

ΕΙΒΑΔΙΜΑΣ

«...Πρέπει να καυχασθε συγχρόνως
διότι ανήκετε εις μίαν φυλήν ή ο-
ποία έδωκε τόν πολιτισμόν της εις
όλην την Εύρώπην, εις όλον τόν
Κόσμον και ή όποία παρουσίασε
μέσα εις την ιστορίαν τό φαινόμε-
νον ένός έθνους που ζή χιλιάδες
χρόνια. Και που μένει πάντοτε τό
διο και άναλλοίωτο».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Από τόν λόγον του εις τούς Σε-
ραίους την 27 'Οκτωβρίου).

«...Και αν περάσουμε χωρίς να
έξασφαλίσουμε την μέλλουσαν γε-
νεάν της Ελλάδος τότε θα έχωμε
κάκη τό μεγαλειότερο έγκλημα που
μπορεί να γίνει κατά της Ελλά-
δος».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Από την άγδρευσίν του τών Σε-
ρών της 27 'Οκτωβρίου. Λόγοι του
άπειθυνόμενοι προς τό μεγάλον πλή-
θος τών άνδρών).

«...Θά δώσουμε εις την νεο-
λαία περιεχόμενο και φρόνημα
έθνικόν και θα έξασφαλίσουμε
τόν χαρακτήρα τών νέων ώστε
όχι μονάχα να αισθάνωνται Έλ-
ληνικά αλλά και τό αίσθημά των
αυτό να τό έκδηλώνουν σε κάθε
περίστασιν.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Από τόν λόγον του εις τας Σε-
ρας κατά την 27ην 'Οκτωβρίου).

«...Ανοίγεται ό δρόμος λαμπρός
εις τό Έθνος όχι όμως εύκολος
διότι για να επανορθώσωμεν τό
κακό τό όποιον έγινε θα χρειασθώ
κόπος, πολλές κόπος από όλους
μας ως σύνολον και κόπος από
τόν καθένα σας. Αλλά θα τόν κά-
νετε εύχαρίστως όσον και αν σας
στοιχίση ό κόπος αυτός διότι θα
γνωρίζετε ότι αυτό γίνεται για την
ανάβωσι του τόπου σας».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Από τόν λόγον του εις τό συλλο-
γήτηριον της Θεσσαλονίκης της 25
'Οκτωβρίου 1936).

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Τι προς τό θε... άθηναι
προσφέρουν αι 'Αθηναι

ΜΑΡΙΚΑ

Ένφ τά θέατρα τά εδω
πηγαίνουν τσάτρα-πάτρα,
ή Κοτοπούλη με χαρά
μαζεύει μπόλικο παρά:
και την αποθεώνουνε
κάθε βραδυά, στην Πάτρα!

Μά έλα που την νοσταλγούν
και πλήθη 'Αθηναίων...
Κι' όταν ξανάρθη ή τραγωδός
όλη ή 'Αθήνα επί ποδός
θα πάη για προσκύνημα
στό θέατρον τό Νέον!

ΜΟΝΤΙΑΝ

Ένφ ή 'Αθήνα κάπου άλλο
περνάει τη βραδυά της—
πλάσμα γλυκό και τρυφερό,
ή παιχνιδάρα μας 'Ηρώ
ζητάει έναν... Λέανδρο
να κλέψη την καρδιά της!

ΛΑΙΚΗ

Γνωστός άκαδημαϊκός
ηγείται προσπάθειας
όπως ό θίασος σωθώ-
κι' ει δυνατόν έξευγισθώ-
διότι παρεξέκλινεν
έσχάτως... της εύθειας!

Μά τό «Καινούργιο θέατρο»
καινούργια θέλει έργα:
και ό Στεφάνου παρευθός,
προθύμως επίστρατευθείς,
να έτοιμάση ανέλαβε
καινούργιον... Χρυσοβέργα!

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ

Δέκατος δίδχος γυρός:
Διά να γίνει τέτοιος
έσάνη ό Σαίξπηρος
και έκηδεύθη ως ήρωας!
Ας ύμνείται ό Ροντήρ...Ο...ς!

III "ΤΡΕΛΛΑ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ.

Η έκπαιδευτική μέθοδος που λάνσαρε
από της στήλης αυτής ή «Έβδομάς» ήδη
έχει άριστα άποτελέσματα κι' ολοκληρώσ
ό κόσμος την έγκολπώθη-
κει!

Έρώτησις.— Ποιό είναι τό μέρος
έκείνο όπου τά βρίσκεις όλα έκτός από
τυρί;

Απάντησις.— Πλυτήριον! (πλήν
τυρίον).

Πολλοί θα βρεθούν να πούν ότι αυτό τό
τυρί... δεν τηρεί τούς συντακτικούς νό-
μους γιατί... το «πλήν» συντάσσεται με-
τά γενικής... Αυτό όμως είναι μικρολε-
πτομέρειες χωρίς σημασία...

Συνεχίζεται ή παράδοσις. Ανοίξτε τ'
αυτιά σας, για να μορφωθήτε και να μη
μεινέτε κούτσουρα.

Έρώτησις.— Όταν είναι παρτα-
ταγμένος στή σειρά ό στρατός και πυρο-
βολεί στον άέρα, ως που φθάνει ή σφαί-
ρα;

Απάντησις.— Ως την στρατό-
σφαιρα!

Θά σκεφθήτε, πολύ λογικά, ότι καλλι-
τερα ή σφαίρα αυτή να μη ριχνόταν στον
άέρα, αλλά να σκότωνε εκείνον που έ-
γραψε την στήλη αυτή την ανάλατη...

Συνέχεια...
Έρώτησις.— Ένός άδιακρίτου και
ένοχλητικού τύπου, τι του πρέπει παντού
την μύτη του αν χώνη.

Απάντησις.— Αγχόνη! (Αν χό-
νη).

Η άγχώνη ίσως να ήταν ή καλλίτερη
τιμωρά για τόν φρικιαστικό συγγραφέα
αυτών τών άνοσιουργημάτων που σας
σερβίρονται. Ας είναι όμως. Η λογοποι-
κτική διδασκαλία πρέπει να άρθη στο
ύψος της.

Γι' αυτό, τραβάμε τό κορδόνι:
Έρώτησις.— Πώς λέγεται αυτός
που παίζει στον πόρο;

Απάντησις.— Πεζοπόρος! (Πα-
ζο-Πόρος).

Γιά να τιμωρηθώ εκείνος που τό διέπρα-
ξε αυτό, θάπρεπε να καταδικασθώ να μην
χρησιμοποιήση ποτέ μεταφορικών μέσων,
αλλά να πηγαίνη πάντα... πεζοπορία!

Η συνέχεια πιά φριχτή.

Έρώτησις.— Όταν βρισκόσαστε σ'
ένα τυροκομείο και στεκόσαστε έσεις κον-
τά στο τυρί, τι σας γίνεται;

Απάντησις.— Παρατήρησις (Πα-
ρα-τυρί-σείς)...
Φρίζον ήλιε!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

“Εξυπνα καὶ κουτά

ΝΑ ΠΡΟΛΑΒΗ

—Ο μπαμπάς είπε ότι στο γάμο μας, θα μας δώσει ένα στερογγυλό τσέκι! λέγει ή εξυπνη άρραβωνιασμένη στον άρραβωνιαστικό της.

—Αν είναι έτσι, άπαντά ό εξυπνότερος άρραβωνιαστικός, πρέπει να κάνουμε πρωί-πρωί τώ γάμο, να προλάβουμε, γιατί οι Τράπεζες κλείνουν τώ μεσημέρι.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΗΘΗ

‘Η κυρία ‘Αδοκίου πήγε επίσκεψη σ’ ένα φιλικό της σπίτι. Χτυπά καὶ της άνοίγει ή φίλη της.

—Επάνω είναι οι κύριοί σου; τήν ρωτά.

—Όχι κυρία.

—Βγήκαν έξω;

—Ναί. Πήγαν καὶ οι δύο στο κουρείο. ‘Ο κύριος για να κάνει κατσαρά τὰ μαλλιά του καὶ ή κυρία για να κόψει τὰ δικά της!

ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

‘Η πεθερά.— ‘Ας έδλεπα παιδί μου τήν Πάτρα άκόμη μιὰ φορά, κι’ ύστερα άς πέθαινο!

‘Ο γαμβρός (άφηρημένος).—Νά καλὲ μητέρα! Τ’ άπόγευμα φεύγει ένα βαπόρι καὶ εύθείαν!

ΓΙΑΤΙ ΠΕΘΑΝΕ

—Έμαθα πώς πέθανε ξαφνικά ό θεός σου. Μά δέν είχε κανένα να τόν παρασταθή; —Πώς! Πέντε γιατρούς.

ΠΩΣ ΚΑΤΗΝΤΗΣΕ Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

‘Ο δημοσιογράφος κάνει ρεπορτάζ στο φρενοκομείο:

‘Ο φύλαξ.—Αυτός εδώ σκούζει όλη τήν ημέρα: ‘Είμαι ό διευθυντής... Έγώ είμαι ό διευθυντής...

‘Ο δημοσιογράφος.—Τόν καϊμένο!... Καὶ ποιός είναι;... ‘Ο φύλαξ.— ‘Ο διευθυντής.

“Ενας καθηγητής ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Γιόζεφ Νιοϋτον έγκαταστάθηκε άναπαυτικά σε μιὰ γωνιά του βαγονιού της γραμμής Λονδίνου—Κορνουάλλης. Ήταν σαρανταπεντά-ρους με κουρασμένα τὰ χαρακτηριστικά του προσώπου. ‘Ο Γιόζεφ Νιοϋτον ήταν «βιομηχανος άστυνομικών μυθιστορημάτων». Καθώς τὰ βιβλία του είχαν έπιτυχία, ό εξυπνος αυτός συγγραφέας είχε συγκεντρώσει πεντέξη νεαρούς συγγραφείς που έγραφαν μυθιστορήματα καὶ τὰ τύπωναν... με τώ δνομά του!

Τώ τραίνο ξεκίνησε άργά. ‘Ο Νιοϋτον πού ήταν ολομόναχος μέσα στο βαγόνι, άναστέναζε κι’ άρχισε να διαβάζει ένα ρομάντζο του. Πι κακογραμμένο πού ήταν! ‘Αποφάσισε να πληροφορηθί ποιός συνεργάτης του τώ είχε γράψει... για να τώ δώσει τὰ παπούτσια στο χέρι!

Σε μιὰ στιγμή, χωρίς να σηκώσει τὰ μάτια άπ’ τώ βιβλίο, ό Νιοϋτον είχε τήν εντύπωση πώς κάποιος τόν κύτταζε επίμονα. Σήκωσε τώ κεφάλι κι’ είδε έναν άνδρα πού στεκόταν όρθιος στον διάδρομο, κυττάζοντας τόν μυθιστοριογράφο με σκεπτικό ύφος. Σε λίγο, ό άγνωστος έμπαινε μέσα στο βαγόνι κι’ έρριχνε, στον άντικρυνό καναπέ του Νιοϋτον, ένα μαξιλάρι κι’ ένα σκέπασμα δεμένα μ’ ένα λουρί.

‘Ο καινούργιοφερμένος ήταν ένας ξερακιανός ανθρωπάκος καμμιά εξηνταριά χρονών. Ήταν άπόλυτα φαλακρός κι’ είχε ένα κοντό γενάκι. Οι νευρικές κινήσεις του ήσαν σε ζωηρή αντίθεση με τήν ήρεμη στάση του Νιοϋτον.

Σιωπή επικρατούσε μέσα στο διαμέρισμα. Τώ τραίνο διέσχιζε τὰ πρόστεια του Λονδίνου. Μόλις πέρασε τόν σταθμό του Μείντενχτ, ό άγνωστος μίλησε, με φωνή καθηγητού πού διδάσκει άπάνω άπό τήν έδρα του.

—Προκειμένου περί έγκλημάτων, είπε, θά σάς κάνω τήν παρατήρηση πώς δέν πρέπει να κοροιδεύετε έτσι τώ άναγνωστικόν κοινόν.

‘Εκπληκτος, ό συγγραφέας άποκρίθηκε με κάποιο θυμό:

—Δέν είχαμε καμμιά συζήτηση για έγκλήματα... ούτε για τίποτε άλλο.

—‘Ηθελα να πώ ότι αν θέλετε οι εξυπνοι άναγνώστες σας να σάς μένουν πιστοί, κυττάξτε να γράφετε άστυνομικά μυθιστορήματα πού να μὴν είναι βλακώδη! ‘Αλλά, τι τὰ θέλετε; ‘Η έπιτυχία κατέστρεψε τώ ταλέντο σας. Στην άρχή τώ σταδίου σας είχατε δημοσιεύσει έναν τόμο ίνδικών διηγημάτων πού είχε τήν λογοτεχνική του άξία. Θά μπορούσατε να γίνετε λαμπρός συγγραφέας, αν ξέν έγκαταλείπατε τήν τέχνη για να κερδίσετε χρήματα!...

—Μά κύριε... διέκοψε νευρισμένος ό Νιοϋτον.

—Στό τελευταίο σας όμως βιβλίο, τώ παρακατέ! Ξέρετε ποιό έννοώ; Τήν «Μυστηριώδη ύπόθεση». Σ’ αυτό τώ βιβλίο, ή ήρωίδα σας πότε λέγεται ‘Ελεονώρα, πότε Γερτρούδη. Στό πρώτο κεφάλαιο, τώ θύμα δολοφονείται μιὰ Κυριακή καὶ στο τρίτο Δευτέρα βράδυ. Τώ πτώμα άνακαλύπτεται, δώδεκα ώρες

μετά τώ έγκλημα, μέσα σε μιὰ λιμνη αίματος πού δέν έχει πύξη ει. Δέκα λάθη κάνει ό Ιατροδικαστής. Τέλος χρησιμοποιείτε χιλιοειπωμένα πράγματα: δυό συμμορίες γκαγκστερς, έναν μυστηριώδη Κινέζο, ένα άγνωστο δηλητήριο πού δέν άφήνει ίχνη... ‘Αφήστε πια τὰ συντακτικά λάθη. Συνήθισα να λέω τήν άλήθεια. Τώρα, για να σάς άποζημιώσω, μπορώ να σάς προσφέρω ένα τσιγάρο. Γελώντας, ό Νιοϋτον πήρε τώ τσιγάρο καὶ τώ άναψε.

—Κατά τήν γνώμη μου, συνέχισε ό γέρος, τώ άστυνομικό μυθιστόρημα είναι έξοχο, μόνον όταν είναι άπλό. Τὰ δικά σας είναι πολύπλοκα. ‘Όσο λιγότερα ίχνη άφήνει πίσω του ό δολοφόνος, τόσο λιγώτερο κινδυνεύει να συλληφθί. Γιατί δέν γράφετε άπλά, κ. Νιοϋτον;

—Πώς θέλετε να γράψω άστυνομικό μυθιστόρημα, αν ό δολοφόνος δέν άφήση πίσω του κανένα ίχνος;

—Θέλετε να σά’ εξηγήσω με μερικές φράσεις τι είδους έγκλημα έννοώ; —‘Όπως θέλετε, είπε ό συγγραφέας πού έννοιωθε ήδη τὰ βλέφαρά του να βα-ραίνουν.

—Λαμπρά. ‘Επιτρέψτε μου πρώτα να κλείσω τις κουρτίνες του βαγονιού. —‘Ας υποθέσουμε λοιπόν πώς δυό άνδρες σκονται σ’ ένα βαγόνι. Αυτοί οι δυό δέν γνωρίζονται. Μ’ άκούτε;

—Ναί, είπε ό άλλος μισοκοιμισμένος. —‘Ας υποθέσουμε πώς κι’ οι δυό τους είναι άσπλοι. Καθένας τους έχει όλο-όλο ένα μαξιλάρι κι’ ένα λουρί...

Καὶ καθώς μιλούσε, ό ανθρωπάκος άρπαξε τώ πέτσινο λουρί πού είχε τοποθετήσει κοντά του άπάνω στο μαξιλάρι.

—‘Αλήθεια, έσχάσα τώ τσιγάρο με τώ ναρκωτικό. ‘Όλα αυτά είναι άρκετά για να διαπράξη ό ένας άπό τους δυό ένα τέλειο έγκλημα εναντίον του άλλου...

Σηκώθηκε με καταπληκτική εύκινησία καὶ πέρασε τώ λουρί γύρω άπ’ τόν λαιμό του Νιοϋτον πού δέν μπορούσε να κινηθί. ‘Εσφίξε τώ λουρί. Τώ στόμα του Νιοϋτον άνοιξε καὶ τὰ μάτια του γουρλωμένα πετάχτηκαν έξω άπ’ τις κόγχες.

—Τώρα, συνέχισε ό ανθρωπάκος, να σε τι χρησιμεύει τώ μαξιλάρι.

‘Εβαλε τώ μαξιλάρι στο κεφάλι του Νιοϋτον καὶ κάθισε άπάνω. ‘Ενα χαμόγελο μακαριότητας φώτιζε τώ πρόσωπό του. ‘Ακούστηκε ένας ρόγχος πού όλοένα έσβυνε κάτω άπ’ τώ μαξιλάρι.

‘Ο Νιοϋτον ήταν νεκρός. ‘Ο άγνωστος σηκώθηκε, πήρε τώ λουρί καὶ τώ μαξιλάρι, μάζεψε τὰ υπολείμματα του τσιγάρου καὶ τὰ πέταξε άπ’ τώ παράθυρο. ‘Υστερα έφυγε ήσυχα-ήσυχα...

Πρώτος είδε τώ πτώμα του Γιόζεφ Νιοϋτον ό έλεγκτής. Τώ πρόσωπο του πτώματος ήταν μελανό κι’ ή γλώσσα πεταμένη έξω. ‘Ο έλεγκτής σταμάτησε τώ τραίνο καὶ τώ πέρασαν σ’ άλλη γραμμή, στο Νισόμπουρι, για να κάνει άνακρίσεις

του έγκλήματος ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΟΡΤΟΝ

ή άστυνομία. ‘Απ’ τόν σταθμό του Πάντιγκτον δέν είχε σταθμεύσει πουθενά τώ τραίνο κι’ ό δολοφόνος ήταν άδύνατο να πηδήση με τήν ταχύτητα πού κυλούσε.

‘Η άστυνομία εξέτασε τώ πτώμα κι’ έψαξε με μεγάλη προσοχή τώ βαγόνι. Τίποτα όμως δέν μπόρεσε να άνακαλύψι. ‘Ο Ινσπέκτορ πήρε όλα τὰ όνόματα καὶ τις διευθύνσεις των έπιβατών... Ήταν πολλές εκατοντάδες καὶ δέν ήταν εύκολο να άναζητήσει κανείς τόν δολοφόνο ανάμεσα τους. ‘Η άστυνομία δέν κράτησε παρά τους έπιβάτες πού βρίσκονταν στο βαγόνι, σ’ ένα διαμέρισμα του όποιου έλαβε χώρα τώ έγκλημα. ‘Ο ανθρωπάκος όμως δέν βρισκόταν ανάμεσα τους. ‘Η άστυνομία του Λονδίνου ήταν άνάστατη: άδύνατον ν’ άνακαλυφθί ό δολοφόνος!

‘Υστερα άπό τρεις μήνες, ό μαρκήσιος Φέρρυ παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στο γραφείο του ντέκτιβ Χένρυ Ουίλσον καὶ τώ ζήτησε να άνακαλύψι τόν δολοφόνο του Γιόζεφ Νιοϋτον. Γιατί; ‘Απλούστατα, είχε στοιχηματίσει με τόν πλουσιώτατο θείο του Ρόντερικ ‘Ακρ, μιὰ πέννα για 50.000 λίρες στερλίνες, ότι ήταν άδύνατον να μη βρεθί ό δολοφόνος του Νιοϋτον.

—Τού θείου μου ‘ΰ άρέσουν τὰ στοιχήματα, είπε ό μαρκήσιος. Κατά σύμπτωση, είχε ταξιδέψει μέσα στο τραίνο ‘ΰπου δολοφονήθηκε ό Νιοϋτον. ‘Ενδιαφέρθηκε για τήν ύπόθεση κι’ έγραψε μιὰ επιστολή στον διευθυντή των ‘Τάιμς’ άναφορικώς με τώ έγκλημα.

‘ΰστερα άπ’ τήν άναχώρηση του μαρκήσιου, ό ντέκτιβ ‘ΰ έμεινε συλλογισμένος. Δέν ήταν λογικό, ούτε αίσιο ό δολοφόνος να μὴν άφήση ίχνη. ‘Ο κ. ‘Ακρ είχε άδικο να ύποστηρίξη τώ αντίθετο με στοιχήμα 50.000 ‘Αλλοιώς θά-ταν τρελλός.

‘Η πρώτη δουλειά του ντέκτιβ ήταν να βρή τώ γράμμα του ‘Ακρ στους ‘Τάιμς’. Τώ γράμμα αυτό έγραφε:

‘Κύριε διευθυντά, ‘Η μέθοδος της Σκότλαντ-Γουάρδ για τήν άνακάλυψη του έγκλημάτιου της ύποθέσεως Νιοϋτον είναι... παιδαριώδης. Βρισκόμουν μέσα στο τραίνο όπου δολοφονήθηκε ό Νιοϋτον. Οι έρωτήσεις πού έθεσαν οι ντέκτιβς ήσαν για νήπια. Φαίνεται ότι ή άστυνομία άγνοεί τώ ελατήριο του έγκλήματος καὶ δέν δίνει σημασία σ’ αυτό. ‘Ας τώ άναζητήσουν όντι να καθωνται άσκοπα καὶ να μαζεύουν πληροφορίες. Γιατί δολοφονήθηκε ό Νιοϋτον; ‘Απαντήστε στο έρώτημα αυτό καὶ θά διαπιστώσετε πώς μόνο ένα ά-τομο μπόρεσε να σκοτώσει τόν συγγραφέα.

Μετά τής Ρόντερικ ‘Ακρ

‘Ο ντέκτιβ ξαναδιάβασε πολλές φορές τώ γράμμα σαν να γύρευε άνάμεσα

στις γραμμές τώ δνομα του δολοφόνου.

Ξαφνικά, ό ντέκτιβ τινάχτηκε όρθιος καὶ βγήκε. Πήγε στον φίλο του τόν Ινσπέκτορ Μπλέκ καὶ τώ διηγήθηκε τὰ καθεάστα.

—Δέν θέλω να με βοηθήση έπισήμως ή Σκότλαντ-Γουάρδ, είπε. Θέλω μόνο να με συνοδεύσουν δυό άστυφύλακες με πολιτικά. ‘Ο ‘Ακρ, κατά τήν γνώμη μου, είναι τρελλός κατά περιόδους καὶ σκοτώνει άπλώς για να ίκανοποιήση ένα ένστικτό του. Ξέρω πώς θά τόν κάνω να όμολογήση.

Τώ ίδιο βράδυ, ό Ουίλσον, άπομιμούμενος τώ γράμμα του Νιοϋτον, έγραψε στον Ρόντερικ ‘Ακρ:

‘Αγαπητέ κ. ‘Ακρ,

‘Αφού ειχα τήν εύχαρίστηση να σάς γνωρίσω στο έξπρες της Κορνουάλλης, συλλογίστηκα τώ ένδιαφέρον πείραμα πού έντελέσατε μπροστά μου. Δέν είμαι όμως τελείως πεπεισμένος καὶ θά έπιθυμούσα να τώ έπαναλάβετε. Μεθαύριο θά πάω στο Λονδίνο καὶ τήν Τετάρτη θά πάρω τώ έξπρες της Κορνουάλλης. ‘Ελπίζω ναχω τήν εύχαρίστηση να σάς ξαναδώ αν συνταξιδεύσουμε

‘Υμέτερος

Γιόζεφ Νιοϋτον

Τήν Τετάρτη, ένα άτομο πού έμοιαζε καταπληκτικά με τόν μακαρίτη Γιόζεφ Νιοϋτον βρισκόταν ολομόναχος μέσα σ’ ένα διαμέρισμα του τραίνου. Μόλις τώ τραίνο πέρασε τόν σταθμό του Πάντιγκτον, ή σκηνή έπανελήφθη. ‘Ο γεροντάκος μπήκε στο βαγόνι κρατώντας τώ μαξιλάρι του καὶ τώ λουρί.

‘Ο Ουίλσον όποκρινόταν πώς ήταν βυθισμένος στο διάβασμα:

—Με συγχωρείτε πού δέν μπόρεσα να σάς πείσω στην τελευταία μας συνάντηση, είπε ό γεροντάκος. Τώρα, θά προσπαθήσω.

Κάθισε άντίκρυ στον Ουίλσον, πήρε τήν σιγαροθήκη του καὶ τώ πρόσφερε ένα τσιγάρο. ‘Ο ντέκτιβ τώ πήρε με τρόπο όμως τώ άλλαξε μ’ ένα πού είχε μέσα στην τσέπη του. ‘Ο γέρος τώ έδωσε φωτιά κι’ ό ψευτο-Νιοϋτον κάπνισε μακάρια.

—‘Ός, έδώ με καταλάβατε καλά; ρώτησε ό ‘Ακρ.

—Λαμπρά, είπε ό ντέκτιβ με κουρασμένη φωνή.

Τότε ό τρελλός πήρε τώ λουρί. ‘Εκανε να τώ περάση γύρω άπ’ τόν λαιμό του ντέκτιβ, ό Ουίλσον όμως χτύπησε ένα κουδούνι κι’ οι δυό άστυφύλακες, πού είναι κρυμμένοι στο διπλανό διαμέρισμα, πέρασαν τις χειροπέδες στον κακοήργο.

‘Ο κ. Ρούντερικ ‘Ακρ είναι τώρα κλεισμένος στο φρενοκομείο. Παραπονείται ότι ό γιατρός άρνείται συστηματικά να τώ προμηθεύση τὰ τελευταία άστυνομικά ρομάντσα του Γιόζεφ Νιοϋτον. ‘Ο ανθρωπάκος θά ήθελε να έξακριβώση αν ό συγγραφέας έλαβε άπ’ όψει του τις ύποθέσεις του για τὰ στέλνουν έγκλημα.

ΠΕΤΕΡ ΜΟΡΤΟΝ

“Εξυπνα καὶ κουτά

ΤΙ ΑΙΣΘΑΝΟΤΑΝ

Στό σχολείο:

—Τί είναι, Πέτρο ή μετάνοια;

—Δέν ξέρω, κ. καθηγητά.

—Τί αισθάνεσαι, όταν έχης κάμει κάτι πού δέν έπρεπε να τώ κάμης;

—Τού μπαμπά τήν παντούφλα, κύριε καθηγητά!

ΔΕΝ ΤΟΥ ΕΛΕΙΨΑΝ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ...

Μεταξύ μπекρηδων άστέγων:

—Κάτι μελαγχολικός σήμερα, φίλε;

—‘Αστα! Βοήκα μιὰ συνταγή πού μπορεί κανείς να φτιάχνι τώ ούζο στο σπίτι...Μά μου λείπει τώ σπίτι!...

ΤΙ ΘΑ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΖΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

—Είσαι ψεύτης, κλέφτης καὶ άχρεϊος.

—Τίποτε άλλο;

—Δέν μπορώ να θυμηθώ άλλο τίποτε τώρα.

—Εύχαριστώ. Φοβήθηκα μήπως ήμουν καὶ δλάξ!...

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

‘Ο γιατρός της ύπηρεσίας.—Πώς είσθε σήμερα;

‘Ο χωριάτης άρρωστος.—Μάλλον χειρότερα.

‘Ο γιατρός.—Καὶ τί αισθάνεσαι; ‘Ο άσθενής.—Τώ θερμόμετρο πού μ’ άφήσατε άπό χθες τώ πρωί στη μασχάλη μου...

ΜΙΑ ΑΣΧΗΜΗ ΕΝΤΟΛΗ

—Πές στο άφεντικό σου ότι ήρθε ό Νε-νές.

—‘Α, σεις είσθε... Πολύ άσχημο αυτό...

—Γιατί; Μήπως δέν είναι έδώ...

—‘Εδώ είναι... μα μόλις όταν θάρθιτε να σάς πετάξω έξω...

λίγο!... "Ας είναι, αυτό είναι δική σου δουλειά."
 "Τώρα εγώ σ' αφήνω μόνη μου, προτού με βαρεθής και μ' αφήσης έσύ. Δεν ξέρω πώς θα με χαρακτηρίσής, μα όπωσδήποτε ξέρω ότι δεν έσσης, να σου γίνη άνιάρη ή Ιστορία φτάσε να σου γίνη άνιάρη ή Ιστορία αυτή, —ή Ιστορία μας— κι' ότι δεν θα παύση τη γκρίμιά σου του βαρεμού το πρόσωπό σου, όπως κάνει για πολλές άλλες, στη θύμησή μου... "Ισως απ' τις ακόρεστες πές μέχρι τέλους επιθυμίες σου, Ισως... —ποιός ξέρει ακόμα;— τ'ό άλλο, πού τ'ό φαντάζομαι όμως θέλω εγώ τώρα και μου φαίνεται έτσι πολύ-πολύ για μένα κολακευτικό..."

"Ωστόσο, γι'ά σου!
 Λόλα"

"Εσφίξε τη γροθιά... χτύπησε με μανία πάνω στο τραπέζι... Υστερα άναψε ένα τσιγάρο κι' άρχισε να γυρίζει μέσα στο γραφείο.
 "Ένα συνάδελφός του τόλμησε να τον ρωτήσει:

—Τι τρέχει, Νίκο;
 Στεναχωρήθηκε πολύ, έπρεπε νάχε φύγει άμέσως για να μην τον ρωτήσει. Τώρα τι να του πη; Μ'έ μιά βίαιη κίνηση, του πρότεινε το γράμμα. "Εκείνος τ'ό διάβασε φωναχτά και σαν τέλειωσε, τον ρώτησε:

—"Ε, λοιπόν;
 Δάγκωσε τ'ό τσιγάρο του, έπειτα τ' άφησε να πέση χάμω, τον κύτταξε άγρια και φώναξε:

—"Ε λοιπόν, την αγαπώ!
 Του άρπαξε τ'ό γράμμα από τ'ά χέρια κι' έκλεισε την πόρτα με κρότο πίσω του..."

ΜΙΜΗΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ
 ΣΤΙΧΟΙ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Στ'ό μάγουλο μη βάνεις τ'ό μαντήλι να κρύψης τ'ά σημάδια του έρωτά μου π' άφήκαν φρυμένα μου τ'ά χείλη και τ'ά θερμά κι' άμέτρητα φιλά μου.

Τ'ό πρώτο φ'ός μ'όλις ψηλά άνατέλλει χωρίς σημάδι θ'ά φανή μπροστά μου χαράς φωνές τ'ό στόμα σου θ'ά στείλη κι' εγώ θ'ά ακούω τ'ό Χάρο στην καρδιά μου.

"Ισως κι' αυτά τ'ά βράδια λημονήσης και σ'έ λευκό λαιμό, φλόγα γεμάτη, μ'αυτού του θερμού σημάδια άρήσης. Μ'ά ή τύχη, κακορρίζικη, άς σ'έ σώση από πληγή πού δ'έ φ'ρει τ'ό μάτι και πού μπορεί τ'ό θάνατο να δώση.

ΣΤ. ΜΑΡΤΙΩΚΗΣ

ΖΩΑ ΜΕ ΔΥΟ ΚΕΦΑΛΙΑ

Ξέραμε ως τώρα για τ'όν συμβολικό άπό τ'όν Βυζαντινών ότι ήταν δικέφαλος. "Αλλά" ότι υπάρχουν και πραγματικά, ζώα δικέφαλα, γεννημένα δηλαδή με δυό κεφάλια, δεν θάχετε ίσως άκούσει.

Πρόκειται περί τεράτων σαν εκείνα πού εμφανίζονται από καιρού εις καιρόν και στο ανθρώπινο γένος.

Οι δυό τελευταίες περιπτώσεις μ'ας έοχονται από την "Αμερική".

"Η χελώνα φαινόμενον

Στην Φλωρίδα δρέθηκε μιά χελώνα πού έχει ένα μονάχα στομάχι, άλλ' έχει δυό κεφάλια ανεξάρτητα, με τ'ά μάτια τους και τ'ό στόμα τους τ'ό καθένα.

"Επίσης, στο Μυσκόγκους Μπάης της Πολιείας του Μαϊνι υπάρχει ένα κορμοράν (είδος πουλιού των θερμών κλιμάκων) με δυό κεφάλια και δυό ράμφη.

Δεν πρέπει όμως, να συγχέωμε τ'ά δικέφαλα ζώα με τ'ά άλλα πού γεννιούνται με

Τ'ό κορμοράν με τ'ά δυό κεφάλια

διπλό κορμί, όπως οι Σιαμαίοι άδελφοί στους ανθρώπους, πού είναι μάλλον δυό ξεχωριστά ζώα κολλημένα όμως τ'όνα με τ'ό άλλο.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

—Θεέ μου! Σ'όσε με από τ'ους φίλους μου. "Αναλαμβάνω εγώ τ'ους έχθρους μου.

(Βολταίρος)

—"Η αίσθηματική άνανδρία δεν είναι ελάττωμα των γυναικών...

(Άγρυ Μπορντώ)

—Μιά γυναίκα δ'έν ευγνώμονει Έναν άδρα παρά μόνον για όσα τ'ής όφειλει.

(Πώλ Μπριλά)

ΜΙΚΡΑ

ΜΙΚΡΑ

Ο ΣΥΡΑΝΟ ΝΤΕ ΜΠΕΡΖΕΡΑΚ—

ΠΑΡΙΖΙΑΝΟΣ

νας άκόμη θούλος πού πάει περίπατο: ο Συρανό ντε Μπερζεράκ δεν ήταν διόλου Γασκόνος, όπως ένομιζετο ως τότε, αλλά θέρος και καθαρόαιμος Παριζιάνος. "Η γέννησή του είναι καταγεγραμμένη στα ληξιαρχικά βιβλία του Σαιν-Σωβέρ, και τ'ό κτήμα του του Μπερζεράκ, από τ'ό οποίο πήρε και τ'ό όνομά του, δεν ήταν τ'ό γύρω του Περιγκέ αλλά στην κοιλάδα Σε-βρέ.

□ □

Η ΟΣΦΡΗΣΗ ΣΤΑ ΕΝΤΟΜΑ

ί πιστεύεται γενικώς, ότι τ'ά έντομα δ'οσφραίνονται με τ'ες κεφαίες πού έχουν επάνω στο κεφάλι των. Λάθος τ'ά έντομα μυρίζουν... με όλο τ'ό σώμα των. "Ο λόγος δ'ήλ, στο σώμα των είναι... μιά μύτη! "Επόμενο, ύστερ' από αυτά τ'ά έντομα να έχουν την όσφρηση ως π'ό άνεπτυγμένη αίσθηση.

□ □

ΠΟΣΟ ΘΑ ΖΗΣΕΤΕ

ί πάχει μιά μέθοδος πολύ απλή για να δ'ήτε πόσο θα διαρκέση ή ζωή σας. Φθάνει να προσθέσετε την ηλικία στην οποία πέθανε ο παπούς σας, την ηλικία της γιαγιάς σας, να διαιρέσετε κατόπι τ'ό έξ και θ'ά έχετε τ'όν αριθμό των ετών πού τ'ά όποια θ'ά ζήσετε.

Κατά μιά άλλη θεωρία, φαίνεται ότι οι ρωμαίοι άνδρες πού έχουν ιοντά πόδια, ζούν περισσότερο από τ'ους άλλους πού είναι έπίσης δυνατοί, αλλά με μακρύτερα πόδια. Θεώρημα: τ'ό μήκος της ζωής, είναι άντι-στροφώς άνάλογο π'ός τ'ό μήκος των πο-διών, και άντιθέτως!

□ □

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΡΟΥΧΑ ΑΠΟ ΥΦΑΣΜΑ

ί Ιδέα της άντικαταστάσεως των δερμάτων των ζώων, με τ'ά όποια οι άνθρωποι ανέπαζαν τ'ό σώμα των π'ό έλθε, όπως φαίνεται, από την εποχή πού άρχισαν να καλλιεργούν την γη.

Κατά τ'ά πορίσματα των αρχαιολογικών των άνασκαφών, ο άνθρωπος από όλα τ'ά φυτά έκαλλιεργήσε πρώτα-πρώτα τ'ό λινό. Τ'ες κλωστές τ'ό φυτού αυτού τις χρησιμοποιήσε ο άνθρωπος για να κατασκευάση τ'ά πρώτα του υφάσματα για ρούχα.

□ □

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘΡΕΠΤΩΝ

ότε έγιναν οι πρώτοι καθρέπτες; Οι καθρέπτες από γυαλί, ένοούμε! Γιατί καθρέπτες από μέταλλο: από στυλινό-τατο δηλ. χαλκό και από χρυσάφι, μεταξείζονταν οι άνθρωποι από τ'ους άρχαιότε-τους άκόμη χρόνους.

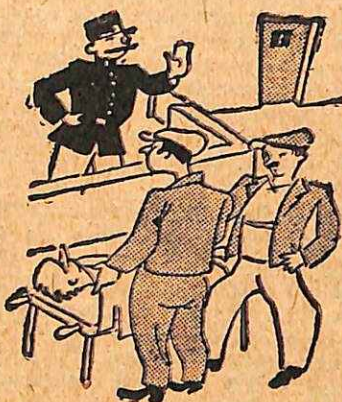
"Ο πρώτος καθρέπτης από γυαλί έγινε τ'όν 13ον αιώνα. Στην άρχη, αντί ύδαρνούρου, μ'εχειρίζοντο για την κατασκευή τους στρώμα μολυβιού. Οι περιφημότεροι καθρέπτοι όσαν οι Βενετοί. Οι βενετικοί καθρέπτες σ'οιχίζαν πέρα πολύ, όπως άλλωστε και τ'ά βενετσιάνικα κρυστάλλα, γενικώς.

Πεθαμένος σε γάμο

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

Ο Σασινιόλ κι' ο Φαριγκούλ, έπαγε-λματίζαν... χασομέρηδες, τ'ά κο-πανούσαν στο κρασούπουλειό του Λατρεί, όταν ξαφνικά ώρμησε μέ-σα ο θυρωρός της πολυκατοικίας πού βρισκόταν άπέναντι:

—"Ελάτε γρήγορα μαζί μου, μακαντά-σδες, τ'ους είπε. Σ'ας χρειάζομαι και τ'ους δυό για κάτι βασικό.
 "Ο Σασινιόλ κι' ο Φαριγκούλ άδειασαν τ'ά ποτήρια τους, είπαν στ'όν κάπελα να

—Καλλίτερα να τ'όν πάτε στο νοσοκομείο.

τ'ους χρεώση κι' ώρμησαν πίσω άπ' τ'όν θυρωρό.

Στ'όν δρόμο εκείνος τ'ους εξήγησε:

—Δεν ξέρετε πόσο στενοχωρημένος εί-μαι! Φαντασθήτε π'ός ο κ. Βαλαντέν Κολιμπέ, νοικάρης μου τ'ό πέμπτου πα-τώματος, βρέθηκε σήμερα τ'ό πρωί, άπ' την καμαριέρα του έσπλωμένος στο κρεβ-βάτι του, ξυλιασμένος, χωρίς πνοή... "Ο δυστυχισμένος έπρόκειτο σήμερα άκρι-βώς να παραστή ως μάρτυς στ'όν γάμο ενός συνάδελφου του.

—Και για να μ'ας π'ης αυτή την κου-ταμάρα μ'ας φώναξε; τ'όν ρώτησε ο Φα-ριγκούλ.

—Ναί, θ'ά ήθελα να κουβαλήσετε τ'όν νοικάρη μου ως τ'ό άστυνομικό τμήμα.

—Εύκολο πράγμα: κανένα καροτσάκι έχετε;

—"Όχι, στην άποθήκη όμως μέσα έχο-με τ'ό φορείο πού χρησιμεύει στ'όν κορ-νιζοποιό τ'ό Ισογείου για να μεταφέρη τ'ά κάδρα και τ'ους καθρέφτες του. Κα-θώς ο κορνιζοποιός λείπει ταξίδι, μπο-ρούμε να τ'ό χρησιμοποιήσουμε. Πάρτε για την ώρα ένα είκοσφραγκο για τ'ους δυό σας...

"Ενθουσιασμένοι από την άμοιβή, οι δυό χασομέρηδες κατέβασαν τ'όν Βαλαν-τέν Κολιμπέ ως τ'ό θυρωρείο και τ'όν φόρτωσαν στο φορείο. "Ο Σασινιόλ έπια-σε από μπρός, ο Φαριγκούλ από πίσω κι' οι δυό άνδρες, με ρυθμικό βήμα, διευθύνθηκαν π'ός τ'ό άστυνομικό τμήμα.

—Ούφ! έκανε ο Φαριγκούλ όταν έφθα-σαν στο τμήμα, έσκασα!

—Μ'ας έθεώρε ο άστυνομικός π'ός τ'ους τ'ό είναι!

"Ο φρουρός άστυφύλαξ έστριψε τ'ό μου-στάκι του κι' είπε:

—Καλλίτερα να τ'όν πάτε στο νοσοκο-μείο γιατί έχει τ'ά χάλια του.

—Κι' άλλη άγγαραί! μουρμούρισε ο Φαριγκούλ. "Ας είναι: ζητάμε άποζημίω-ση άπ' τ'όν θυρωρό και σταματάμε στο πρώτο κρασούπουλειό πού θ'ά ανταμώσουμε για να βρέξουμε τ'ό λαρύγκι μας!

"Αφήνοντας τ'ό φορείο στην πόρτα τ'ού πρώτου κρασούπουλειού, οι δυό βαστάζοι άρχισαν να τ'ό τσούζουν για να άνακτή-σουν δυνάμεις. Καμιά έκατοστή βήμα-τα παρακάτω, σταμάτησαν για δεύτερη φορά μπροστά σ' ένα δεύτερο κρασούπου-λειό. "Εξακολούθησαν οι σπονδές στ'όν Βάκχον, και καθώς σ'έ κάθε στάση τ'ά κοπανούσαν, ήσαν άρκετά πωμένοι όταν σταμάτησαν μπροστά στο νοσοκομείο.

"Ένας έσωτερικός λατρός εξέτασε τ'όν άρρωστο και φώναξε:

—"Ερχόσαστε λίγο άργά! Πέθανε ο πελάτης σας... Φυσικά, δεν θ'ά μπορέσω να τ'όν δεχθώ στο νοσοκομείο.

—Και τι θέλετε να τ'όν κάνουμε, πού να πάρη ή όργη; ρώτησε ο Σασινιόλ.

—Μεταφέρετέ τον στο Νεκροτομείο: έ-κει να έσθε βέβαιοι π'ός θ'ά τ'όν δεχθούν...

—Κατάρα! μουρμούρισε ο Φαριγκούλ. Γινήκαμε τώρα και πεθαμενατζήδες! "Ας τ'ά κοπανίσουμε λοιπόν με τ'όν φίλο μου τ'όν Σασινιόλ για να ξαναβρούμε τ'ό ήθικό μας!

Τρικλίζοντας, οι δυό βαστάζοι, άφοδ σταμάτησαν σ'έ πολλά κρασούπουλειά, έ-φθασαν στο Νεκροτομείο.

"Ο Φαριγκούλ είπε στ'όν γραμματέα:

—Κύριε υπάλληλε, σ'ας φέρνομε ένα δέ-μα: πού θέλετε να τ'ό άκουμπήσουμε;

—Σας πρώτα!

—Ποιά δήλωση;

—Την δήλωση τ'ού θανάτου τ'ού μακαρί-τη!

—Δεν μου λέτε, είπε ο Σασινιόλ σκα-μένος στα γέλια, μ'ας και χρειάζονται συστατικά γράμματα για να μπάση κα-νείς έναν πεθαμένο στο Νεκροτομείο;

Τ'ό φορείο άρχισε να τραντάζεται δεξιά και αριστερά.

—"Αφήστε τ'ά άστεία! Να πάτε πρώτα τ'ό πτώμα στο σπίτι τ'ού πεθαμένου, να κάνη ένα χαρτί ο γιατρός κι' άφοδ ύπο-γράψη ο άστυνός, νάρηθε σ'έ μένα.

Πειθήναι, οι δυό φίλοι άρπαξαν και πά-λι τ'ό φορείο... και δρόμο!

—Φίλε Φαριγκούλ, είπε ο Σασινιόλ, μό-λις δ'ής στο δρόμο κανένα κρασούπουλειό, κάνομε στάση, γιατί είμαι τσακισμένος στην κούραση κι' έχω και μεγάλη δίψα!

Τ'ά διάφορα πιότα πού είχαν «κατεβά-σει», κατά διαλείμματα είχαν τ'ό έξ'ης ά-ποτέλεσμα: τ'ό φορείο άρχισε να τραντά-ζεται πότε δεξιά και πότε αριστερά, με κίνδυνο να άδειάση τ'ό περιεχόμενό του από πεζοδρόμιο.

Τέλος, στ'όν δρόμο, έξω από ένα ρε-στωράν, άκουσαν μιά όρχήστρα τζάζ.

Τ'ό μεθύσι τ'ους έκανε πολύ φιλόμου-σους: γι' αυτό χώθηκαν μαζί με τ'ό φο-ρείο τους μέσα στην αίθουσα όπου δινό-ταν ένας χορός μ'έ έξαιρετική ζωηρότητα.

Περιττόν να λεχθή ότι ή μακάβρια αυ-τή εισβολή έκανε τ'ό πλήθος να παγώση! Κάνουν να τ'ους δώξουν άπ' τ'όν χο-ρό, αυτοί όμως άντιστέκονται γενναία. "Η φιλονεικία εξελίσσεται σ'έ κραταιά μά-

Μπήγει μιά φωνή, και τ'ινάζεται δεξιός.

Χη. Γροθίς, κλωτσιές, βρισιές: έπακολου-θεί λιποθυμία των γυναικών.

"Η μάχη τελείωσε με τ'ό ταυτόχρονο πέσιμο τ'ού Σασινιόλ και τ'ού Φαριγκούλ επάνω στο σώμα τ'ού μακαρίτη.

Κάτω από τ'ό βάρος αυτό ο μακαρί-της... μπήγει μιά φωνή, άνοίγει τ'ά μά-τια του, και τ'ινάζεται όρθιος:

—Σατανά τ'ών Σατανάδων! φωνάζει. "Ιού βρισκομαι; Τι βλέπω;

—Γύρισε κιόλας άπ' τ'όν άλλο κόσμο; κάνει κατόπληκτος ο Φαριγκούλ.

"Ολοι οι καλεσμένοι τ'ού γάμου—γιατί σ'έ γάμο είχαν χωθεί οι δυό χασομέρηδες—όρμουν π'ός τ'όν νεκροναστήμενο και τ'ού σφίγγουν τ'ά χέρια με χαρά και συγ-κίνηση.

"Ήταν άκριβώς ο γάμος τ'ού φίλου πού είχε καλέσει τ'όν τ'έως μακαρίτη για μάρ-τυρα! "Ο Βαλαντέν Κολιμπέ— πού σημει-ώτεον είχε πάθει νεκροφάνεια—μόλις συ-νήλθε άπ' τ'όν λήθαργό του, ένοιωσε με-γάλη όρεξη κι' άρχισε να καταβροχθίζει τ'ά φαγητά.

Οι δυό χασομέρηδες περιττόν να λε-χθή ότι τ'όν μιμήθηκαν και τ'ά κοπάνισαν γενναία μαζί τ'ου. Και τ'ό πρωί τ'ής έπο-μένης, οι τ'ρεις μαζί μεταφέρονταν στα σπίτια τους... έχι με φορείο αυτή τ'ή φο-ρά αλλά με λεω... φορείο!

ΜΑΞΙΜ

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Ο κόμης Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί, εργοστασιάρχης στο Σεντάν και η γυναίκα του Βέρθα, το γένος Τερλάν δεν τὰ περνούν διόλου καλά. Ένας κακός δαίμων: ο Ζερβαί Φλοριζέ, γιουός του άλλου συνεταιρουν του Τερλάν, τους καταδιώκει, απ' ενός για να ικανοποιήσει το μίσος που του είχε κληροδοτήσει πεθαίνοντας ο πατέρας του, κατά της οικογενείας Τερλάν που τον είχε αδικήσει, και από ένα απελπισμένο αίσθημα που ένοιωσε για την κόρη του Τερλάν την Βέρθα. Και για να φέρει την καταστροφή που επεδίωκε μέσα στο άντρον, ο Ζερβαί, δεν υποχωρεί μπρος σε τίποτε. Αφού έκανε την Βέρθα να συζητήσει τόσο τον κόμη, ώστε να έχει μεταβληθεί, από την ίδια ακόμη μέρα που παντρεύτηκαν, η ένωση τους, σ' ένα λευκό γάμο. Τώρα τον κατηγορεί αναφανδόν για τον θάνατο—όπως φαντάζεται—της μικρής Μαρκέλλας—της κόρης που είχε αποκτήσει η Βέρθα από τον πρώτο αραβωνιστικό της, τον οποίο είχε σκοτώσει ο Ζερβαί. Επί πλέον αφήνει να κατηγορηθεί ο Γκοντεφρουά και για ένα ακόμη έγκλημα δικό του: τον θάνατο της θείας της Βέρθας, Μαρί-Ζάν. Και αυτήν επίσης ο Ζερβαί την έχει στραγγαλίσει για να κατηγορηθεί ο Γκοντεφρουά. Κατόπιν της καταγγελίας που αυτή η ίδια ή Βέρθα διέτυπωσε έναντι του συζύγου της, καθ' ύπαρξιν του Ζερβαί, ο Γκοντεφρουά καλείται σε ανάκριση.

43.

(Η συνέχεια)

Τις γνωρίζετε. Τις διηγήθηκα στον Ζερβαί. Από εκείνον ασφαλώς τις έμαθε και η γυναίκα μου. Δεν έχω ν' αλλάξω τίποτα σε όσα είπα. Πάντως θα ήθελα να μου διαβάσετε την καταγγελία που έχετε εις βάρος μου.

—Αργότερα, είπε ο δικαστής. Προηγούμενος θέλω να ακούσω την αφήγηση αυτή από σας τον ίδιο. Είναι καθήκον μου να σας κάνω τις ερωτήσεις αυτές.

Ο κόμης διηγήθηκε τα γεγονότα που γνωρίζουν ήδη οι αναγνώστες μας. Ο δικαστής παρακολούθησε την αφήγηση του στην έπιστολή της Βέρθας, διαπιστώνοντας την ταυτότητα των λεπτομερειών του δράματος.

—Όλα είναι όπως τα λέτε, είπε μόλις ο κόμης τελείωσε. Δεν ξεχάσατε τίποτα. Θα σας διαβάσω την καταγγελία για να κρίνετε και μόνος σας.

Με την σειρά του ο κύριος Λιονέλ διάβασε την έπιστολή. Ύστερα έκλεισε τον φάκελλο των έγγραφων του.

—Δεν έχω άλλες ερωτήσεις να σας απαντήσω σήμερα, κύριε, είπε με σοβαρότητα. Καί εφόσον πρόκειται ίσως να σας χρειάζονται να σας κρατήσω στην διάθεσή μου...

—Δηλαδή με συλλαμβάνετε; —Ναι. Κατηγορείστε: Πρώτον ότι δολοφονήσατε την Μαρί-Ζάν. Δεύτερον ότι εξαφανίστηκε το παιδί που είχε αποκτήσει η σύζυγός σας από τον γάμο σας... Έχετε να μου πείτε προς υπεράσπισή

σας έναντι των δύο αυτών κατηγοριών; —Δεν μπορώ, κύριε, παρά να σας διαβεβαιώσω για την απόλυτη αθωότητά μου. Δεν έσκότωσα ούτε την Μαρκέλλα, ούτε την Μαρί-Ζάν.

—Δεν σας κρύβω ότι υπάρχουν έναντι σας βαρύτατα ένδειξεις.

—Μιά ερώτηση, κύριε άνακριτά. Κατά την γνώμη σας, το πραγματικό, το αληθινό κίνητρο των δύο αυτών εγκλημάτων, είναι το χρήμα;

—Ναι.

Το πρόσωπο του κόμητος φωτίσθηκε από ένα χαμόγελο.

—Μην ξεχνάτε αυτό που θα σας πω, κύριε άνακριτά. Θα μπορούσα με δυο μονάχα λέξεις, να κλονίσω, να καταρρίψω την πεποίθησή σας ότι δολοφονήσατε από συμφέρον, για να κλέψω δηλαδή λίγα χρήματα... Δεν θα το κάνω όμως. Και μου χρειάζεται μεγάλη ψυχική δύναμη για να μην το κάνω. Αν φρόντιζα μόνον για τον ατομικό μου θρήνα, δεν θα δίταξα ίσως... Έχω όμως έναν άλλο σκοπό... Όλα ε'να λέγονται εδώ στο γραφείο σας πρέπει να περιβάλλονται με το πιο αδιαπέραστο μυστήριο. Δεν φοβούμαι, λοιπόν να σας δηλώσω το εξής: "Οχι μόνον εγώ δεν είμαι ένοχος των δύο εγκλημάτων που μου επιρρίπτετε, αλλά ελπίζω εγώ ο ίδιος να σας παραδώσω τον πραγματικό έγκληματάς.

Ο κύριος Λιονέλ τον κύτταζε με φανερή άνυπομονησία.

—Ναι, συνέχισε ο κόμης, υπάρχει κάποιος τον οποίον κανείς δεν υποψιάστηκε ως σήμερα. Η υπόληψή του είναι άθικτη. Εγώ μόνος μάντευσα, διασέθανηκα μάλλον τις άτιμιές του. Δεν σας λέγω το όνομα του ανθρώπου αυτού. Γιατί αν μάντευε τις υποψίες μου θα ήμουν χαμένος για πάντα. Ο άνθρωπος αυτός είναι ένας άθλιος που σκόρπισε την δυστυχία γύρω του. Αυτός διηύθυνε με μία καταχθόνια έξυπνάδα τα τρομερά γεγονότα των οποίων υπήρξαν θύματα τόσοι άλλοι και εγώ. Έχω λοιπόν έναν άλλο σκοπό, κύριε άνακριτά, όπως σας είπα: Να αποκαλύψω τον άνθρωπον αυτόν. Έχω αφιερώσει την ζωή μου μερικούς μήνες τώρα για τον σκοπό αυτό... Θυσιάζω την στιγμή αυτή την ελευθερίά μου, αφού με μία λέξη που θα σας έλεγα θα με αφήνате ελεύθερον. Και θα είχα μολαταύτα ανάγκην της ελευθερίας μου... για να επιβλέπω... για να ενεργώ...

Μπορεί όμως ο άθλιος αυτός να προσδοχεί βλέποντάς με φυλακισμένο.

—Έχετε τουλάχιστον μερικές άποψεις; —Των εγκλημάτων του; Δεν έχω ακόμη.

—Της άτιμίας του, τουλάχιστον; —Ναι... Έχω...

Ο κύριος ντε Λαντεναί πρόφερε με τόση δύναμη, με τόσο μίσος τα λόγια αυτά, που ο δικαστής ταράχθηκε υπερβολικά.

—Πήτε μου δλα, κύριε ντε Λαντεναί. Ο δικαστής είναι ένας εξομολογητής.

Σας όρκίζομαι ότι ούτε μία λέξη δεν θα βγί απ' έδω. Είναι άνάγκη να σας το διαβεβαιώσω αυτό; Γιατί να φέρεσθε άπέναντί μου σαν να ήμουν ένας έχθρός; Δεν θα ήταν καλλίτερα να με πάρετε για σύμβουλο, για σύμμαχο, για υπερασπιστή; Καταλαβαίνετε, κύριε, ότι μιλώντας σας έτσι παραδέχομαι όλες τις ύποθέσεις που με αφήσατε να διδώ... άκόμη τις πιο άπιθανες. Για να θριαμβέψω ή άθωότητάς σας στο δικαστήριο, πρέπει να άποδειχθί ή ένοχή του πραγματικού έγκλημάτου. Και πώς θα το επιτύχετε αυτό μόνος, φυλακισμένος, χωρίς κανένα φίλο;

Ο Γκοντεφρουά καταλάβαινε ότι ο άνακριτής είχε δίκιο. "Επί πολλών ώρα έμεινε σιωπηλός. Ήταν κατάχλωμος από την συγκίνηση και τα χείλη του έτρεμαν. Στο τέλος σηκώθηκε, πλησίασε το κύριο Λιονέλ που τον παρατηρούσε προσεκτικά.

—Απομακρύνετε τον γραμματέα σας, είπε. Θέλω να μιλήσω σε σας, μόνο σε σας.

Ο δικαστής έκανε ένα νεύμα και ο γραμματέας βγήκε έξω.

Οι δυο άνδρες έμειναν μόνοι.

Ο Γκοντεφρουά είχε μπη στο γραφείο του άνακριτού κατά τας ένέας το πρωί. Στις δύο το άπόγευμα βρισκόταν εκεί άκόμη.

Ποιές άραγε σοβαρές εξομολογήσεις του έκανε; Αυτό έμεινε μυστικό.

Κατά τις δυο το άπόγευμα ή πόρτα του γραφείου του κ. Λιονέλ άνοιξε. Δυο χωροφύλακες περίμεναν εκεί από το πρωί.

Ο κύριος Λιονέλ φαινόταν συγκινημένος, ταράχμενος. Το ίδιο και ο Γκοντεφρουά που διακρινόταν στο βάθος του γραφείου. Ο κύριος Λιονέλ έτεινε στους χωροφύλακες ένα έγγραφο.

—Πάρτε την διαταγή της προφυλακίσεως, τους είπε... Σε λίγο θα οδηγήσετε τον κύριο ντε Λαντεναί στην φυλακή...

Και ο κ. Λιονέλ ξανάκλεισε την πόρτα και εξαφανίσθη. Δικαστής και κατηγορούμενος έμειναν πάλι μόνοι για ένα λεπτό.

Τότε έλαβε χώραν μία παράξενη σκη-νή ανάμεσα στους δυο αυτούς ανθρώπους εκ των οποίων ο ένας είχε δώσει την διαταγή να φυλακισθί ο άλλος.

Ο κύριος Λιονέλ προνωρεί προς τον κόμητα. Τα μάτια του είναι υγρά. Δεν είναι πιά ο δικαστής. Είναι ο φίλος. Τείνει στον κόμητα τα χέρια του, που τρέμουν ελαφρά από την συγκίνηση που αισθάνθηκε για όλα αυτά που άκουσε.

Και ο άλλος, ο άλλος που βαρύνεται με τόσες βαρείες κατηγορίες, παίρνει τα χέρια αυτά και τα σφίγγει μέσα στα δικά του.

Ο δικαστής φαίνεται σαν να ζητά να δικαιολογηθί.

—Όποτε επιμένετε να πάτε στην φυλακή και στο δικαστήριο; ρωτά.

—Ναι, άπαντά ο κόμης.

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

—Έχει καλώς. Θάρρος, κύριε ντε Λαντεναί.

—Έχω άρκετό. Μήπως δεν είσθε σεις κοντά μου, τώρα, έσεις που τὰ ξερετε όλα;

—Ναι, είμαι έδω και θα σας υπερασπίσω, σας το όρκίζομαι.

—Ευχαριστώ. Θα σας όφειλω ίσως την ευτυχία μου... Θέλετε να είσθε φίλος μου;

—Με όλη μου την καρδιά.

Οι δυο άνδρες άγκαλιάστηκαν.

Μισή ώρα άργότερα, ο κόμης Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί βρισκόταν στην φυλακή.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

Τώρα που ή καλή Μαρί-Ζάν είχε ταφή, ή Μαρκέλλα βρισκόταν πάλι μόνη, έγκαταλειμμένη, χωρίς καμιά προστασία. Το δυστυχισμένο παιδί θυμόταν τα τελευταία λόγια της Λίνας Κίφφερ για τους κινδύνους που θα την περιέβαλλαν και ιερωτόταν με φόβο μήπως ο άπότομος αυτός θάνατος της Μαρί-Ζάν είχε συμβί έξ αίτίας της. Είχε μάθει ότι ο άνδρας που είχε έπισκεφθί την Μαρί-Ζάν ήταν ο σύζυγος της μητέρας της, και ότι αυτόν κατηγορούσαν για την δολοφονία της παραλυτικής.

Όποτε ο άνδρας αυτός ήταν λοιπόν ο πατέρας της; Άκουε διάφορες παλιές ιστορίες, μά δεν μπορούσε να καταλάβη την έννοια όλων των λέξεων και δεν τολμούσε να ρωτήσει περισσότερα.

Έκείνο όμως για το οποίο ήταν βέβαιη, ήταν ότι έπρεπε να έγκαταλείψη το φιλόξενο αυτό σπίτι, όπου είχε ξαναβρή την ύγεια, την ευτυχία και την χαρά.

Σκεφτόταν ότι δεν έπρεπε να άπομακρυνθί από τον τόπο αυτόν, την πατρίδα της, αφού ήταν ή πατρίς της μητέρας της. Θα εύρισκε κάποια φιλάνθρωπη ψυχή που θα την λυπόταν. Και ύστερα μήπως ή μητέρα της δεν ήταν έδω; Δεν θα μπορούσε να πάη να της πη έντελώς μυστικά;

—Είμαι ή κόρη σου.

Αισθάνθηκε ένα ρίγος τρόμου.

—Και αν γίνω αίτια ενός νέου δυστυχέματος; σκέφθηκε. Τι να κάνω;

Δεν είχε κανένα να του ζητήσει συμβουλή. "Αν τουλάχιστον είχε τον Ρενέ Μαριτέλ! Μά πόση έμπιστοσύνη θα του τὰ έλεγε όλα. Μά εκείνος είχε πεθάνει, φαινόταν.

Κανείς από όσους στρατιώτες ρώτησε δεν μπόρεσε να της δώση καμιά άναρρηκτική πληροφορία.

Η Μαρκέλλα νύηθηκε πάλι άγορίστια και καί μάζεψε σε ένα πακέτο τα βούχα που φορούσε και που της τὰ είχε δώσει ή Μαρί-Ζάν μαζί με το βιβλίο που της είχε χαρίσει: τον «Τηλέμαχο».

Η τελευταία αυτή μέρα που περνούσε έδω ήταν πολύ θλιβερή. Έπάνω στην χιονισμένη έξοχή έπεφτε τώρα μία πυκνή όμίχλη. Καμιά φωνή δεν άκούσταν πια.

Η Μαρκέλλα σηκώθηκε.

Τρεις άνδρες είχαν ξεκινήσει από το Σεντάν και τραβούσαν τον δρόμο του Μπαζέι.

Σεντάν και τραβούσαν τον δρόμο του Μπαζέι.

Ο ένας πολύ μελαχρινός, κοντός, χοντρός, με ύφος χαρούμενο. Ο άλλος μακρύς σαν την σαρακοστή με ύφος μελαγχολικό. Ο τρίτος, μελαχρινός, με κομψό παράστημα, παρά τὰ φτωχικά ρούχα που φορούσε. Και οι τρεις συνομήλικοι σχεδόν.

Οι άναγνώστες μας θα τους άναγνώρισαν βέβαια. Ο πρώτος είναι ο εύθυμος Μπισκού. Ο δεύτερος είναι ο μελαγχολικός φίλος του Ζαρλό. Και ο τρίτος που προχωρεί λυπημένος και όχρος είναι εκείνος του οποίου το όνομα πρόφερε με τόση άγάπη πριν από λίγο ή Μαρκέλλα. Είναι εκείνος για τον οποίον προσεύχεται γονατιστή μπροστά στον σταυρό του κοινού τάφου. Είναι εκείνος που νομίζει νεκρό. Ο Ρενέ Μαρτέλ.

Είχαν αιχμαλωτισθί από τους Γερμανούς στο Σεντάν και δεν κατώρθωσαν να δραπετεύσουν από την Γερμανία όπου τους είχαν μεταφέρει παρά μόνον ύστερα από δυο μήνες.

Φορώντας δανεικά ρούχα κατώρθωσαν να διασχίσουν ένα μέρος της έχθρικής χώρας ως το Βέλγιο. Και κατώρθωσαν τέλος να μπουν στην Γαλλία από το δάσος του Σαιν-Μάνζ. Δεν θέλουν να άφήσουν να τελειώσει ο πόλεμος χωρίς να πολέμησουν άκόμη. Σκοπεύουν να καταταχθούν σε κανένα Γαλλικό σύνταγμα για να αντιμετώπισουν πάλι τους Γερμανούς. Πριν να γίνη όμως αυτό ο Μαρτέλ τους παρέσυρε προς το Σεντάν. Τον παρακολούθει παντού ή σκέψη της Μαρκέλλας, της Μαρκέλλας αιμόφυρτης, νεκρής μέσα στα χέρια του. Και έρχεται τώρα να κάμη ένα εύλαβικό προσκύνημα σε έναν τάφο...

Να γιατί ήλθαν και οι τρεις από τὰ Βελγικά σύνορα και έφθασαν ως το Σεντάν. Βλέπουν ήδη μπροστά τους το πανδοχείον Μπουρζερί, όπου είχαν πολεμήσει την τελευταία μέρα. Εκεί ή Μαρκέλλα πληρώθηκε, εκεί πέθανε...

Οι τρεις σύντροφοι φθάνουν στην πόρτα του πανδοχείου. Εκείνοι που κατοικούν μέσα τώρα, τα έχουν μετασηματίσει σε ένα μουσείο, όπου άναπαύονται ή υπερτάτη θυσία. Πέντε χιλιάδες αντίκειμενα που εύρέθησαν στο πέδιλον της μάχης... στο άπέραστο κοιμητήριο του Σεντάν.

Μία γυναίκα παρουσιάζεται, όμηλή, έδρωστη, με ένα ύφος γεμάτο καλώςήνη και ειλικρίνεια.

—Μπορούμε να μπουε, ρωτά ο Μαρτέλ με κάποια δειλία. Δεν έχομε όμως να πληρώσωμε.

Η χωρική τους κυττάζει με όϊκτο. Τους παρατηρεί από κεφαλής μέχρι ποδών.

—Δραπετεύσατε από την αιχμαλωσία; δεν είναι έτσι; ρωτά.

—Ναι... καί είχαμε πολεμήσει έδω... την τελευταία μέρα.

Μία όδυνητή συγκίνηση χαράζεται στο πρόσωπο της χωρικής.

—Ότωχά μου παιδιά! Άνεβητε λοιπόν. Κυττάξτε όσο θέλετε. Κατεβαίνοντας θα σας προσφέρω μιά μπουτλγία κρασί.

Άργά, άργά, με την καρδιά σφιγμένη, πλημμυρισμένη από τις άνομήσεις, άναβαίνουν τα σκαλοπάτια, ένω στους τοίχους που είναι άσπρισμένοι με άσβέστη διακρίνονται άκόμη τα ίχνη του αίματος.

Ο Μπισκού και ο Ζαρλό με τὰ χέρια στις τσέπες παρατηρούν τὰ διάφορα πα-

Η Μαρκέλλα βρισκόταν πάλι μόνη, έγκαταλειμμένη.

να κυλούν άργά- άργά από τὰ μάτια της. Διέσχισε σιωπηλή τὰ έρείπια του Μπαζέι. Εκεί, όχι μακριά από τον δρόμο ύπώνεται ένας πελώριος σταυρός. Στο μέρος αυτό έχουν σκάψει έναν άπέραντο λάκκο που σκεπάζει τόσα πτώματα νικηκων και νικημένων. Εκεί, κόντεψαν να την ρίξουν και την ίδια, άνάμεσα σε τόσα πτώματα. Εκεί ίσως κάτω από το χιόνι άναπαύεται και ο δυστυχισμένος Ρενέ Μαρτέλ.

Η Μαρκέλλα γονατίζει μπροστά στον σταυρό. Αφήνει το πακέτο της δίπλα της. Ένώνει τὰ χέρια της και ψιθυρίζει:

—Ότωχά μου Ρενέ! Ότωχά μου Ρενέ! Γιατί να μην είσαι κοντά μου;

Μένει εκεί γονατισμένη και προσευχόμενη πολλήν ώρα. Τὰ μέλη της νερκίζονται από το κρύο, και σιγά-σιγά το χιόνι πέφτει έπάνω της και την περιβάλλει με το επικίνδυνο χάδι του.

Τρεις άνδρες είχαν ξεκινήσει από το

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΜΙΑ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΑΝΑΠΗΡΟΣ

δεν κατορθώνει ή θέληση!... 'Αναφέ-
μασε στο προηγούμενο φύλλο μας το
παράδειγμα της γαλλίδος άσσου του
αέρος Μαριζ Χιλς, που από μοδίστα, χωρίς
λεπτό, χωρίς υποστήριξη κατόρθωσε να γί-
νη διάσημος αεροπόρος. 'Επί τέλους όμως ή
Μαριζ Χιλς ήταν ύγιης και είχε άθικτα όλα
τα μέλη της. Τί να πη ή μίς Μπέττυ Σνέλ,
ή γνωστή αμερικανίδα αεροπόρος, που κα-
τόρθωσε αν και ανάπηρος, να γίνη αυτό
που είναι σήμερα;

'Από τριών χρονών ή μίς Μπέττυ Σνέλ,
έπασχε από άτροφία των κάτω άκρων. Αύ-
τό δεν την έμπόδισε να πραγματοποιήσθ άρ-
γότερα, το δνειρό της να γίνη αεροπόρος.
«'Αφού δεν μπορώ να περπατήσω, είπε,
θα πετάξω!». Τώρα ή μίς Σνέλ, δεν ζή πα-
ρά ά μονάχα μέσα στο αεροπλάνο της, όπου
τήν πηγαίνουν κρατώντας την από τις μα-
σχάρες!

'Ό,τι όμως κατάφερε ή μίς Σνέλ, στόν αέ-
ρα, το κατόρθωσε μια άλλη άνάπηρη κοπέ-
λα ή νεοζηλανδή μίς Μόννα Λέυντον στήν
θάλασσα.

«'Αλυστή κι' αυτή κατά το ένα πόδι. κα-

τόρθωσε να μάθη κολύμπι μόνο με το ένα
πόδι και να γίνη μια μεγάλη πρωταθλή-
τρια!

□ □

ΤΟ ΣΙΔΕΡΟ ΖΕΣΤΟ ΧΤΥΠΙΕΤΑΙ

περίφημος Καναδός παλαιστής 'Υδόν
Ρομπέρ, κέρδισε τόν τίτλο του πρωτα-
θλητού πολύ πρωτότυπα. 'Ηξερε
πώς ό τότε κάτοχος του τίτλου, Ντάν 'ΟΜα-
χόννεϊ δεν θα δεχότανε ποτέ να συναντηθί
μαζί του. Πήγε έν τούτοις στόν άγώνα που
θα έδινε με τόν παλαιστή Ζούτσον, έχοντας
τό σχέδιο του.

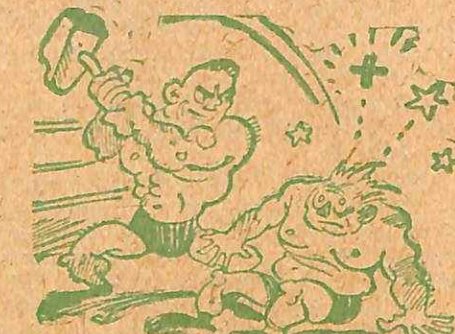
'Ο Ρομπέρ κάθισε στήν πρώτη γραμμή
του ρίγκ και δεν έπανε να άπευθύνθ σανα-
στικά λόγια και κοροϊδίες στόν πρωταθλη-
τή, τόσο, που ό 'ΟΜαχόννεϊ έννευρίσθηκε,
και όταν τελείωσε με τόν Ζούτσον, πετά-
χθηκε πρός τό μέρος του και τού είπε:

—'Εσένα, που σβήλαιξες σ' όλο τό μάτ,
θα σε συγγυρίσω για καλά, όποτε θελήσης.
'Αλλο που δεν ήθελε και ό 'Υδόν Ρομπέρ.
Σηκώνεται άμέσως από την θέση του, πετά
τό μαντώ που φορούσε, και πήδηξε επάνω
στό ρίγκ με τό θρασύ και μόνο του παλαιστή.

—'Οέλω τώρα άμέσως! φωνάζει τού 'Ο'
Μαχόννεϊ.

Τό πλήθος καταχαρούμενο που θα παρα-

κολουθούσε μ' ένα εισιτήριο δυό μεγάλους
άγώνας, χειροκρότησε και ό 'ΟΜαχόννεϊ,
τάν άνάγκην σιλοτιμιάν ποιούμενος, δέχθη-

κε τόν άγώνα και σε λίγα λεπτά γινόταν
άπ' τόν αντίπαλό του τού άλατιού.

□ □

Η ΔΙΑΒΟΛΙΚΗ ΒΑΡΚΑ

έπείστροψε τις μέρες αυτές στο Παρίσι
ό Γάλλος Παρβ 'Οζάν, γνωστότατος για
τά ταξίδια του με αυτοκίνητο από τό
Κονάκιο στήν 'Ερυθρά Θάλασσα, τό 1924,
και από τό Παρίσι στο Βλαδιβοστόκ, στί
1926, άφού διέτρεξε 7.000 χιλιόμετρα επά-
νω στούς νοτιοαμερικανικούς ποταμούς. Στο
τελευταίο του αυτό κατόρθωμα δεν μεταχει-
ρίσθηκε ποτέ πυρόνα, ούτε βάρκα, αλλά μο-
νάχα μια γρήγορη δενζινάκτο τού είδους
των «'Ορμπορ» αποτελούμενη από μια σκαφι-
δούλα στήν όποία είναι προσαρμοσμένο ένα
μοτέρ, που μοντάρεται και ξεμοντάρεται κατ'
άρεσκείαν.

'Ο 'Οζάν, έφυγε από τό Τρινιτάτ πέρα-
σε από τό Μπολιβάρ, πήρε τόν Άνω Παρα-
γουάη ως τά βραζιλιανά σύνορα, κατέπλευ-
σε τόν Καρόκι, τόν 'Ορενόκο και διά τού
Σάν-Φελίξ ξανάφθασε στο Τρινιτάτ.

Οι άγριοι των μερών αυτών με κατά-

πληξή τους έδλεπαν να περνά ή διαβολική
αυτή βάρκα, που έτρεχε «χάρις στήν θρον-
τή», όπως έλεγαν.

□ □

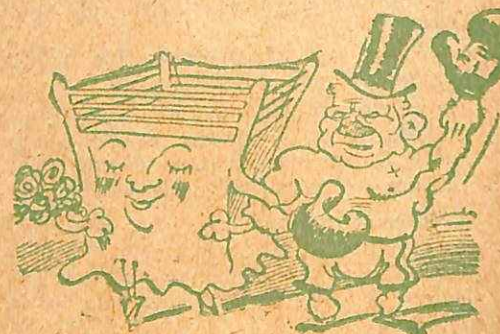
ΠΥΓΜΑΧΕΙ ΕΠΙ 23 ΕΤΗ!

σοι ισχυρίζονται ότι το μπόξ είναι ένα
σπόρ εξαντλητικό και ότι καταστρέφει
σε λίγο διάστημα την υγεία του άν-
θρώπου θα διαψευστούν από τόν Αυστραλόν

Γιερόγγε Κοκ. 'Ο πυγμάχος αυτός, μπο-
ξάρι επί 23 συνεχώς έτη και δεν φαίνεται
διατεθειμένος να σταματήσει.

'Ο Κοκ έχει συναντηθί ως τώρα με άπει-
ρους αντίπαλους και έχει στο ενεργητικό
του περισσότερες νίκες, παρά ήττες. Έχει
κάνει εκατομμύρια και ή υγεία του δεν έχει
πάθει τό παραμικρό.

Μετά δυό χρόνια θα χιορτάση όπως λέ-

γει... τούς άργυρούς γάμους του με τό
ρίγκ!

□ □

ΡΟΥΧΑ... ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΟΒΑΤΑ

! Αυστραλοί κτηνοτρόφοι παρετήρησαν
ότι έμποδίζοντας τά πρόβατα να λερώ-
σουν παίρνουν μαλλί πιο λεπτό, τό ο-
ποίο φυσικά θα πουλήται και πολύ άκριβώ-
τερα. 'Ετσι, λοιπόν, σκέφθηκαν να...ντύ-
σουν τά πρόβατά των, για να μη λερώνη ή
προβεία τους!

Σήμερα, 50.000 πρόβατα στήν Αυστραλία,
είναι σκεπασμένα με ένα είδος έπανωφοριού
από αδιάδροχο πανί.

'Η καινοτομία αυτή, είχε και ένα άκόμη
καλό: δημιούργησε μια νέα βιομηχανία στο
Σίδνεϊ, ή όποία άπασχολεί πολλούς εργα-
τας.

□ □

ΙΑΠΩΝΙΚΟΙ ΚΗΠΟΙ

! κήποι, παίζουν μεγάλο ρόλο στήν οι-
κογενειακή και κοσμική ζωή των 'Ια-
κόνων.

Δεν υπάρχει σπίτι εύπορο που να μην έ-
χη τόν κήπο του. Και δεν πρόκειται για κή-
πους συντησόμενους, με λίγα άνθη και μερι-
κά όπωροφόρα ή άλλα δένδρα.

Οι Ιαπωνικοί κήποι είναι αληθινοί πα-
ράδεισοι, γεμάτοι εξωτισμό και άρώματα.
Στή μέση υπάρχει πάντα ένα συντριβάνι ά-
πό άκριβό μάρμαρο με κοσμήματα από χυ-
τοσίδηρο και μπρούτζο.

'Η πιο ποικίλη και πλουσία βλάστησις
τριγυρίζει τό συντριβάνι. Ένα από τά με-
γαλείτερα δωμάτια τού σπιτιού, που θρίσκε-
ται στο ισόγειο, έχει την μια πλευρά του,
τήν προς τόν κήπο, κινητή. Μπορεί δηλαδή
να άνοιξη ολόκληρο από τό μέρος εκείνο.
Αυτό γίνεται για να άπολαύσουν ό οικοδε-
σπότης και οι καλεσμένοι του, όλη την γοη-
τεία τού κήπου, χωρίς να κινηθούν από την
θέση τους.

Το Μυστικό του Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΗΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

3. (Η συνέχεια)

Στό «Σέρινταν Κλέμπ» όπου ήταν μέ-
λος, σχολιαζόταν πολύ ή έντελής έ-
ξαφάνιση τού Φράνσις Λέντσαμ, από
τήν ημέρα της εκδόσεως της άποφά-
σεως επί της ύποθέσεως Χιλδits.

—Γνωρίζω πως άρνήθηκε, την περασμένη
βδομάδα, τέσσερις ύποθέσεις πρώτης γραμ-
μής, άνήγγειλε μια νομική προσοπισμένης
της Λέσχης σε στενό κύκλο φίλων και συ-
ναδέλφων που είχαν μαζευτή για να πάρουν
ένα κόντελ πριν άπ' τό γεύμα.

—'Ο Γκριζ, τού πρότεινε να υπερασπίση
τού Ουίλλιαμ Μπολ τόν δολοφόνο τού Τσί-
πενχαμ κι' αυτός άρνήθηκε, παρετήρησε άλ-
λος. 'Ο Γκριζ τού έγραψε προσωπικά κι' ή
απάντηση ήθελε άπ' την λέσχη τού γκόλφ τού
Μπρακστέρ! Πώς άλλαξε ό Λέντσαμ! Ποτέ
δεν θα πήγαινε να παίξη γκόλφ άπάνω στήν
εποχή της δουλειάς.

—Δεν συνέβη τίποτα τό δυσάρεστο στόν
Λέντσαμ, είπε μια φωνή, από κάποια γωνιά.
Και μην φλυαρήτε και κουτσομπολεύετε σαν
γρηές γυναίκες! Θάρθι να με δει: τόν πε-
ριμένω από στιγμή σε στιγμή.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΛΕΝΤΣΑΜ

'Όλοι κίτταζαν γύρω τους. 'Ο 'Αντριου
Βίλμορ έκανε την εμφάνισή του. 'Ερριξε
μια ματιά στήν πόρτα.

—'Ο Λέντσαμ έπαθε ένα νευρικό κλονισμό,
αυτό είναι όλο, συνέχισε. Πήγαμε στο ξενο-
δοχείο «Ντόρμυ», στο Μπραγκστέρ, και τώ-
ρα είναι μια χαρά στήν υγεία του. Αυτή ή
ύπόθεση Χιλδits τόν είχε ταραξει πολύ.

—Δεν βόλεω τόν λόγο, παρετήρησε ένας
άπ' τούς παρισταμένους. Τόν άθώωσε με
τήν ύπεροχη άγόρευσής του. Λίγες άγορεύ-
σεις σαν κι' εκείνην έχω άκούσει στη ζωή
μου.

—Αυτός είναι ό λόγος, εξήγησε ό Βίλμορ.
'Ο Λέντσαμ δεν ύποπτευόταν πραγματικά έ-
νοχο τόν Χιλδits, και δυό ώρες άγωνίστη-
κε για να τού σώση την ζωή. 'Επέτυχε την
άθώωσή του με τό ίδιο βράδυ, ό Χιλδits
ώμολόγησε την ένοχή του κι' αυτοκτόνησε.

—Αυτό μπορεί να στενοχώρησε κάπως
τόν Λέντσαμ, παρετήρησε άλλος, δεν τόν
δικαιολογώ όμως που έπέστρεψε τις δικα-
γοφίες κι' άρνήθηκε να αναλάβη την ύπε-
ράσπιση τριών κατηγορουμένων. Δεν φαν-
τάζομαι να εγκαταλείψη τό επάγγελμά του;

—'Επ' ούδενι λόγω, βεβαίως ό Βίλμορ.
Πάντως φαντάζομαι πως στο έξής δεν θα δε-
χτή να υπερασπίση πελάτες αν δεν είναι πε-
πεισμένοι για την άθώωσή τους.

'Ο θυρωρός πλησίασε για να μιλήση στόν
Βίλμορ.

—'Ο κ. Λέντσαμ σας περιμένει έξω, στο
ταξί, κύριε, άνήγγειλε.

—'Εξω, στο ταξί! διαμαρτυρήσαν όλοι.
Και γιατί δεν έρχεται;

—Πάμε να τόν φέρουμε με τό στανιό, εί-
πε κάποιος.

—'Ο κ. Λέντσαμ μου άνέθεσε να πληρο-
φορήσω όλους τούς παρισταμένους φίλους
του πως θα γευματίση εδώ, αύριο.

.....

Τό ίδιο βράδυ, λίγο άργότερα, ό Λέντσαμ
κι' ό Βίλμορ ήσαν καθισμένοι κοντά-κοντά,
σ' ένα τραπέζι τού περιφύριου ρεστοράν «Σό-
το». 'Υστερα από ένα λουκούλλιο γεύμα τό
γκαρσόνι έφερε τόν καφέ. 'Ο φίλος του
δρῆκε την ευκαιρία κατάλληλη για να θέξη
τό γνωστό ζήτημα.

—Φράνσις, άρχισε, λένε στήν Λέσχη πως
άρνήθηκες να υπερασπίσης την ύπόθεση Τσί-
πενχαμ. Μπορώ να μάθω τό γιατί;

—Τά μάτια τού δικηγόρου άστράψαν:
—Γιατί, είπε χαμηλώνοντας την φωνή, ό
Ουίλλιαμ Μπολ είναι ένας επικίνδυνος έν-
κληματίας που θα προτιμούσα να τόν έδω-
πα κρεμασμένο.

—Μόνο εσύ θα μπορούσες να τόν σώσης
άπ' την κρεμάλα, συνέχισε ό Βίλμορ. 'Υ-
πάρχουν πολλά επιδαρυντικά στοιχεία.

—Πιστεύω πως θα μπορούσα να τόν σώ-
σω, ώμολόγησε ό Φράνσις. Γι' αυτό δεν δέ-
χτηκα να τόν υπερασπίσω. Σου τό ξαναλέω
καθαρά και ξάστερα. 'Αντριου, όπως σου
τό είπα ήδη, άποφάσισα στο έξής να μην ύ-
περασπίσω κανέναν αν δεν είμαι προηγουμέ-
νως πεπεισμένος για την άθώωσή του.

—Δηλαδή, σαν να λέμε...

—Σαν να λέμε, βάζω τέμα στήν σταδιο-
δρομία μου. Τό αντίλαμπάνομαι πολύ καλά.
Ευτυχώς, καθώς ξέρεις, πως δεν περιμένω
να λήσω άπ' την δικηγόρικη άμοιβή μου και
τά δέκα τελευταία χρόνια μου άφισαν με-
γάλα κέρδη.

—'Η άπόφασή σου όφείλεται στόν Χίλ-
δits, ύποθέτω;

—'Ακριβώς.

'Ο Βίλμορ σώπασε για μια στιγμή.

—Φαίνεται να πιστεύεις πως κάτι έχει
στήν συνείδησή σ' αυτή την ύπόθεση, είπε
επί τέλους.

—Ναι, άποκρίθηκε ήρεμα ό δικηγόρος.

—Δεν συμφωνώ μαζί σου. 'Εστω: ό Χίλ-
δits ήταν ένας επικίνδυνος εγκληματίας που
τόν γλύτωσες άπ' τά νύχια τού νόμου με τό
έξαιρετικό σου ταλέντο. 'Ο τραγικός θάνα-
τός του όμως έξόφλησε τόν λογαριασμό με-
ταξύ σου και της κοινωνίας.

—Αυτό θα συνέβαινε παραδέχτηκε ό
Φράνσις, αν είχε αυτοκτονήσει στ' αληθινά.

Ζήσαμε ένα όνειρο...

ΡΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΩΡΑΝΣ ΤΑΛΜΠΟΤ

Η Άννα κούταζε την λίμνη με την ίδια έκπληξη και με το ίδιο συναισθημα δροσιάς και χαράς που δοκίμασε όταν την είχε πρωτοδεί, παιδάκι, μία μέρα που ήρθε με την παραμύθια της.

—Πόσο μακρινή μας φαίνεται η ζωή του γραφείου μας, σήμερα! φώναζε τεντώνοντας τα χέρια της μ' έναν βαθύ στεναγμό ανακούφισης.

—Ω, ναι, θαρρείς και ξαναγεννιόμαστε!

Η Άννα στράφηκε για να κυττάει τον σύντροφο και συνάδελφό της κι' είπε:

—Σήμερα μοιάζεις μ' έναν φοιτητή στις διακοπές, Σέργιο!

Κι' ο Σέργιος της αποκρίθηκε:

—Μά κι' εσύ έγινες άλλος άνθρωπος. Τι απέγινε η αυστηρή εκείνη γραμματέας του τμηματάρχου μας; Έμεινε στο γραφείο κάτω από μια στίβα έγγραφα! Γέλασαν άλλ' ύστερα εκείνη κατσούφιασε:

—Κι' όμως, μεθαύριο, θα τ' ξαναβρω...

—Τι κρίμα! της είπε με τόσο κλαψάριο υφος που η Άννα έσπασε στα γέλια.

—Ωστε δεν σου είμαι πιά συμπαθητική ως συνάδελφος;

—Οχι... εξ' άλλου κανείς δεν μπορεί να είναι συμπάθητικός εκεί-μέσα!

—Ωστε συχαίνεσαι τόσο πολύ τη δουλειά σου, Σέργιο;

—Δεν συχαίνομαι την δουλειά μου, αλλά αυτή τη ζωή... Ω μ' εσύ δεν μπορείς να καταλάβεις! Άν μπορούσες να καταλάβεις...

—Εμοιάζε μ' ένα παιδί που το άδικησαν πολύ. Η Άννα τον κύτταξε με έπικεικα, συγκρατώντας τα λόγια διαμαρτυρίας που έρχονταν στα χείλη της: «Εγώ δεν μπορώ να καταλάβω, εγώ που είκοσι χρόνια ζω αυτή τη ζωή!»

Προχώρησαν μέσα στα έρεπια κι' εκείνος άρχισε να τρέχει κάτω απ' τις έληδες, νυθαρρύνοντας την να κάνει το ίδιο. Όταν έφθασε κοντά του εκείνος σκόνταψε, δηθεν, σε μία πέτρα και την έπιασε παρασύροντάς την. Η Άννα διαμαρτυρήθηκε γελώντας:

—Σάν δεν ντρέπεσαι, Σέργιο! Να κάνεις σαν μωρό παιδί, κοτζάμ άνδρας!

—Δεν είμαι κοτζάμ άνδρας, αλλά μονάχα είκοσι δυο χρονών, μ' ην το ξεχνάς!

—Δεν το ξεχνώ, επανέλαβε η Άννα με γλúκα.

Ακούμπησε το κεφάλι στον κορμό μιάς έληδας κι' έκλεισε τα μάτια.

Ο Σέργιος την μελετούσε προσεχτικά.

Εβλεπε τις ρυτίδες κάτω απ' τα μάτια, τις ζάρες στις γωνίες του στόματος, τις άσπρες τριχες που έβγαίνει ύπουλα άνω-μέσα απ' τα μαύρα μαλλιά της. Μία κουρασμένη γαλήνη ήταν άπλωμένη σ' αυτό το πρόσωπο που δεν ήταν όμορφο αλλά λεπτό.

—Γιατί, Άννα, γιατί; ρώτησε άποτομα ο νέος, σφίγγοντας το χέρι της.

—Εκείνη τον ρώτησε άπορώντας:

—Τι σημαίνει αυτό το «γιατί»;

—Ηθελα να πω, γιατί έμεινες πάντα μόνη, γιατί δεν... παντρεύτηκες;

—Ένα «ΑΙ!» ξέφυγε άπό τα χείλη της

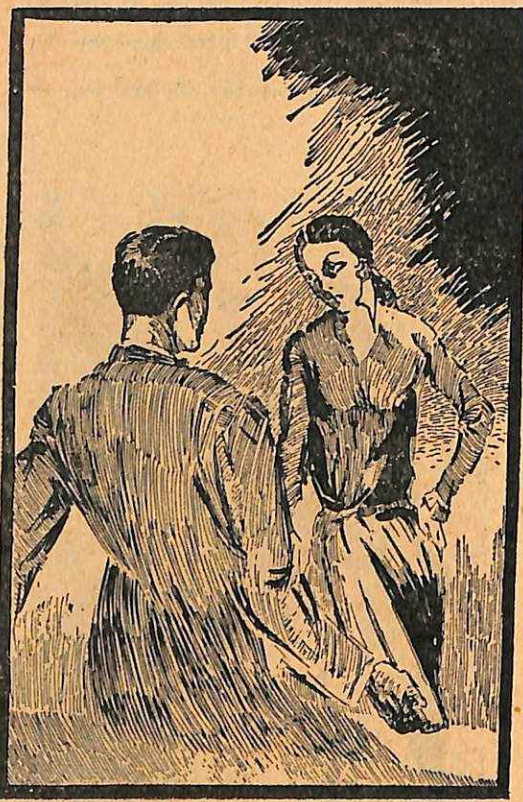
Άννας και η νέα τράβηξε το χέρι της και γύρισε άλλού το βλέμμα.

—Πειράχτηκες Άννα;

—Ω όχι! Ξέρω όμως κι' εγώ τι να σου πω; Όρφανή άπό μητέρα και πατέρα, με δυο μικρές άδελφές που ήθελαν μόρφωση και άποκατάσταση... Πολύ νέα, έπιασα δουλειά για να τις συντηρήσω. Μόνο αυτά συλλογίζομουν. Έτσι τ' ά χρόνια πέρασαν... χωρίς να τ' καταλάβω.

Ο Σέργιος την άκουγε με συγκίνηση και του φαινόταν σαν να την γνώριζε μόλις εκείνη τη στιγμή.

Δέν ήταν πιά η συνάδελφος του γραφείου, η άσστηρή με το μαύρο τ' φόρεμά της, που ήταν σκυμμένη στην γραφο-

—Πειράχτηκες Άννα; ρώτησε ο Σέργιος.

μηχανή της χωρίς ν' άπευθύνει ποτέ τον λόγο στους συνάδελφους της. Η μόνη γυναικα γραφείου άπου όλο το προσωπικό ήταν άνδρικό, φαινόταν σαν να είχε κάνει τον χαρακτήρα του φύλου της για να μην ξεχωρίζη ανάμεσα τους.

Ο Σέργιος την είχε καλέσει να τον άκολουθήσει σ' αυτή την διήμερη έκδρομή στις όχθες της λίμνης γιατί—νεοφερμένος στην πόλη—δέν γνώριζε άλλη γυναίκα απ' αυτήν. Είχε σκεφθεί όμως, καλώντας την, πως η συντροφιά της δεν θα ήταν ύπερβολικά διασκεδαστική. Αντιθέτως, η Άννα είχε φανερωθεί ότι έκανε ευχαρίστη παρέα—και ενδιαφέρουσα, μάλιστα, με την ιστορία των δύο μικρών άδελφών της και της θυσίας της νεότητος της. Η Άννα ήταν μία άπ' αυτές τις γυναίκες στις όποιες φαίνεται εύκολο να άνοίξω

κάνεις την καρδιά του, βέβαιος πως θα βρή άνακούφιση και στοργή. Κι' έτσι ο Σέργιος, ενώ το βράδυ άπλωνόταν μελαγχολικά στην λίμνη, πήρε την Άννα και της έκμυστηρεύτηκε τις άτυχίες του. Της όηγήθηκε την πτώχευση του πατέρα του την έποχή που ο ίδιος θάπαινε το δίπλωμά του, την βιοπάλη που τον είχε βάλει με το στανιό σε μία δουλειά που δεν άγαπούσε καθόλου, που δεν μπορούσε να άγαπήσει γιατί άνειρεύτηκε ένα λαμπρό μέλλον. Άνούσια ζωή σε μιάν άγνωστη πόλη, χωρίς φίλους και πρόπαντός, χωρίς την παρουσία μιάς γυναίκας που να διέλυε με το χαμόγελό της την μονοτονία ενός έρημου δωματίου.

—Νά κ' έφερεις πόσο νοιώθω μόνο τον εαυτό μου! Πολλές φορές, μούρχειται να κλάψω άπ' το κακό μου.

—Καυμένο παιδί...

Η Άννα γύρισε προς τον Στέργιο ένα βλέμμα που τ' νόμιζε γεμάτο μητρική στοργή, ενώ είχε πιά πολύ γλúκα, ίσως γιατί έκρυβε την μεταμέλεια και την νοσταλγία για τ' άσπρα γαμψοπονημένα δειρά.

—Οχι, η ζωή δεν ήταν ευχάριστη για κανέναν, συλλογιζόταν η Άννα.

—Είκοσι χρόνια!—ψιθύρισε σαν να μολογούσε—είκοσι χρόνια βρισκόμασ' αυτό το γραφείο, εγώ! Κατάντησα μία μηχανή. Οι συνάδελφοί μου ξεχάσαν πως είμαι γυναίκα... κι' ίσως να τ' ξεχάσω κι' εγώ.

—Είσοι κουρασμένη, Άννα; Νυστάζεις πολύ;

Ο Σέργιος της μιλούσε πίσω απ' την πόρτα που χώριζε τ' ά δυο δωματία τους, μέσα στο μικρό ξενοδοχείο της όχθης της λίμνης.

—Οχι, γιατί ρωτάς;

—Για νάρθω να καπνίσω ένα σιγαρέτο; Δεν μ' άρέσει να μένω μόνος.

—Πρόσεξε όμως, μόνο ένα σιγαρέττο... και νάνι-νάνι! του είπε άνοίγοντας την πόρτα μ' ένα χαμόγελο.

Ο Σέργιος κάθησε σε μία πολυθρόνα παρακολουθώντας τις κινήσεις της συντρόφου του. Η Άννα, μπροστά στο λαβωμαίο, έπλενε τ' ά χέρια της και τον λαιμό της.

—Κάνει τόσο ζέστη, Σέργιο. Έσένα δεν σε τραβά τ' νερό;

—Οχι, μ' ά την αλήθεια!

—Κάνει τόσο καλό. Τώρα νοιώθω με-γάλη δροσιά!

—Ελα, να την νοιώσω κι' εγώ.

Ο Σέργιος της πήρε τα χέρια που ήταν υγρά απ' τ' νερό και τ' άκούμπησε στα φλογισμένα μάγουλά του.

—Τι όμορφη μυρωδιά, Άννα! ψιθύρισε με βραχνή φωνή.

—Μωρό! του άποκρίθηκε εκείνη χαμογελώντας, χωρίς να τον κυττάει κατάματα, σαν να ντρέπόταν για την δική της άδυναμία.

Άβριο όμως θα ξανάρχιζε η ίδια η ζωή, η ίδια μονότονη ζωή...

Είχε σκοτεινιάσει. Μιά άχτίδα του φεγγαριού έπεφτε άπάνω στο κρεβάτι. Η Άννα πηγαινοερχόταν μέσα στο δωμά-

(Το τέλος στη σελίδα 46)

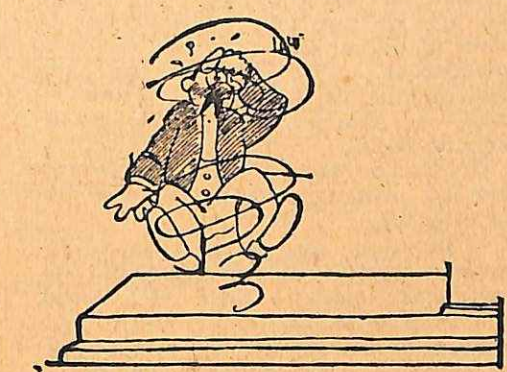
«Οι βιομήχανοι του πεζοδρομίου»

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η πενία τέχνας κατεργάζεται. Ποτέ, ίσως, η σοφία αυτή των άλώνων, δεν θα μπορούσε να δικαιωθεί περισσότερο άπό την σημερινή δύσκολη έποχή μας.

Και όσο πιο δύσκολη γίνεται η ζωή, τόσο έφευρετικώτεροι γίνονται και οι άνθρωποι.

Καταντά άπίστευτο πολλές φορές, τι μηχανεύονται οι άνθρωποι σήμε-... να

Πατάει άπάνω στην φλούδα και ξαπλώνεται κάτω.

ζήσουν. Τ' ά πιο άπίθανα έπαγγέλματα, που δεν θα περίμενε κανείς να έχουν περάσει στην έποχή μας, έποχή επίσης της έξυπνάδας και της άκονισμένης αντίληψης, έξασκούνται άπό ανθρώπους που θ' άξίζαν συχνά, καλλιτερη τύχη...

Θά μπορούσαμε να σ' άναφέρουμε μερικά παραδείγματα άπό την δική μας την ζωή, αλλά δεν τ' κάνουμε γιατί θά ήγαμε έτσι φτωχούς βιοπαλαιστές, που προσπαθούν κατά των άλλων τρόπων, και κατά τ' άλλων ή ήττον τίμια, να βγάλουν τ' ψωμί των παιδιών τους.

Άς δούμε λοιπόν τί γίνεται άλλού, στο Παρίσι π. χ.

□ □

Έχετε άκούσει ποτέ σας για τ' ά μνηχάνους τ' ά πεζοδρομίου; Άσφαλώς όχι! Μ' η διάξεσθε δ' να φαντασθήτε ότι πρόκειται περί μικροπωλητών και άλλων βιοπαλαιστών τ' ά γνωστοτάτων και σ' έμάς είδους.

Πρόκειται για κάτι τ' ά εντελώς νέο και... παριζιάνικο, άν προτιμάτε.

Λοιπόν οι «βιομήχανοι τ' ά πεζοδρομίου» είναι οι άνθρωποι που κατορθώνουν να βγάλουν και άπό την μύγια ξύγκι, όπως λένε. Οι άνθρωποι που έχουν κάνει έπαγγελμα τ' ά μικροδυστύχημα. Μ' ην φαντασθήτε όμως διόλου, ότι άφήνουν τ' ά πράγματα στην τύχη, ότι περιμένουν να τ' ά συμβή τ' ά δυστύχημα και κατόπιν να τ' ά εκμεταλλευθούν.

Τότε θά περιμεναν ίσως πολύ και δεν θά-σαν διόλου έπιχειρηματίες, άλλ' άπλοί καιροσκοποί... τ' ά πεζοδρομίου.

Οι άνθρωποι μας σ' ηνοθετούν τ' ά «δυστύχημά» τους και κατόπι τ' ά εκμεταλλεύονται.

Άς πάρουμε τρεις τύπους αττών τ' ά «βιομηχάνων τ' ά πεζοδρομίου» άπό τ' ά πιο έπιχειρηματικούς και άνάγλυφους.

Είμαι ο Εγγένιος, ο Ζάν και ο Λεδόν.

Λοιπόν ο πρώτος άπ' αττούς... πατά πεντόφλιδες, μπανανόφλιδες, πορτοκαλόφλιδες κ.λ.π. πεταμένες στα πεζοδρόμια

των παντοπωλείων, άπό ένα πολύ λαίμαργο και άδιδόρωτο συνάμα πελάτη.

Άπό τ' ά προί ο Εγγένιος,—αττός είναι ο είδικός για τ' ά φλούδες,—άρχίζει την περιόδεα του στα συνουκισιά και άλλα παντοπωλεία. Μόλις πάει τ' ά μάτι του καμιά τέτοια φλούδα πεταμμένη στην είσοδο τ' ά καταστήματος π.χ. μπαίνει μέσα, ψωνίζει κάτι πληρώνει, και την ώρα που βγαίνει πατάει έπάνω στην φλούδα και ξαπλώνεται φαρδύς πλατύς κάτω! Όταν τον σηκώσουν, δεν μπορεί πιά να σταθή στα πόδια του.

Έχει στραμπούλησει τ' ά πόδι του, ή έχει έξαρθρώσει τ' ά χέρι του. Κάνει δηλαδή ότι έχει πάθει κάτι τέτοιο. Ο καταστηματοάρχης, που ξέρει πόσο άύστηρος είναι έπί τ' ά προκειμένου οι άστυνομικές διατάξεις σπένδει να τον περιποιηθή και για να μην τον καταγγείλει ο Εγγένιος και βρή τον μπελά του, τ' ά δίνει μια καλή άποζημίωση—όχι όλιγώτερα άπό 500 φράγκα!

—τον βάζει σ' ένα ταξί και τον στέλνει

την γάμπα του ή τ' ά μπράτσο του. Ο κόσμος τρέχει άνήσυχος κοντά του και περισσότερο άπ' όλους ή κυρία ή ο κύριος τ' ά σκύλου. Τί τρέχει; Τ' ά σκυλί δάγκασε τον Ζάν.

Δέν είναι δυνατόν διαμαρτύρεται ή κυρία, ή Λουλού της είναι πολύ ήμερη και κανένα δεν έχει δαγκώσει ως τώρα!

Και όμως, ο Ζάν άνοίγει την γάμπα του και δείχνει τ' ά δόντια της «ήμερης» Λουλούς έπάνω στο κρέας του!... Τί θά γίνει τώρα άν ή κυρία δεν άποζημιώσει τον παθόντα; Άστυφύλαξ, λυσισατρείον, μήνυση έπί «πειροφά κυνός άνευ φινώτρου» κτλ. κτλ! Πληρώνει λοιπόν ή κυρία κι' ο Ζάν τρέχει... να θεραπευθή και αττός στο πλησιέστερο μπι-στρού.

Μά καλά θά μ' άς ήπτε, και ή δαγκωματιά της Λουλούς, ήταν ψεύτικη; Ψεύτικη. Έχετε άκούσει για τ' ά γκαρβαρίτες ζητιάνους, που περιγράφει ο Καρκαβίτσας σ' ένα του 1661; Παραμορφώνονται θεληματικά για τ' ά άνάγκες τ' ά έπαγγέλματος. Δύο πηρούνια, φθάνουν και στον Ζάν για να παρήστηση την δαγκωματιά!

□ □

Ο τρίτος τύπος μας, ο Λεδόν, άπολαμβάνει να τ' ά κόβουν τ' ά αυτοκίνητα! Είναι ή άδυναμία του.

Άλλοτε, είχε συνεταιρισμό μ' ένα σωφέρ ταξί, ο όποιος διαρκώς τον έβριχνε κάτω και έκαμνε διαρκώς την εταιρία του να πληρώνη τον Λεδόν νοσήλια και άποζημιώσεις.

Αττός τ' ά «διαρκώς» όμως έξενεύρισε κάποτε τ' ά προίσταμένους τ' ά συνεταιρίου τ' ά Λεδόν και τον άπέλυσαν ως... καταστροφής.

Άπό τότε ο Λεδόν «δουλεύει» μόνος του.

Θά τον ήπτε στα πιο πολυσύχναστα μέρη, να ξαπλώνεται έσπρικα κάτω άπό ένα αυτοκίνητο. Έννοείται ότι διαλέγει ένα αυτοκίνητο που να μην τρέχει πολύ και φέρτει κατά τέτοιον τρόπο ώστε να μη βρεθή άκριδώς κάτω άπό τ' ά τροχούς. Θά όμολογήσατε ότι ή είδικότης τ' ά Λεδόν είναι και ή πιο έπιχειρηματική, άλλ' ο Λεδόν είναι ένας ή-ριστοτέλης τ' ά πεζοδρομίου.

Τ' ά άποτέλεσμα και έδώ είναι να άποζημιωθεί γενναίως τ' ά θύμα τ' ά «απρόσεκτου» σωφέρ, άδιάφορο άν συχνά δεν σηκώνεται παρά μόνο με μ' ά κροακιστικά και μικροκώλας.

Ο Λεδόν ξέρει να παριστρά καλλίστεα τον άνθρωπο με τ' ά σπασμένο χέρι, να άφήνη να τον πάνε στο πλησιέστερο φαρμακείο, να φωνάζουν τον φίλο του γιατρά, που είναι... και συνέταιρός του (!) για να βγή ή άπαιτουμένη βεβαίωση για την είσπραξη τ' ά άποζημιώσεως.

Σ' ά λίγες μέρες τ' ά κόλλο επαναλαμβάνεται. Άλλά σ' άλλο μέρος αττή την φορά!

□ □

Ο Ζάν είναι ο δεύτερος αντίπροσωπευτικός τύπος των «βιομηχάνων τ' ά πεζοδρομίου».

Η είδικότης του είναι τ' ά σκυλιά.

Έχει φοβερή «άδυναμία» στα σκυλιά.

Τ' ά πλησιάζει όπου τ' ά βρή τ' ά χαιδεύει και έπειτα μ' ηγγει μια δυνατή φωνή, πιάνοντας

«Απολαμβάνει τ' ά κόβουν τ' ά αυτοκίνητα!...

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

την γάμπα του ή τ' ά μπράτσο του.

Ο κόσμος τρέχει άνήσυχος κοντά του και περισσότερο άπ' όλους ή κυρία ή ο κύριος τ' ά σκύλου. Τί τρέχει; Τ' ά σκυλί δάγκασε τον Ζάν.

Δέν είναι δυνατόν διαμαρτύρεται ή κυρία, ή Λουλού της είναι πολύ ήμερη και κανένα δεν έχει δαγκώσει ως τώρα!

Και όμως, ο Ζάν άνοίγει την γάμπα του και δείχνει τ' ά δόντια της «ήμερης» Λουλούς έπάνω στο κρέας του!... Τί θά γίνει τώρα άν ή κυρία δεν άποζημιώσει τον παθόντα; Άστυφύλαξ, λυσισατρείον, μήνυση έπί «πειροφά κυνός άνευ φινώτρου» κτλ. κτλ! Πληρώνει λοιπόν ή κυρία κι' ο Ζάν τρέχει... να θεραπευθή και αττός στο πλησιέστερο μπι-στρού.

Μά καλά θά μ' άς ήπτε, και ή δαγκωματιά της Λουλούς, ήταν ψεύτικη; Ψεύτικη. Έχετε άκούσει για τ' ά γκαρβαρίτες ζητιάνους, που περιγράφει ο Καρκαβίτσας σ' ένα του 1661; Παραμορφώνονται θεληματικά για τ' ά άνάγκες τ' ά έπαγγέλματος. Δύο πηρούνια, φθάνουν και στον Ζάν για να παρήστηση την δαγκωματιά!

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

□ □

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολιτευτής Μιχαήλ Τεσσέ φαίνεται ότι είναι ένας από τους τυχερούς της ζωής: αντιπρόεδρος της Βουλής, θάβαιοι μέλλον ύπουργός, δημοφιλής, πλούσιος, σύζυγος μιας γυναίκας που τον λατρεύει, πατέρας δυο χαριτωμένων παιδιών. Κι' όμως πίσω από την φανταχτερή αυτή αύλαα, παίζεται ένα αφάνταστο δράμα: ο Μιχαήλ Τεσσέ είναι φρικτά δυστυχισμένος. Άγαπ' μ' έναν άπελπισμένο έρωτα την Μαλάνε Έστεθ, κόρη ενός φίλου του, που, πεθαίνοντας, του άνέθεσε την προστασία της.

Η πάλη μεταξύ του καθήκοντος και του αισθήματος τον φέρνει σε απόγνωση. Άγαπ' μ' την γυναίκα του και τα παιδιά του, με την ήρεμη αγάπη του οικογενειάρχου, σέβεται τις υποχρεώσεις του ως πολιτικού που πρέπει να δίδη το καλό παράδειγμα, μα έρχονται ώρες που ο έρωτάς του τα σβύνει όλα. Και τότε ο Τεσσέ είναι σαν τρελλός, δεν ξέρει τί να κάνει.

Μιά μέρα ή Σουζάν ανακαλύπτει το τρομερό μυστικό του συζύγου της.

4. (Η συνέχεια)

Το διαζύγιο είναι αδύνατο! Είπε. Τό ξέρεις. Λες τρέλλες! —Α! Ναι! Η θέση σου, το κόμμα σου, η αποστολή σου, ο ρόλος σου, ο ρόλος σου ως μεγάλου και τιμίου άνδρος... Αυτά συλλογίζεσαι, βέβαια... Μά εγώ δεν τα συλλογίζομαι καθόλου.

—Ούτε και εγώ, ό,τι και αν νομίζεις... Τίποτα από αυτά δεν με σταματά... Συλλογίζομαι τα παιδιά, Σουζάν και σένα την ίδια...

—Εμένα;... Ώ! Μήπως εγώ λογαριάζομαι τώρα πιά;

—Δεν είσαι πάντοτε ή γυναίκα μου; Η ζωή μου, ή νεότης μου, ή αγάπη, την όποια τα χρόνια στερέωσαν στην καρδιά μου;

—Εκείνη τον διέκοψε με σαρκασμό: —Πρόσεξε... Νομίζω ότι θα μου πής πως με αγαπάς...

Και προσέθεσε με θυμό. —Παύσε! Ψεύτη!

Μά εκείνος με γλυκύτητα εξακολούθησε:

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

— Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

σε:

—Ναι! Θα μπορούσα να σου πω ότι σε αγαπώ και δεν θα ήταν ψέμμα... Δεν σε αγαπώ όπως θα ήθελες να αγαπιέσαι, αλλά σε αγαπώ διαφορετικά. Και τό ξέρεις καλά... Ξέρεις ότι υπάρχει μεταξύ μας ένας δεσμός, τον όποιο τίποτα δεν μπορεί να κόψη... Και τί άλλο είναι αυτός ο δεσμός παρά ή ελκρινέστερη και ευγενέστερη προσήλωση;... Ναι, Σουζάν, σε αγαπώ, παρά τό σφάλμα μου, παρ' όλα όσα μου είπες...

Τόν άκουσε και ή έλπίδα της επανερχόταν. Μιά από τις τρελλές εκείνες έλπίδες, που γεννιούνται παρά την πραγματικό-

τητα που είναι τόσο αντίθετη. —Τότε την άλλη δεν την αγαπάς λοιπόν;... Πές μου ότι δεν την αγαπάς, ότι δεν την αγαπάς ποτέ και θα σε πιστέψω παρ' όλα... Πές μου ότι ήταν ιδιοτροπία, ότι έπέρασε, ότι τελείωσε... Τόν ίκέτευε σχεδόν με την ανάγκη της γυναικείας καρδιάς να καθησυχάση, ν' άπατηθή.

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

—Όχι! είπε ο Μιχαήλ περιλυπα. Δεν θα σου πω τίποτα από αυτά... Η ώρα της αλήθειας έσήμανε... Πρέπει να την πούμελόκληρη... Και εκείνη έπίσης την αγαπώ...

—Α! Καταλαβαίνω! φώναξε ή Σουζάν ειρωνικά. Σ' έμένα ή συμπάθεια, σ' εκείνην ή αγάπη... Ευχαριστώ για την μοιρασιά. Είναι ή... πινην.

Επεκράτησε απόλυτη σιωπή, γεμάτη από σκέψεις τις όποιες κανένας δεν φανέρωνε. Κατόπι ο Τεσσέ εξακολούθησε άργα, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια.

—Έν τούτοις, αν μιά από τις δυο σας πρέπει να θυσιάσθη, δεν θα είσαι σύ. Δεν έχει δικαίωματά εκείνη. Σ' έχεις...

Η Σουζάν φώναξε:

—Μην τό λες αυτό!

Και με φωνή υπόκοφη που φανέρωνε μιά βιαιότητα μόλις συγκρατούμενη, έξήγησε:

—Δεν θέλω να μου μείνης από καθήκον. Μά καταλαβαίνεις;... Δεν θέλω να σε κρατήσω διά της βίας... Είσαι έλεύθερος! Ξέρε το... Μπορείς να φύγης! Εκείνος ύψωσε τους ώμους.

—Αυτά είναι λόγια... λόγια... Δεν είμαι έλεύθερος. Και αν τό ήθελα δεν θα μπορούσα να φύγω, δεν θα έφευγα... Μοι μιλάς έτσι, γιατί άκούς, τον έγωισμό σου μόνο... Σ' παρακαλώ. Κάμε τον να σωπής. Δεν πρόκειται περί αυτού. Πρόκειται για αισθήματα σοβαρώτερα... Δεν καταλαβαίνεις, ότι είμαι τίμιος άνθρωπος; Υπήρξα αδύνατος, τό δέχομαι, δεν μπόρεσα να κρατήσω την καρδιά μου...

Έν τούτοις, αντιστάθηκα... Και πρό παντός, ξέρω π' σου όφειλω, Δεν θέλω να

υποφέρης έξ αιτίας μου.

Η Σουζάν μουρμούρισε:

—Είναι πολύ άργά τώρα, πολύ άργά... Υπέφερα πάρα πολύ...

—...Πρό πάντων, δεν θέλω να υποφέρουν τα παιδιά έξ αιτίας μου... Δεν τό θέλησα ούτε στην μεγαλύτερη παραφορά της τρέλλας μου... Αισθάνθηκα ότι είναι άδικο και αδύνατο... Και εκείνη τό αισθάνθηκε... Έσύ δεν καταλαβαίνεις; Και νομίζεις, ότι ή θυσία της αγανακτικής μας θυσία;

Η Σουζάν φαινόταν ότι δέχεται την έπαι. Τα μεγάλα μάτια της κύβησαν πάνω της.

—Ώ! Έγώ, είπε με τον ειρωνικό νόνο που κρατούσε απ' την αρχή, δ ταλαβσ να τίποτα!... Είναι πολύ τό πράγμα τα αυτά για μένα... Εκείνη έν κα- ξέρω είναι ότι πρέπει να διαλέξω, λεπτά- ρα... Αύτην ή έμένα, αγαπητή μου, ή έμένα. Είναι ή ώρα ν' αποφασίσω.

Πάλι ο Μιχαήλ έμεινε σιωπηλός. Τήν ύπεφυγες στο ξεκαθάρισμα της καταστάσεως.

—Και εκείνη έπίσης, είπε με γλυκύτητα, είναι ένα κομμάτι της ζωής μου... Δεν μπορώ να τό άποσπώω έτσι από την μιά στιγμή στην άλλη... Δεν έχω την δύναμη να τό κάνω... Δεν την έχω, αλλά θα χρειαζόταν καιρός... Σιγά-σιγά ή δύναμη του αισθήματός μας θα κατευνάσ- μιά έπιτετραμένη φιλία... και τότε... Η Σουζάν τον διέκοψε με μιά βίαιη κίνηση.

—Θέλεις να συμβιβάζεις τα πράγμα- τα. Ζητείς να κερδίσης καιρό... Για σ'ας θά ήταν εύτυχια, για μένα πόνο... Ώ! Όχι παρελκύνσεις... Υπέφερα όσο μπο- ούσα, δεν θέλω να περιμένω πιά!... Ο Μιχαήλ σκέφθηκε για μιά στιγμή:

—Δεν μπορώ, έν τούτοις, να την εγκα- ταλείψω έτσι... ψιθύρισε, απαντώντας στις λόγια της γυναίκας του.

Η Σουζάν απάντησε με πείσμα:

—Τότε έμένα θα με εγκατέλειπες; —Ποτέ!... Αν μου ζητούσε να διαλέ- ξω, νομίζεις, ότι θα διάταζα;... Άλλά δεν θα μου τό ζητούσε!

—Φυσικά! Δεν είναι τίποτα για σένα αυτή, τίποτα! Ξέρει, ότι αυτό που της δίνεις άνήκει σ' έμένα, ότι μου τό κλέ- βει. Ώ! Πόσο θα ντρέπεται, αν της μέ- νη λίγη υπερηφάνεια...

—Τό ξέρει, τό αισθάνεται και έν τού- τοις με αγαπάει!... Σ' πού είσαι καλή, δεν αισθάνεσαι κανένα οίκτο γι' αυτήν; —Οίκτο;... Οίκτο, γιατί την αγαπάς;... γιατί σ' πήρε από μένα και από τα παι- διά σου; Άκουσε, Μιχαήλ. Σ' έβραιώ- νο, ότι δεν μιλάς σαν σοβαρό άνθρω- πο... Είσαι τυφλός, παραλογίζεσαι... Φαίνεται πως δεν ξέρεις τις γυναίκες... Φαίνεται πως λίγο με γνωρίζεις έμένα... Κατάληγα να πιστέψω, ότι τόσα χρόνια,

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

που ζούμε μαζί, δεν έλαβες ποτέ τον κό- πο να με παρατηρήσης μιά στιγμή... Σκέ- πτεσαι και συζητείς σαν να μιλούσες με ένα πρόσωπο απολύτως ψυχραμένο... Μά βλέπεις, ότι δεν σε άκούω... Έγώ δεν μπορώ να συζητώ... Θέλω να διαλέξω. Αύτην ή έμένα! Αύτην ή έμένα!...

Βλέποντας τις προσπάθειές του να συν- τριβώνται έπάνω σε μιάν ακλόνητη θέλη- ση ισχυρότερη από την δική του, ο Μι- χαήλ αισθάνθηκε μιά βαθειά όργη. Την όργη των δυνατών, που δεν έχουν δικήν και οι όποιοι έξ ένστικτου ετοιμάζονται να μεταχειρισθούν την βία ως τελευταίο έπιχείρημα.

—Α! Πρόσεξε Σουζάν! είπε με φωνή θυμού.

Εκείνη άνεπήδησε και στάθηκε άπέ- ναντί του προκλητική.

—Ώ! Έχομε και άπειλές τώρα!... Τολμάς να με άπειλές, έσύ!

Ο Μιχαήλ ντράπηκε και συγκρατήθη- κε.

—Δεν σε άπειλώ! Δεν σκέφθηκα να σε άπειλώ. Ξέρω ότι έχεις τό δικαίο με τό μέρος σου... Μά ήμουν κουρασμένος όταν ήλθα... Δεν έχω πιά δυνάμεις... Και σε ίκετεύω να είσαι λογική, να έννοής λιγάκι, να μη με σπρώχνεις στα άκρα.

Εκείνη θέλησε να έκμεταλλευθή την ύ- περοχή της.

—Νά σε έξωθήσω στα άκρα;... Ώστε έσύ είσαι τό θύμα, και έγώ είμαι ο δή- μιος;... Έγώ σε άπάτησα; Έγώ είπα τα ψέμματα;

—Και πάλι σου λέγω, ότι δεν έχεις κα- νένα άδικο, ότι έγώ είμαι ο μόνος ένο- χος... Άλλά δεν είμαστε δυο έχθροί, παρ' όλα όσα συνέβηκαν... Αντιθέτως, είμαστε δυο φίλοι... δυο συνεταίροι, αν θέλεις, που διατρέχουν τον ίδιο κίνδυνο... Πρέπει να ένωθομε για να άντισταθοί- με στον κίνδυνο αυτό. Πρέπει να συνεν- νοηθοίμε, να συμφωνήσουμε έστω και αν είναι λίγο δύσκολο... Έχομε οικογένεια, μην τό λησμονείς...

—Μήπως τό θυμήθηκες έσύ;

Ο Μιχαήλ εξακολούθησε χωρίς ν' ά- παντήση στην διακοπή.

—Για την οικογένεια αυτήν, για τα παιδιά μας, πρέπει, πρό παντός, να ζή- σωμε... Δεν πρέπει να υποφέρουν από την διχόνοιά μας, από τό πάθη μας...

Εκείνη τον διέκοψε πάλι ξερά:

—Τά δικά σου πάθη... Έγώ δεν έχω.

—Έκανα γι' αυτό μιά θυσία... Θα κά- νω μεγαλύτερη άκόμη... όλόκληρη την θυσία. Μά έχε λίγην ύπομονή, σε ίκε- τεύω... Μην κάνης κατάχρηση των δικαι- ωμάτων σου, μην ζητάς κάτι που υπερ- βαίνει τις δυνάμεις μου... Διότι τότε θα έχης και σύ μέρος της ευθύνης για ό,τι θα συμβή...

—Σου επαναλαμβάνω ότι δεν πρόκει- ται για μένα. Δεν μάς χωρίζουν οι δικές μου πράξεις μά οι δικές σου. Σ' με ά- πάτησες, Σ' κατέστρεψες τό σπίτι μας. Σ' δεν άρκέστηκες στην αγάπη της οικο- γενείας. Σ' ζητήσες άλλου την εύτυχία. Έγώ υποφέρω σιωπώντας όσο περισσότε-

ρο μπορούσα. Θα υπέφερα άκόμη αν μου ήταν δυνατό. Μά δεν μπορώ πιά. Είναι σφάλμα αυτό; Πρέπει να έχω περισσό- τερες δυνάμεις για να υποφέρω τό κα- κό από όσες χρειάζονται σε σένα για να τό αποφύγης; Αν ήμουν μιά άγ.α, ίσως. Άλλά δεν είμαι...

Σώπασε μιά στιγμή και με φωνή μα- λακώτερη συνεπλήρωσε:

—Τό μόνο που μπορώ να κάνω είναι να σε συγχωρήσω, άργότερα, όταν αυτά τα πράγματα θα είναι μακρινά... Ναι! θα σε συγχωρήσω για τα παιδιά και για μένα την ίδια. Γιατί δεν θα μπορέσω να ζήσω με αυτή την μνησικακία. Θα λησμο- νήσω. Λησμονεί κανείς στο τέλος. Και ποιος ξέρει. Ίσως θα μπορέσουμε να εί- μαστε άκόμη εύτυχισμένοι...

Ο Μιχαήλ μουρμούρισε με τόνο, που τό έλεγε όλα:

—Ώ! Εύτυχισμένοι!

Μά άμέσως μετανόησε για τον τόνο αυτό, που πείραζε την Σουζάν.

—Επί τέλους, τί σημαίνει! είπε εκείνη συνωφρωμένη. Δεν πρόκειται πιά για εύτυχία. Μά τό βλέπεις και ο ίδιος τό αισθάνεσαι, αν και έπιμένεις να άποδει- ξης τό αντίθετο. Η θέση σου είναι έδω. Ναι, τό καθήκον σου είναι φανερό σαν

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤΟΥΑΡ ΡΟΝΤ

τό φως της ημέρας. Δεν μπορείς να μάς εγκαταλείψεις έμάς τους δικούς σου, των όποιων όλη ή ζωή και όλο τό μέλλον έ- ξαρτώνται από σένα. Λοιπόν πρέπει να αφήσης εκείνην. Και να μη λες ότι δεν έχεις τό θάρρος. Πρέπει να τό έχης, για- τι έχεις υποχρέωση να τό έχης.

Ο Μιχαήλ δεν άντιμυλούσε πιά, νικη- μένος από την λογική εκείνη, που εύρι- σκε στήριγμα μέσα στο ίδιο τον έαυτό του, σε ό,τι είχε ευθύ και έντιμο μέσα του. Έν τούτοις ή λέξις που του ζητού- σαν δεν μπορούσε να βγίη από τό στόμα του.

—Άκουσε, Σουζάν. Άς σταθοίμε έδω και άς σκεφθοίμε και οι δυο ως άβριο... Δεν βλέπω πιά καθαρά σήμερα... Είμαι έξαντλημένος... Θα βρούμε ίσως μιά λύ- ση, μιά διέξοδο.

—Α! Όχι! φώναξε εκείνη άνυπόμονα. Όχι πιά σκέψεις... Είναι περισσότερο από μήνας που σκέπτομαι. Αυτό με κάνει να υποφέρω και δεν χρησιμεύει σε τίπο- τα... Έλα, άποφάσισε! Είναι ή ώρα... Διάλεξε!... Μείνε μαζί μας!

Ο Τεσσέ έκανε μιά άπελπισμένη κί- νηση και έπειτα από μιά σύντομη σιωπή, είπε:

—Όχι! Σέ βεραιώ! Δεν μπορώ να έ-

Τις ώρες που περάσαμε μαζί, αγωνιζόμενοι να κατανικήσωμε τον έαυτό μας...

ποσχεθώ τίποτα... Θέλω να μάθω εκείνη τι συνέβηκε. Πρόκειται και για την δική της τύχη. Έχει το δικαίωμα να πη και αυτή κάτι... Θέλω να την ακούσω. Έχω το δικαίωμα.

Και είπε τα τελευταία αυτά λόγια βγαίνοντας με τόσο κατηγορηματικό ύψος ή Σουζάν δεν τόλμησε να τον κρατήσει περισσότερο.

Οι ακόλουθες επιστολές ανταλλάγησαν ταχύτατα μεταξύ του Τεσσέ, της Μπλάνς και της Σουζάν.

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΜΠΛΑΝΣ

(Γράφτηκε εθώς άμέσως μετά την συνουσία του με την Σουζάν).

«Μην έλθεις αύριο, Μπλάνς, το δυστυχισμένο το μυστικό μας άποκαλύφθηκε από εκείνην ακριβώς, που έπρεπε να το άνοιξη... Σου το λέγω χωρίς προφυλάξεις. Συχώρεσέ με γιατί σου κάνω κακό. Άλλοι ποιοι τύποι θα μπορούσαν να μεταβάλουν κάτι από αυτό που είναι. Σχόνά είχα προβλέψει αυτή την ώρα κα' συχ' ά σκέφθηκα τι έπρεπε να κάνω. Καμιά από τις αποφάσεις, που είχα σκεφθή, δεν είναι εφαρμόσιμη. Και όμως, ή ώρα ήλθε.

»Μην απέλπίζεσαι, σε παρακαλώ, μη χάνεις το θάρρος σου. Είναι ή στιγμή να είναι κανείς γενναίος, ίσα-ίσα έπειδή παρουσιάστηκε ό κίνδυνος. Δεν υπάρχει καμιά κατάσταση πραγμάτων, που να μην έχη διέξοδο και λύση, μία φορά που την εξετάζει κανείς ειλικρινά και τίμια. Όσο για μένα αισθάνομαι τον έαυτό μου δυνατότερο τώρα, που είμαστε έξω από το ψεύδος, που μάς έπείξε. Νομίζω μάλιστα, ότι θα χαϊρώμαι να πού έξεφυγα από αυτό, γιατί τόσο υπέφερα, αν δεν άκουγα να κλαίη ό πόνος που προξενήσαμε, αν δεν έβλεπα όλους τους κινδύνους που προβάλλουν τώρα. Υπάρχει όμως ένας που υπερβαίνει τους άλλους, και τον άπομακρύνω από την σκέψη μου. Δεν θέλω να σέ χάσω, Μπλάνς. Θά σε ύπερασπισθώ έναντιόν του παντός.

»Τι θα συμβή; Δεν ξέρω. Είχα χθές με την Σουζάν μία πολύ θεαλλώδη συζήτηση. Άλλά δεν θα μείνη βέβαια στην ψυχική κατάσταση στην οποία βρίσκεται τώρα. Την γνωρίζω άρκετά, για να είμαι βέβαιος γι' αυτό.

»Όσο περισσότερο σκέπτομαι, τόσο ολιγότερο βλέπω τι πρέπει να κάνω. Έν τούτοις, νομίζω, ότι πρέπει να της γράψω. Ναί. Γράψε της. Να της τή πής όλα με ειλικρίνεια. Έχει ψυχή ευγενική και θα καταλάβη ίσως ότι είμαστε έξ' ίσου δυστυχισμένοι με αυτήν. Έν πάση περιπτώσει, θα μάθω τι πρέπει να γνωρίζη.

»Ότι ή αγάπη μας δεν είναι μία από τις τυχαίες αγάπες, στις όποιες ρίχνονται καρδιές που δεν έχουν άλλη άσχολία, ότι είναι από τα αίσθήματα που γεμίζουν δυό ζωές και έχουν στην ένταση, στών χαρακτήρα, στην διάρκεια των ένα είδος δικαιολογίας. Θά υποφέρη ίσως περισσότερο, μά από μία λύπη ευγενέστερη, άνώτερη από τις πληγές του έγωϊσμού, λύπη που μπορεί να γιαιτρευθή χωρίς ν' αφήση άσχημα έννοι. Γνωρίζη ήδη, ότι θυσιάσαμε, προς χάριν της, κάθε έλπίδα, ότι δεν υπήρξες και δεν θα είσαι ποτέ για μένα παρά μία φίλη... μία φίλη λατρευτή. Της το είπα και το έπίστεψε. Βλέπει καθαρά, ότι δεν θέλω πιά να λέω ψέμματα.

»Μπλάνς, αγαπημένη μου Μπλάνς, μου φαίνεται, ότι θα μπορούσαμε να αγαπιό-

μαστε σ' όλη μας την ζωή, όπως αγαπιόμαστε προχθές, σ' όλη μας τη ζωή όπου να πεθάνουμε, χωρίς να άνήκουμε ό ένας στον άλλον, αλλά και χωρίς να πάψουμε να είμαστε μαζί, ένωμένοι, άπ' όλα αυτά που μάς χωρίζουν. Τώρα το όνειρο αυτό, στο οποίο βρισκόταν όλη ή εύτυχία που μπορούσαμε να όνειρευθούμε από το μέλλον, το όνειρο αυτό δεν είναι πιά δυνατόν. Και φοβούμαι.

»Δεν τολμώ, δεν θέλω να σκεφθώ, ότι θα χρειασθώ ίσως να πάψουμε να βλέπουμε. Είναι ή θυσία που ζητεί. Έγώ δεν μπορώ να την κάνω. Υπερβαίνει τις δυνάμεις μου. Δεν έννοω πιά την ζωή χωρίς εένεα. Είσαι για μένα. Ότι έγώ ό ίδιος.

»Θά της γράψω αύριο και έγώ γιατί την στιγμή αυτή είμαι άνίκανος να το κάνω. Το πάν εξαρτάται από το γράμμα αυτό. Θεέ μου! Πού να βρώ τις λέξεις, που χρειάζονται; Πώς να γιαιτρεύη την πληγωμένη εκείνη καρδιά, όταν ή αλήθεια μόνο να την πληγώσει παραπάνω μπορεί; Γιατί δεν μπορώ πιά να την άγαπώ, άφου σου άνήκω όλόκληρος. Νά πω ψέμματα και πάλι; Όχι! Όχι! Δεν μπορώ και δεν θα πίστευε. Τότε τι να πώ;

»Χαίρε! Άς αγωνισθούμε μαζί. Πρόκειται για την αγάπη μας.

Μιχαήλ.

Ο ΜΙΧΑΗΛ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΟΥΖΑΝ

«Δεν ξέρω, Σουζάν, τι σκέπτεσαι για μένα αυτή την στιγμή. Έπειτα από την χθεσινή σκηνή, όπως πριν και όπως πάντοτε, έπιμένω να σε θεωρώ ως την καλύτερή μου φίλη. Προς την φίλη θέλω να άπευθυνθώ.

»Δεν άπορώ βέβαια που έχεις θιχθή ως το βάθος της ψυχής σου. Έν τούτοις μου φαίνεται, ότι όταν εξομολογηθώ τίμια και ειλικρινά σε σένα, όταν θα τή ξέρης όλα, ή πληγή σου θα είναι ολιγότερο άδυνηρή και ό θυμός σου ολιγότερο ζωηρός.

»Για μου πής ίσως, ότι αυτό που συνέβηκε, αυτό που είδες, σου δίνει το δικαίωμα να άμφιβόλλης για την ευθύτητά μου. Έ! Λοιπόν όχι! Σου είπα ψέμματα, είναι αλήθεια, προσποιήθηκα και έν τούτοις δεν είμαι ύποκριτής, ούτε ψεύτης. Μέ ξέρεις άρκετά για να έννοης τι μου στοίχισε

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ

Τό νέο μας αισθηματικώτατο και δραματικό μυθιστόρημα

ΑΓΑΠΗ

ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Είναι από τα λίγα καλά μυθιστορήματα που έχετε διαβάσει.

Είναι από τα λίγα καλά μυθιστορήματα που έχετε διαβάσει.

αυτός ό ρόλος. Άν σώπασα, αν δεν σοό τά είπα, όλα έγώ ό ίδιος σε σένα την ίδια, όπως έκατό φορές θέλησα να το κάνω, όπως μετανωό που δεν το έκανα τώρα που ή δυστυχία είναι εμπρός μας, αυτό δεν όφείλεται σε διπλοπροσωπία, ούτε σε έγωϊσμό για να παρατείνω την διπλή ζωή, την οποία ζούσα.

»Τό έκανα για σένα, για σένα μόνο. Ναί, αγαπητή μου φίλη. Ήθελα να άπομακρύνω από σένα τον πόνο. Άφου ύπήρξα άδύνατος και δεν κατώρθωσα να άποφύγω την έλξη ενός αισθήματος πολυ ένόχου, αν και δεν ήταν τόσο έννοχο όσο νομίζεις ίσως, σκέφθηκα ότι το μόνο πράγμα που μπορούσε να ελαφρύνη λίγο την θέση μου ήταν να το κρατήσω μυστικό. Ναί! Ή ύποκρισία με κρατούσε σε ένα είδος άρετης και χρειάστηκε μεγαλύτερη προσπάθεια για να σοό κρύψω την αλήθεια από όση θά μου χρειάζόταν για να σοό την πώ. Βλέπεις λοιπόν, ότι κακώς θα ένόμιζες, ότι έπειδή σοό είπα ψέμματα ως τώρα θα εξακολουθήσω να σοό ψεύδωμαι. Ή ώρα του ψεύδους πέρασε. Και θα το πιστέψης; Παρά την άγωνία, στην οποία βρίσκομαι, παρά την λύπη και τις τύψεις, που αισθάνομαι, μου φαίνεται, ότι έσώθηκα από κάποιο άνυπόφορο βάρος.

»Τό προσώπειο έπέσε πιά. Έκεί που φθάσαμε αν μπορή να μάς σώση κάτι, αυτό είναι ή αλήθεια, ή ειλικρίνεια.

»Δεν αισθάνομαι την άνάγκη να σοό πώ ότι ή Μπλάνς δεν είναι έρωμένη μου και ότι σε καμιά περίπτωση δεν θα γινόταν. Όσο περαγμένη και αν είσαι, δεν είναι δυνατόν να μάς παραγνώρισης και τόσο, ώστε να φαντασθής ότι δεν ύπερασπισθήκαμε τα δικαιώματά σου έναντιόν του έαυτού μας. Μά την αγαπώ φλογερά, πρέπει να σοό το πώ, και με άγαπά το ίδιο και αυτή.

»Άλλοι δεσμοί δεν υπάρχουν. Οι άλλες πράξεις, για τις όποιες έχομε να μεμψοούμε τον έαυτό μας, είναι μερικά φιλήματα. Βέβαια, καλλίτερα θά ήταν να κρατήσουμε τον έαυτό μας ύψηλότερα και το γνωρίζαμε. Άλλά δεν είμαστε άγιοι και αν δεν είμαστε τόσο δυνατό, όσο θα θέλαμε, έν τούτοις συγκρατήσαμε άρκετά τις άδυναμίες μας.

»Δεν θέλω να σοό διηγηθώ πώς την άγάπησα. Θά ήταν άνωφελο και δεν ήξερα να το κάνω. Όταν παρετήρησα το κακό, ήταν ήδη πολύ άργα για να το γιαιτρεύω. Μά ποτέ το αίσθημα, που αισθάνθηκα γι' αυτήν, δεν έλάττωσε την αγάπη που είχα για σένα. Άλλοίμονο! Φοβούμαι πολύ, ότι θα σε πειράξω, λέγοντας αυτό! Σε άγαπώ! Γιατί όχι με έρωτα; Δεν ξέρω αγαπημένη μου φίλη. Δεν ξέρω γιατί, άφου σε άγάπησα, όπως ξέρεις, άφήκα τον έρωτα να μεταβληθή σε μία συμπάθεια ήρεμη και στέρεη, που μου φαινόταν ότι άξιζε περισσότερο. Νομίζω, ότι αυτό είναι το φυσικό άποτέλεσμα του γάμου και ότι, ό εύτυχής έρωας δεν μπορεί να διατηρήση για πολλόν καιρό την ένταση που του δίνουν τα έμπόδια. Οι περισσότεροι άνδρες και γυναίκες άχονται την μεταβολή αυτή και Ικανοποιούνται με αυτήν. Ένόμιζα, ότι και σε μένα θα έφθανε αυτό. Άλλωστε, γιατί να κάνουμε αυτούς τους συλλογισμούς. Τό κακό είναι μπροστά μας. Άς μη καθυστερούμε άναζητώντας την αίτία. Έκείνο που χρειάζεται είναι να βρούμε ένα φάρμακο.

(Συνέχεια στο προσεχές)

Μόνος στη φυλακή με τ' όνειρό του

ΠΡΩΤΗ ΣΚΗΝΗ

ή ώρα του φαγητού, μία βραδυά του Όχτώβρη. Βρέχει. Έκείνος σηκώνει τον γιακά του σακκακιού του κι' επιταχύνει το βήμα προς ένα ρεστωράν που έχει μιάν έξαιρετικά όρεκτική βιτρίνα. Έκεί προφυλαγμένος από την βροχή, θα χαζέψη λίγο τα γουρουνόπουλα, τα βόλ-ώ-βάν, τους άστακούς και τις τούρτες που να έκτεθειμένες. Έπειτα, που θα έπιστρέψη στο σπίτι του και, τρώγοντας το ξερό ψωμί του, θα προσπαθή να φέρη μπροστά στα μάτια του την εικόνα των πλουσιών φαγητών... Του φαίνεται τότε πώς αισθάνεται την γεύση τους...

Έξαφνα, σταματά στενοχωρημένος, γιατί βλέπει μπροστά στην βιτρίνα μία νέα. Εκεί, είναι ή δική του θέση. Τι ζήτη εκείνη σε ζένη θέση; Την κυττάζει πιο προσεκτικά: όχι, παραινεί κομψή και καθώς πρέπει για να θέλη να φάη... με τα μάτια, όπως αυτός! Μία βολτίτσα, όπως κάνουν όλες και όλα φύγη! Βάζει μία όδοσυλφίδα στο στόμα του και περιμένει σουλασάροντας στο πεζοδρόμιο. Σάν να... χωνεύη. Νά σωθούν τα προσήματα, τουλάχιστον. Τα φαινόμενα όμως είναι άπατηλά: και πραγματικά, ή εμφάνιση της νέας τον ξεγέλασε. Δεν είναι μία περαστική, αλλά...

Για να το εξακριβώσει καλλίτερα, ό νέος πλησιάζει την βιτρίνα, δίδεν για να φτιάξη την γραβάτα του. Βλέπει την Φωχούλα να καταβροχθίζει με τα μάτια ένα πελώριο ψάρι.

Φάτε μάτια ψάρια... της λέει για να κινήση την προσοχή της.

Έκείνη του άπαντά μ' ένα χασμουρητό που της το άναποδίδει... συμπαθητικά. Και σιγανά:

—Πεινάτε; την ρωτά.

Έκείνη χαμογελά έρωτηματικά, σάν να μην καταλαβαίνει. Της κάνει μιάν εύγλωττη χειρονομία. «Γές» του άπαντά εκείνη κι' άνογει το τσαντάκι της για να δείξη πώς δεν έχει λεφτά. Μέσα έχει μόνο το ρουζ των χειλιών, ένα τσιγάρο και ένα μικρό Ιταλο-άγγλικό λεξικό.

Συγκινημένος, έκείνος κάνει μία χειρονομία που σημαίνει: «Δεν πειράζει φροντίζω έγώ!» Την πιάνει άπ' το μπράτσο και μπαίνουν στο ρεστωράν.

—Κι' έγώ, της λέει, ήθελα να γευματίσω. Θά φάμε μαζί! Γκαρσόν!

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΚΗΝΗ

—Επάγγελμα; ρωτά ό δικαστής.
—Φουκαράς, άπαντά ό κατηγορούμενος.

—Και γιατί προτίμησες, μολοντί ποτέ δεν έχεις ως τώρα καταδικασθί, να λογαριασθής με την δικαιοσύνη αντί να λογαριασθής με τον έστιάτορα; Πώς πήγες σ' αυτό το πολυτελές έστιατόριο χωρίς να έχεις δεκάρα τσακιστή στην τσέπη σου;

—Διαμαρτύρομαι, κ. πρόεδρε. Είχα μισή λιρέττα... εις μετρητά.

—Μπορούσες ν' αγοράσης ένα κομμάτι ψωμί για να σοό φύγη ή πείνα. Άντιθέτως, μπαίνεις μέσα στο καλλίτερο ρεστωράν της πόλεως και τρώς για 45 λιρέττες.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΦΕΛΤΟΝΙ

παρακαλώ! Κι' ή άλλη, ή συνένόχός σου, πιά ήταν;

—Παρακαλώ: δεν ήταν συνένόχός μου... αλλά καλεσμένη μου. Μιά άμερικανίδα «μίσ» μπροστά στην οποία δεν μπορούσα να κάνω τον φουκαρά! Άλλες φορές, μου ήταν άρκετό να τρώω με τα μάτια και με τη μύτη, μπροστά στην βιτρίνα του ίδιου ρεστωράν. Είχα, σάν να λέμε, την τακτική μου θέση. Μά έλα που την βρίσκα καταλειμμένη από μία κοπέλλα πειναλέα, χωρίς δεκάρα τσακιστή...

—Κι' έσύ, που ήσουν στον ίδιο παρανομαστή, την κάλεσες εις γεύμα... με έξοδα των άλλων! Μπράβο σου!

Ο νέος πλησιάζει την βιτρίνα...

—Όχι: ήξερα πώς θα πλήρωνα στο τέλος. Και μήπως δεν ήρθα εδώ για να ξεφλήσω τον λογαριασμό; Χαριτωμένη νέα όστόσο...

Ήταν όμως τόσο δύσκολο να συνεννοηθούμε. Τι προφορά ήταν εκείνη! Γελούσε και με έλεγε «ντάρλιγκ», έγώ της άπαντούσα «γές». Της είπα το όνομά μου «Φέλιξ». Μοιράστηκε μαζί μου το μοναδικό σιγαρέτο της κι' έγώ την μισή λιρέττα που είχα, γιατί δεν είχε λεφτά για το τράμ. Της είπα πώς δεν μπορούσα να την συνοδεύσω γιατί περίμενα έναν φίλο. Δεν ήθελα να φαντασθί ποτέ την αλήθεια... καταλαβαίνετε; Έφυγε λοιπόν... και σε λίγο ήρθε το γκαρσόν «Τι άλλο έπιθυμεί ό κύριος;» με ρώτησε. «Δυό άστυφάκες!» το άποκρίθηκα.

ΤΡΙΤΗ ΣΚΗΝΗ

Γεμάτες φως οι μέρες που περνά στο

σκοτάδι της φυλακής ό Φέλιξ. Σκεφθίτε ότι έλαβε στο κελλί του μία έπιστολή της Ντόλλυ, της άμερικανίδας φτωχείας του. Ή Ντόλλυ πληροφορήθηκε άπ' το άστυνομικό δελτίο των έφημερίδων την δική και την καταδίκη του και άκρυσαν τα μάτια της. «Αγάπη μου, ντάρλιγκ, και τι δεν έκανες για μένα! Ποτέ κανείς δεν μου φέρθηκε έτσι. Σου χαρίζω όλη την καρδιά μου...» Του έλεγε πώς έσπευσε να πληρώση τον λογαριασμό (πόσο θά έργάσθηκε άραγε για να κερδίση τόσο χρήματα;) και πώς θά τον περίμενε στην έξοδο της φυλακής για να το έκφράση «άγκαλιάζοντας τον», όλη την ευγνωμοσύνη της.

Ο Φέλιξ, ό φουκαράς, χαμογελούσε τώρα εύτυχισμένος. Ποτέ δεν πάει χαμένη μία καλή πράξη! Άναπολώντας το γλυκό προσώπάκι της Ντόλλυ, ένιωθε τον έρωτά του να τον πλημμυρίζει. Μά τέτοια σύντροφο στο πλευρό, ή ζωή θά ήταν ένα όνειρο! Εύλογησέ ή φυλακή που του έφερε την Ντόλλυ!

Μ' αυτά τα όνειροπολήματα, έρχεται ή μέρα της άπελευθερώσεως. Ο Φέλιξ βγαίνει άπ' την φυλακή, δεν βλέπει πούθενά την Ντόλλυ. Άπό ένα πολυτελέστατο όμως αυτοκίνητο καταβαίνει ένας κομφοντυμένος σωφέρ που τον χαιρετά βγάζοντας το κασκέτο και το άλκι.

—Περάστε παρακαλώ, κύριε. Ή μίσ Ντόλλυ σας ζητεί συγγνώμη που δεν μπορούσε νάρθη... Σας περιμένει στο σπίτι. Περάστε, παρακαλώ.

Όστε ή Ντόλλυ έχει σπίτι;... αυτοκίνητο; Ο Φέλιξ θαρρεί πώς όνειρεύεται. Κλεισμένος μέσα στο άεροδυναμικό κλουβί, αισθάνεται κάποια άκαθόριστη στενοχώρεια.

Τό αυτοκίνητο σταματά μπροστά σε μία βίλλα. Άπό ένα παράθυρο, ή Ντόλλυ τον χαιρετά χαρούμενη. Ο Φέλιξ ντρέπεται που είναι τσαλακωμένος κι' άξυρίστος. Ένας υπηρέτης τον οδηγεί στο σαλόνι.

—Ό ντάρλιγκ, λέει ή Ντόλλυ και τρέχει να του σφίξη τα χέρια... ντάρλιγκ πόσο είμαι εύτυχης που σας ξαναβλέπω... ντάρλιγκ είμαι τρελλά εις τυχιμένη...

Και τον οδηγεί στην τραπεζαρία όπου περιμένει ένας ψηλός, ξανθός νέος. Το τον συστήνει.

—Ο άρραβωνιαστικός μου, που ήρθα χθες άπ' τη Νέα Υόρκη. Τά έξερει όλα...

Ο νέος σφίγγει το χέρι του Φέλιξ. —Κύριε, σας παρακαλώ να συγχωρήσετε αυτή την τρέλλα της Ντόλλυ, λέει, που έπαίξε την κακωδία της πειναλέας κοπέλλας. Μά ιδιοτροπία που σας στοίχισε κάμποσες μέρες φυλακή. Άυπούμαι, στε πολύ. Καθίστε τώρα, να φάμε μαζί...

—Ναί, ντάρλιγκ, δεν το φανταζόμουν ποτέ. Θά με συγχωρήσετε; Ο Φέλιξ άρνείται την πρόσκληση: Δεν έχει καθόλου όρεξη.

Και φεύγει άποταχώς. Πάει να κρυφτή κάπου. Πάει να κρύψη κάπου τον πόνο του...

Οι λίγες μέρες της εύτυχίας του τελείωσαν... Οι μέρες ποθήσε μόνος στη φυλακή, με τ' όνειρό του...

ΤΖΩΝ ΦΕΛΤΟΝΙ

Ζῶα... μετεωρολόγοι

Υράσαμε σε προηγούμενο φύλλο μας για τα ζῶα που προαισθάνονται το κακό και ιδίως τον θάνατο, που πρόκειται να έλθει σε πρόσωπα προσφίλη τους, αναφέροντας τα σχετικά παραδείγματα. 'Αλλ' οι περιπτώσεις εκείνες ήταν μεμονωμένες. Δεν αφορούσαν σαν να λέμε τα άλογα, όλα τα άλογα, π.χ. το κ.τ.λ. 'Αλλ' όριζόμηνό αλλοιο ή όριζόμηνό γάτα.

Σήμερα θα σας αναφέρουμε για κάτι ακόμη πιο περίεργο, που συμβαίνει σε όρισμένα είδη ζώων, γενικώς. Στις γάτες π.χ. τα πρόβατα κ.τ.λ., χωρίς εξαίρεσεις.

Φανταστήκατε, αΐφνης, ποτέ, ότι υπάρχουν ζῶα που είναι τέλειοι μετεωρολόγοι; Που προαισθάνονται δηλ. τις καιρικές μεταβολές ή μια καταστροφή δεινόμενη στα στοιχεία της φύσεως; Και όμως!

Η ΒΔΕΛΛΑ... ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ

Ας αρχίσουμε από την βδέλλα. Είναι ένα τέλειο βαρόμετρο το άποκρουτικό αυτό έρπετό.

Πάρτε μια βδέλλα και βάλτε την μέσα σ' ένα γυάλινο δοχείο με νερό, φροντίζοντας να σκεπάσετε το στόμιο του με ένα πανί τόσο λεπτό ώστε να μπορεί να μπαίνει μέσα στο δοχείο ο ατμοσφαιρικός αέρας. 'Αν δΐητε την βδέλλα να μένει κολυρισμένη στον πάτο του δοχείου, ασφαλώς ο καιρός θα είναι καλός.

Αν η βδέλλα έρπει στα τοιχώματα του δοχείου ή ανεβαίνει στην επιφάνεια του νερού σημαίνει ότι θα έχουμε βροχή.

Όταν πάλι κινείται ζωηρότατα μέσα στο δοχείο σημαίνει ότι θα βγΐ δυατός άνεμος.

Τέλος, μια-δυό μέρες προτού εσπάση καμιά δυνατή θύελλα, ή βδέλλα μένει διαρκώς έξω από το νερό και οι κινήσεις της είναι σπασμαδικές.

Το ίδιο συμβαίνει και με τον βάτραχο. Βάλτε τον και αυτόν μέσα σε ένα δοχείο με νερό, και θα έχετε επίσης ένα θαυμασίο... μετεωρολογικό σταθμό. Μόνο θα λάβετε υπ' όψει σας το αντίθετο με ό,τι συμβαίνει με την βδέλλα. Δηλαδή, ο βάτραχος ανεβαίνει στην επιφάνεια του νερού όταν πρόκειται να κάνει καλόν καιρό, και μένει μέσα στο νερό, όταν πρόκειται να βρέξη.

ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΟΙ

Ας έλθουμε τώρα στα τετράποδα. Το πρόβατο θεωρείται γενικώς ως το βλακωδέστερο των ζώων. 'Αν το προσέχαμε περισσότερο θα βλέπαμε ότι δεν είναι και τόσο ανόητο και... μακαρίως αναισθητό. Προαισθάνεται, έξαφνα, πολύ καλά την θύελλα που έρχεται. Οι βοσκοί λένε όταν αυτό και για τοιο φροντίζουν μόλις δείξουν τα πρόβατά τους την σχετική ανησυχία να τα παίρνουν και να τα έπιστρέφουν στην στάνη.

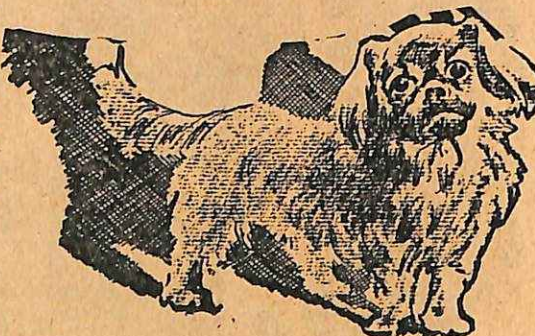
Πώς όμως το καταλαβαίνουν αυτό; 'Αποκρίνεται: είναι πολύ καλός, ο ούρα-

το καιρός είναι πολύ καλός, ο ούρα-

νός δλοκάθαρος. Ξαφνικά, ένα πρόβατο παύει να βόσκει, κουνάει το κεφάλι, αρχίζει να τρέχει εδώ και εκεί, να σηκώνεται στα πίσω πόδια και να στήνη ένα είδος χορού. Το διπλανό του πρόβατο το μιμείται σε λίγο και ακολουθούν ύστερα, το ένα μετά το άλλο όλα τα πρόβατα του κοπαδιού. Αυτό δεν κρατά πολύ. Ο βοσκός το ξέρει. 'Υστερα από λίγο, τα πρόβατα ήσυχάζουν και ξαναρχίζουν το βόσκημα σαν να μη συνέβη τίποτα.

Ο βοσκός όμως έχει ήδη κατατοπισθή καλά. Τα παίρνει και σιγά-σιγά ξεκινά για την στάνη. 'Η θύελλα, πράγματι, δεν άργεί να εσπάση.

Ας έλθουμε τώρα σε ζῶα που βρίσκονται κοντήτερα μας, μέσα στο σπίτι μας. 'Η γάτα, απ' τα κατοικίδια ζῶα, είναι ο καλύτερος μετεωρολόγος που μπορούσαμε να φαντασθούμε. Αυτό το ξέρουμε όλοι μας. Κάθε φορά που όταν γλύφεται για να καθαρισθή, φέρνει το χέρι

Τα πεκινόυα, παρά το μικρό τους μέγεθος έχουν εξαιρετικά ανεπτυγμένη την διαίσθηση των όσων μέλλουν να συμβούν.

της πίσω από το αυτί, αυτό σημαίνει πως θα έχουμε βροχή. 'Οχι όμως την ίδια μέρα, αλλά μετά δυό μέρες τουλάχιστον.

Επίσης τα σκυλιά, είναι άριστοι μετεωρολόγοι, και γενικότερα, διαισθάνονται περίφημα μια καταστροφή, όπως θα δοίμε παρακάτω. Από αυτά δέ τα πεκινόυα, έχουν παρά το μικρό τους μέγεθος, εξαιρετικά ανεπτυγμένη την διαίσθηση του κακού που μέλλει να συμβΐ.

ΠΡΟΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΥΣ!

'Αλλ' όπως είπαμε, τα ζῶα δεν προαισθάνονται μονάχα τον καιρό, αλλά και μια καταστροφή που πρόκειται να προέλθ από τα στοιχεία της φύσεως όπως π.χ. ο σεισμός, ή έκρηξη ενός ήφαιστειού. Παραδείγματα από τα πιο έντυπωτικά αυτό, που έσημειώθηκε κατά τους τελευταίους σεισμούς στην περιφέρεια του Βελούβιου.

Τα ζῶα προαισθάνθηκαν το τι έμελλε να συμβΐ, πολλές ώρες πριν και άρχισαν να τρέχουν σαν τρελλά εδώ και εκεί, πρὸς το πιο απομακρυσμένο από την σεισμοπαθή περιοχή μέρη.

Ιδίως τα σκυλιά και οι γάτες! Στά 1833, ένας τρομερός σεισμός κα-

τέστρεψε την πόλη Ταλκαχουάνο, στην Χιλή. Παρατηρήθη τότε ότι όλα τα σκυλιά είχαν τραπή σε φυγή, προτού ακόμη αρχίσουν οι δονήσεις και προτού οι διποδες κάτοικοι της πόλεως καταλάβουν το παραμικρό!

Το ίδιο συνέβη με τα θαλάσσια πουλιά της πόλεως Καθειόν, πάλι στην Χιλή, που καταστράφηκε απ' τον ίδιο σεισμό. Τα πουλιά αυτά, άρχισαν να φεύγουν μαζεμένα, ώρες προτού γίνη το κακό.

Όταν, άρχες του αιώνος αυτού, κατεστρέφετο από σεισμό ή περιφέρεια της Σιερόνε, οι κάτοικοι παρατήρησαν ότι πολλές ώρες πριν από την πρώτη σεισμική δόνηση, τα σπουργίτια και τα χελιδόνια που είχαν τις φωλιές των κάτω από τις στέγες των σπιτιών, τις άφησαν και έσπευσαν να ύψωθούν όσο ψηλότερα μπορούσαν στον αέρα. Καθ' όλη δέ την διάρκεια του σεισμού, άκουγαν τα πουλιά να βγάζουν διαπεραστικές κραυγές.

Στά 1905 φοβερός σεισμός κατέστρεψε την Καλαβρία, στην 'Ιταλία. Το κακό έγινε στις 3 το πρωί. Οι χωρικοί βεβαιούν, μετά τον σεισμό, ότι τρεις ώρες και παραπάνω πριν να γίνη το κακό, τα σκυλιά τους ουρλιάζαν όλα μαζί συνεχώς, παρ' όλες τις προσπάθειες των κυρίων των να τα καθησυχάσουν, ενώ οι χοίροι, ζῶα συνήθως άπαθη, αναισθητα θάλεγε κανείς, ώρμησαν επάνω στις πόρτες των σταύλων, τις έσπασαν και έσπευσαν στο ύπαιθρο, ενώ οι πετεινοί ξελαοσυγκιζόνταν να φωνάζουν.

ΖῶΑ ΠΟΥ ΣΩΖΟΥΝ

Θέλετε και άλλα παραδείγματα; Θα μπορούσαμε να σας αναφέρουμε άπειρα, και ανάμεσα σ' αυτά, μερικά πολύ συγκινητικά παραδείγματα ζώων που προαισθάνθηκαν τον κίνδυνον και έκαναν το πλν για να δώσουν στους κυρίους των να καταλάβουν τι θα συνέβαινε, σώζοντάς τους από βέβαιο θάνατο.

Όπως είναι ή περίπτωση ενός εμπόρου του Ρέτζιο, πάλι στην 'Ιταλία, του κ. Λουίτζι 'Αντόλφι.

Ο άνθρωπος αυτός, ο οποίος ζΐ σήμερα, διέφυγε τον θάνατο κατά την τρομερή καταστροφή της Καλαβρίας από σεισμό, χάρις στο σκύλο του.

Την νύχτα της καταστροφής ο κ. 'Αντόλφι ξύπνησε ξαφνικά από τα γαυγίσματα του σκύλου του.

Του κάκου προσπάθησε να τον καθησυχάση. Το ζῶο γαύγιζε συνεχώς και δυνατά. Τέλος κουρασμένος πιά και με χαμένο πιά τον ύπνο του, σηκώθηκε, ντύθηκε και βγΐκα έξω, ακολουθούμενος από το σκύλο του, που γαύγιζε τώρα χαρούμενα.

Εκείνη την ώρα, άρχισεν ο σεισμός. Σε λίγο τα πάντα μεταβάλλονταν σε άρειπια! Ο κ. 'Αντόλφι είχε σωθΐ ως εκ θαύματος, χάρις στην άφοσίωση του σκύλου του.

Με δάκρυα στα μάτια, ο κ. 'Αντόλφι, άφηνόταν άργότερα το περιστατικό αυτό.

Ο ΨΥΧΙΑΙΟΝΣ

Γυναίκα μιᾶς βραδυᾶς

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΝΙΚΟΛΑ ΣΕΓΚΟΥΡ (Ν. ΕΠΙΣΚΟΠΟΠΟΥΛΟΥ)

Οι γυναίκες κρύβουν κάτι το ανεξερεύνητο μέσα στην ψυχή τους, μου είπε ο φίλος μου Πώλ Λενιέ ύστερα από ένα πλούσιο γεύμα στο «Κάρλτον», την ώρα που καπνίζαμε τα πούρα μας στον εξώστη. 'Ακουσε να σου διηγηθώ μια πολύ παράξενη ιστορία που μου συνέβη στις Κάννες πριν από καμιά δεκαπενταριά χρόνια.

Είχα πάει εκεί για να ξεκουραστώ απ' την έννευριστική ζωή του Χρηματιστηρίου. Οι ευωδιές των ανθισμένων κήπων, ένα τραγούδι αηδονιών που άκουγα μακριά, γέμισαν, απ' την πρώτη βραδυά, την ψυχή μου με την λαχτάρα ενός άπραγματοποίητου πόθου.

Την δεύτερη βραδυά, συνάντησα εκείνη, στο ρεστοράν του ξενοδοχείου. Καθόταν ολουόναχη σ' ένα τραπέζι και μονομιᾶς, απ' την πρώτη στιγμή, μου έκανε μεγάλη εντύπωση. Είχε ωραία, μεγάλα μάτια. Το κορμί της ήταν ψηλό και λυγρό, κι' ήταν τυλιγμένο μέσα σε μια βοαδυνή τουαλέττα.

Ήταν φανερό πως ήταν ξένη: έμοιαζε Πολωνέζα, Ουγγαρέζα ή Αυστριακή: τι να ήταν όμως, άραγε; 'Όσες φορές τὸ άψήφισε άδιάφορα.

Οφείλω να δηλώσω πως όσο περισσότερο με άποφεύγει μια γυναίκα, τόσο πιο πολύ με τραβά κοντά της. Είναι ο νόμος τοῦ «άπληγρουμένου». 'Ισως αυτό ναγινε άφορμή να βάλω με το νου μου να την κατακτήσω.

Για να την γνωρίσω, χρησιμοποίησα ένα παλιό κόλπο που είχε πάντα τα καλύτερα αποτελέσματα. Καθώς έμοιαζε κάπως με την πριγκίπισσα Λεβίν, διάσημη καλλονή που είχα γνωρίσει πρό δυό έτών στο Λιν-το, την πλησίασα κι' υποκλίθηκα μπροστά της:

«Θαρρώ, πριγκίπισσα, της είπα, πως κάποτε είχα την τιμή να σας συστηθώ στην Βενετία».

Με κύτταξε με ψυχρό βλέμμα: «Δεν είμαι πριγκίπισσα, κύριε, και δεν ήμουν στην Βενετία πρό δυό έτών».

«Με συγχωρείτε... 'Η όμοιότης όμως είναι τόσο καταπληκτική...»

Αποσύρθηκα: ο πάγος όμως είχε διαλυθΐ. Και τὸ βράδυ, στην νυκτερινή γιορτή που είχε οργανώσει το ξενοδοχείο, της τη που είχε δανείσει το ξενοδοχείο, της ζήτησα ένα ταγκό. Χορέψαμε. Έμαθα πως σύντομα θαρχόταν ή αδελφή της απ' το Λονδίνο για να την πάρη και να περάσουν τις υπόλοιπες διακοπές τους στην Φλωρεντία.

Καθώς την κρατούσα στον χορό, ένοιωθα μια μαγνητική δύναμη να με κυριεύη, να με σέρνη σκλάβο σ' αυτή τη γυναίκα.

Ένα είδος φλέρτ ανεπτυχΐη μεταξὸ

μας. 'Εκείνη άκουγε τις κολακείες μου χωρίς να της κατοφαίνεται... Τίποτε άλλο όμως... άλλοίμονο!

Σας ευχαριστώ που μου κρατάτε συντροφιά, μου δήλωσε απ' την αρχή. Καλένας περίπατος, φλυαρίες, χορός... όλα αυτά μπορούν να διαρκέσουν μια βδομάδα, ως τη μέρα της άναχωρήσεώς μου. Πρέπει να εγκαταλείψετε όμως κάθε ελπίδα πως θα έπιτύχετε τίποτα παραπάνω.

Κι' όμως μου γυρίσατε τα μυαλά με την πρώτη ματιά σας, είπα. Νοιώθω πως θα ήταν υπέροχο να σας σφίξω στην αγκαλιά μου... Και τι δεν θαδίνω για να το επιτύχω; Θαδίνω το πλν! Τι λέτε κι' εσείς;

Απαντώ με μια μόνο λέξη: «'Οχι!» 'Αν θέλετε άπλως την φίλα μου...

Συνήντησαν εκείνην στο ρεστοράν του ξενοδοχείου.

Την φίλα σας; Πως να άρκεσθώ στην φίλα μιᾶς γυναίκας σαν κι' εσάς που ένα χάδι της μπορούσε ν' αποτελέσει την υπερτάτη ευτυχία για έναν άνδρα;

Με κύτταξε μ' ένα παράξενο χαμόγελο ένόσω της μιλούσα. Έκανα να της πιάσω το χέρι, τραβήχτηκε όμως σαν θυμωμένη.

«'Οχι, μου είπε. 'Αν δεν άρκεΐσθε με ό,τι σας είπα, μπορείτε να πάψετε να με συναντάτε. 'Εξ άλλου, σήμερα είναι Παρασκευή, και θα μένω ακόμα μόνο δυό μέρες στις Κάννες. Τὸ πρωί της Κυριακής, παίρνω το έξπρες για την Γένοβα όπου θα είναι ή αδελφή μου. 'Αν θέλετε, άς άποχαιρετήση ο ένας τον άλλο από τώρα... Κατά βάθος, ίσως είναι προτιμότερο...»

«'Οχι, δεν έχω το θάρρος. Θέλω να σας δω. Με βασανίζετε, προτιμᾶ όμως τα ψυχία που μου χαρίζετε, ένα σφίξιμο χεριού, ένα χαμόγελο... από την φριχτή σκέψη να άπομακρυνθώ από σας».

Τὸ άλλο πρωί, στον περίπατό μας, ξαφνικά, γύρισε πρὸς τὸ μέρος μου και

μου είπε:

«Είναι αλήθεια πως νοιώθετε μεγάλο πόθο να γίνω δική σας;

«Γιατί με ρωτάτε; 'Αφού σας τὸ είπα!»

«Και θα κάνατε μεγάλες θυσίες γι' αυτό;

«Την μεγαλύτερη! «Κι' αν ακόμα σας στοιχίση αυτό...» πενήντα χιλιάδες φράγκα;

«Εμείνα άναυδος. Ποτέ μου δεν περιμένα μια τέτοια κουβέντα! 'Απ' αΐτην, που την ένόμιζε για κυρία της πὸ ψηλής άριστοκρατίας, άξιοπρεπή και πάμπλουτη. 'Αλλωστε μόνο τὰ διαμαντικά που φορούσε, άποτελούσαν μια μυθώδη περιουσία. 'Ωστόσο, δεν διάσασα: «Κι' αν ακόμα μου στοιχίση αυτό τὸ ποσόν! είπα».

Σύμφωνοι, είπα έπειτα από ένα μικρό διαταγμό. 'Απόψε βράδυ, στις δέκα χτυπήση την πόρτα του δωματίου μου. Νάχετε μαζί σας τὸ ποσόν σε χαρτονομίσματα...

Περάσαμε μαζί με την μυστηριώδη αΐτη γυναίκα μιάν όνειρική νύχτα έρωτος...

Την άλλη μέρα, μου ξανάδωκε ραντεβού:

«'Απόψε, στις δέκα στο δωμάτιό μου «'Όπως την πρώτη φορά. Την έπομένη θάφευγε για την Γένοβα».

Την στιγμή του άποχαιρισμού, όταν την είδα ντυμένη με τὸ ταξιδιωτικό της κοστούμι, έκανα να την άγκαλιάσω, μα εκείνη τρα...

«'Οχι, μου είπε χαμογελώντας. Πήτε πως ζήσαμε ένα όνειρο μαζί. 'Ας τὰ ξεχάσουμε τώρα όλα αυτά. Σήμερα έλα πόμαστε σαν άπλοί φίλοι, που δεν πρέπει να θυμούνται καν ότι κάποτε γνωρίστηκαν. Ξέρω τον έρωτόληπτο χαρακτήρα μου, γι' αυτό είχα θέσει έναν κανόνα στην ζωή μου: μακριά απ' τους άνδρες! 'Εσείς κατορθώσατε να με κάνατε να παραβλέψω αυτό τον κανόνα... και να σας αγαπήσω! Σας είπα πως ή αγάπη μου στοιχίζει 50.000 φράγκα μόνο και μόνο για να σας άπομακρύνω από μένα. Ζείτε όμως θέλατε την αγάπη μου... και πληρώσατε τὸ ποσόν. Πάρτε τώρα αυτό τὸ φάκελλο. Μείνετε ήσυχος: δεν σας έπιστρέφω τὸ ποσόν. Δεν θὰ σας έκανα αΐτην την προσβολή. Είναι άπλως μια άπόδειξη ότι τον άναθεσργό σκοπό όπου τὰ διέθεσα».

Ανοίξα το χαρτάκι και διάβασα: «Ελά βρε μεν παρὰ της κομΐσης ντε Σ... και τοῦ κ. Π. Λ... τὸ ποσόν τῶν 100.000 φράγκων». Τὴν κύτταξα κατάπληκτος. Είχε διαπλησιάζει τὸ ποσόν που της είχα προσφέρει!

Φυλάξτε αυτό τὸ χαρτί, μου είπε γλυκά. Μας ένώνει πολύ πιο στέρεα από ό,τι μας ένωσε μια στιγμή τρέλλας... «Ο φίλος μου ήταν σκεπτικός: «Έχω ή δεν έχω δικήν όταν λέγω ότι οι γυναίκες κρύβουν κάτι το ανεξερεύνητο μέσα στην ψυχή τους»!

ΝΙΚΟΛΑ ΝΤΕ ΣΕΓΚΙΟΥΡ.

Η Ρόζαλιντ Ρούσελ

διδασκεί... π νά ξεφορτώ-
νεσδε τὰς αντιζηλούς σας!

Κάθε γυναίκα έχει την αντίζηλό της. Και σεις, κι' εγώ, και όλος ο κόσμος. Τό πράγμα είναι πολύ ενοχλητικό. Θέλωμε νά τις ξεφορτωθούμε, αλλά δεν τό κατορθώνουμε πάντα. Γιατί δεν ξέρομε πώς πρέπει νά φερθούμε.

Η ωραιότερη ήθοποιος του Χόλλυγουντ Ρόζαλιντ Ρούσελ δεν μοιάζει μ' έμάς. Αισθάνεται κάποια συμπάθεια για τις αντιζηλούς της—του παρελθόντος—του παρόντος και του μέλλοντος (όπως έλπίζει). Είναι τόσο έξυπνη, ώστε νά ξεύρη σέ τί μπορούν νά της χρησιμεύσουν. Έκμεταλλεύεται την ύπαρξή τους πρός όφελός της.

Και λέγει:

«Μιά γυναίκα πού φοβάται την αντίζηλό της είναι άνοητη, τρελλή σχεδόν». Αυτό μπορεί νά θεωρηθή ως έγωϊσμός. «Η μάλλον λέγεται για νά κάνη εντύπωση. Και όμως δεν είναι έτσι. Η Ρόζαλιντ ξέρει καλά τί λέει και έχει λόγους νά τό πιστεύη.

Όταν ακούσετε τους λόγους αυτούς θά ανακαλύψετε μιάν Ρόζαλιντ Ρούσελ την όποία θά συμπαθήσετε εξαιρετικά ως άτομο.

—Η αντίζηλία είναι ένα παράξενο πράγμα, λέγει η Ρόζαλιντ. «Αν την αφήσω νά με κατανικήση διακινδυνεύω την εύτυχία μου. Έγώ όμως την εκμεταλλεύομαι με τέτοιο τρόπο, ώστε νά ωφελοῦμαι απ' αυτήν και νά τελειοποιούμαι συγχρόνως.

Δεν είναι πολύς καιρός πού η Ρόζαλιντ Ρούσελ ήταν μιάν άγνωστη θεατρινούλα, σ' έναν ασήμαντο θίασο. Είχε αναρίθμητες αντιζηλούς: Ένα σωρό ήθοποιούς σαν κι' αυτήν. Μερικές ήταν δημοφιλέστερες από αυτήν. Μερικές ήταν ωραιότερες από αυτήν. Μερικές ήξευραν καλλίτερα από αυτήν την τεχνικήν του θεάτρου. Είχε μιάν έλάχιστη πιθανότητα νά υπερνικήση όλες αυτές. Όμως τό κατώρθωσε. Νίκησε τό Μπρόντγουεϊ, νίκησε τό Χόλλυγουντ. Αφησε πίσω της τις ασήμαντες αντιπάλους της. Απέκτησε όμως τώρα νέες αντιπάλους πιδ επικίνδυνες και πιδ σπουδαίες.

Η Ρόζαλιντ Ρούσελ δεν θυμώνει ούτε άγανακτεί όταν την συγκρίνουν με άλλες ήθοποιούς.

Είναι μιάν λυπηρή στιγμή βέβαια η πρώτη στιγμή πού ανακαλύπτετε ότι έχετε μιάν αντίζηλο, ιδίως στον έρωτα. Έκεί πού περπατούσατε ξένοιαστη τραγουδώντας και γελώντας νοιώθετε απότομα τό έδαφος νά ξεγλυστρά κάτω από τα πόδια σας.

Δεν είσθε λοιπόν τόσο αξιολύπητη όσο νομίζατε ότι είσθε. Δεν κατωρθώσατε νά πείσετε κι' έκείνον όπως έπείσατε τον έαυτό σας ότι είστε τό μόνο κορίτσι στον κόσμο για κείνον. Και όμως ήσασταν τόσο εύτυχισμένη την τελευταία φορά πού τον συναντήσατε. Και πιστεύατε άφελέστατα ότι κι'

έκείνος ήταν έξ' ίσου εύτυχισμένος!

Τώρα ήλθε η στιγμή πού θά δοκιμάσετε τὰς δυνάμεις σας. «Αν η αντίδρασίς σας είναι ένα τυφλό μίσος για την «Άλλη», μιάν τυφλή ζηλεια γιατί σας τόν ξελόγιασε και μιάν τυφλή απόφασιν νά τον ξανακερδίσετε με όλες τις γυναικείες πονηρίες πού συνηθίζονται, τότε είστε ο χειρότερος έχθρος του έαυτού σας. Δεν θά θεραπεύσετε έτσι την ραγισμένη καρδιά σας. Απ' έναντίας κινδυνεύετε νά την πληγώσετε περισσότερο.

Χρειάζεται έξυπνάδα για νά νικήσετε. Τό μίσος και η ζηλεια και η πονηρία δεν κατορθώνουν τίποτα. Νά γιατί λέγω ότι ένα κορίτσι είναι τρελλό και άνοητο όταν φοβάται την αντίζηλό του. Πρέπει νά φοβάται τον έαυτό της, τον έαυτό της και μόνον.

ΠΟΙΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΥΟ ΦΤΑΙΕΙ;

«Αν εγνώριζα έναν άνδρα άρκετόν καιρό και έξαφνα τον έβλεπα νά ενδιαφέρεται για ένα άλλο κορίτσι, θά ήθελα φυσικά νά μάθω γιατί. Την άπάντησιν όμως δεν θά την αναζητούσα στην «Άλλη». Και θά ρωτούσα τον έαυτό μου: Φταίει έκείνος ή φταίω εγώ.

Θά έξετάσω τον έαυτό μου για νά βρω τί προκάλεσε άρχικά τό ενδιαφέρον του για μένα. Και ύστερα θά ρωτήσω τον έαυτό μου τί έκανε για νά διατηρήσω τό ενδιαφέρον του αυτό. «Ίσως ανακαλύψω ότι δεν έκανα πολλά πράγματα. Ότι δεν ήμουνά τόσο γοητευτική όσο μπορούσα νά είμαι. Και ότι δεν τον άφησα ποτέ νά γνωρίση τον πραγματικό μου έαυτό. Και άν έπειθόμουν από την εξέταση αυτή ότι ήμωσαν πραγματικά ταιριασμένοι ο ένας με τον άλλον και ότι θά μπορούσαμε νά είμαστε άπέραντα εύτυχισμένοι οι δύο μας, τότε θά έκανα τό παν για νά ξανακερδίσω τό ενδιαφέρον του, την αγάπη του.

—Δεν θά επιχειρούσα νά τον άπομακρύνω από την αντίζηλό μου. Δεν θά τον κατεδίωκα. Δεν θά τον ξεηνάγκαζα νά γυρίση πίσω σ' έμένα. «Αν θά ήταν εύτυχέστερος με την άλλη, με ποιά δικαίωμα εγώ θά κατέστρεφα θεληματικά την εύτυχία του; Θά έπαιτύχανα νά γυρίση σ' έμένα με την άπόλυτη έλευθερία θέλησής του. Και τότε άν ξαναγύριζε ή έπιστροφή του θά ήταν άκόμη γλυκύτερη από την πρώτη μας συνάντησιν. Θά ξέρω ότι έκείνος ή γυναίκα πού του ταιριάζει. Θά ξέρω ότι ξεφορτώθηκα την αντίπαλό μου για πάντα. Και θά φοβούμαι λιγώτερο τις μελλοντικές αντιζηλίες.

Δεν θά καταφύγω σέ γυναικείες πονηρίες για νά τον ξαναφέρω κοντά μου. Αν τον ξανακέρδιζα με πονηρίες δεν θά είχα πεποίθησιν ότι θά μπορούσα νά τον κρατήσω. Κάποτε, κάποτε, κάποιο κορίτσι θά τον τραβούσε πάλι. Ο μόνος τρόπος πού θά μπορούτε νά

τόν διατηρή κοντά μου είναι νά έχω περισσότερη γοητεία για κείνον από όποιοδήποτε κορίτσι στον κόσμο.

Ο μόνος τρόπος νά ξεφορτωθώ μιάν αντίζηλο είναι όπως είπαμε, νά είμαι γοητευτικώτερη από εκείνην. Δεν θά επιχειρήσω νά αλλάξω την εμφάνισή μου ή την προσωπικότητά μου ή νά καταφύγω σέ άλλα τεχνάσματα. Θά ήταν πολύ δύσκολο νά ζήσω με αυτό τον ψεύτικο έαυτό μου. Απ' έναντίας θά μελετήσω τον έαυτό μου και θά προσπαθήσω νά είμαι «έγώ» περισσότερο παρά ποτέ.

«Αλλάστε για νά μ' αγαπήση μιάν φορά, θά πη ότι με άρεσε έτσι όπως ήμουν. Ποιός ο λόγος λοιπόν νά αλλάξω τώρα; Προϋποτίθεται φυσικά ότι και εκείνος είναι ειλικρινής άπέναντί μου όπως εγώ.

«Αν δεν τό κατορθώσω νά τον ξανακερδίσω έτσι με τον τρόπο αυτόν και πεισθή ότι ή άλλη είναι ένας τύπος πού του ταιριάζει καλλίτερα, τότε είναι καλλίτερα πού τό αντιληφθήκαμε αυτό τό τώρα, παρά άργότερα. Θά μου είναι ευκολώτερο νά παρηγορηθώ και νά φιλοσοφήσω όταν έχω την συνείδησή μου ήσυχη και ξέρω ότι δεν κατέφυγα σέ ταπεινά μέσα.

«Αν όμως ξαναγυρίση θά έχω την πεποίθησιν ότι ήλθε σ' έμένα γιατί είμαι εγώ.

ΟΙ ΑΛΛΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

Ο δεύτερος λοιπόν κανών της Ρόζαλιντ Ρούσελ είναι: «Μελετήστε τον έαυτό σας, διατηρήστε την προσωπικότητά σας».

Τρίτος κανών είναι: «Νά μην παίρνετε μόνον αλλά και νά δίνετε. Η αγάπη πρέπει νά είναι άμοιβαία για νά είναι δυνατή. Δεν μπορείτε νά απαιτήτε τό ενδιαφέρον ενός ανθρώπου χωρίς νά του δείχνετε και σεις τό ίδιο ενδιαφέρον. Δεν μπορείτε νά ζητήτε την στήν γη και την τρυφερότητα ενός ανθρώπου χωρίς νά του την ανταποδίδετε, και μεγαλειότερη μάλιστα. Πολύ συχνά ο λόγος πού άποκτήσατε μιάν αντίζηλο είναι η άδιαφορία σας. Πρέπει

νά πείσετε τον άνδρα πού αγαπάτε ότι άν καταλαβαίνετε. Πρέπει νά είστε ίσων νά συζητήτε μαζί του για πράγματα πού τον ενδιαφέρουν. Όχι για όν καιρό, για τουαλέττες και για παμομοιες άνοησίες».

Υπάρχουν φυσικά κι άλλοι μέθοδοι. Μπορείτε νά κακολογήτε την αντίζηλό σας, νά την γελοιοποιήσετε και νά την κατραπώσετε. Μπορείτε νά παριστάνετε την «τροπική» και νά διαδώσετε τους γνωστούς σας πόνο «πληγωμένη» είστε.

Μπορείτε νά μεταχειρισθήτε τὰ δάκρυα, τὰ έύρηκα ή τις σκηνές. Δεν θά επιτύχετε όμως ποτέ μιάν διαρκή νίκη.

Μπορείτε νά παραστήσετε την αδιάφορη ή την ηλιάρδα, κινδυνεύοντας έτσι νά τον χάσετε τελειωτικά.

Η Ρόζαλιντ Ρούσελ πού είναι καταπληκτικά έξυπνη λέγει ότι τὰ συστήματα αυτά έπιτυγχάνουν νά πείσουν πάντα. Είναι όμως βέβαια για την εύτυχία του δικού της συστήματος, τό όποιο νά εύχεται νά επιτύχη σ' εσάς αν ποτέ σας χρειασθή.

ΤΖΑΙΗΜΣ ΡΙΝΤ

Η ΩΡΑΙΟΤΑΤΗ ΡΟΖΑΛΙΝΤ ΡΟΥΣΣΕΛ ΣΕ ΜΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ

MIKPA NEA THESE ONES

ΜΕΡΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΤΑΡ

Παίρνομε από κάποιο ξένο κινηματογραφικό περιοδικό, μερικές ενδιαφέρουσες πληροφορίες για ώρισμένους άμερικανούς στάρ:

ΤΖΙΝ ΧΑΡΛΟΥ.— Η Τζιν Χάρλοου, ή πρώην ωραιότερα «ξανθή πλατινέ» της όδόνης, πού δεν είναι πιά ξανθή γιατί έβαψε τὰ μαλλιά της καστανά, έδήλωσε ότι άπεφάσισε νά τὰ διατηρήση καστανά γιατί της άρέσει τό νέο της χρώμα. Γεννήθηκε στο Κάνσας Σίτυ, στις 3 Μαρτίου 1911. Ο πατέρας της Φράνκ Κάρπεντερ ήταν οδοντίατρος.

Τό πραγματικό της όνομα είναι Χάρλιν Κάρπεντερ και τό μετέτρεψε διά διατάγματος σέ Τζιν Χάρλοου.

ΝΤΙΚ ΠΟΥΕΛΛ.— Τό πραγματικό του όνομα είναι Ρίτσαρντ Ε. Πόουελλ. Γεννήθηκε στο Άρκάνσας, στις 14 Νοεμβρίου 1904. Έχει γαλανά μάτια, καστανά μαλλιά και ένα θαυμάσιο χαμόγελο.

Οι αγαπημένες του διασκεδάσεις είναι τό γκόλφ, ή ίππασία, τό κολύμβημα, τό μπριτζ και ή μουσική.

Τὰ τελευταία του φίλμ είναι «Χωρισμένες ψυχές» και «Χρυσοθήραι του 1947».

ΣΙΡΛΕΥ ΤΕΜΠΛ.— Η Σίρλεϋ Τέμπλ γεννήθηκε στις 23 Απριλίου 1929. Έχει δύο αδελφούς, τον Τζώρτζ, 20 χρόνων, και την Τζέιν, 17 χρόνων.

Ντεμπουτάρισε στον κινηματογράφο σέ ηλικία 3 χρόνων και έπαιξε πρώτους ρόλους σέ «Μορφωτικές κωμωδίες».

Αρχισε νά χορεύη άφότου κατώρθωσε νά περπατά και δεν άκούει ποτέ μουσική χωρίς νά κρατή τον χρόνο με τό μικροσκοπικό ποδαράκι της.

ΚΛΑΡΚ ΓΚΑΙΗΜΠΛ.— Ο Κλάρκ Γκαίημπλ γεννήθηκε στο Κάντις, Όχάιο, την 1 Φεβρουαρίου του 1901.

Έχει γκριζά μάτια, καστανά μαλλιά και άθλητικώτατο παράστημα.

Τὰ αγαπημένα του σπόρ είναι ή ίππασία, τό κολύμβημα, τό τένις, και τό κυνήγι. Τον περισσότερο καιρό των διακοπών του τον περνά κυνηγώντας και ψαρεύοντας.

ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ.— Ο διάσημος αιώτης ήθοποιός γεννήθηκε στο Φιζάκ της Γαλλίας, στις 28 Αυγούστου του 1901.

Έχει μαύρα μαλλιά και καστανά μάτια. Περνά τον διαθέσιμο καιρό του διαβάζοντας, γράφοντας διηγήματα και παιζοντας βιολί.

ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΝΤΕΛ ΡΙΟ.— Γεννήθηκε στις 3 Αυγούστου του 1905. Έχει μαύρα μαλλιά και μαύρα μάτια. Είναι τύπος μελαγχρονής καλλονής.

Η μανία της είναι νά συλλέγη αντίκες. Αγαπά επίσης πολύ τό τένις, τό κολύμβημα, και τό ψάρεμα.

μήλια: Τά πληκία των Ουλάνων, τὰ ξί-
φη των πεζών, τὰ προσωπικά κράνη, τὶς
Γαλλικὲς λόγχες, τοὺς ζωστήρας των
Γερμανῶν ἀξιωματικῶν, τὶς σφαίρες, τὶς
ὀβίδες, κ.τ.τλ.

Μὰ ὁ Ρενὲ Μαρτέλ δὲν ἀπασχολεῖται
μὲ τὰ θλιβερά αὐτὰ κειμήλια. Εἶχε ἔλθει
ἐδῶ ὅπως πηγαίνει κανεὶς σὲ ἕνα προ-
σκύνημα, γι' αὐτὸ ἀνέβηκε στὴν σοφίτα.
Ἐκεῖ δὲν φαίνεται τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀ-
πὸ κηλίδες αἱματος. Ἀκουμπώντας στὸν
τοῖχο, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, ἔμεινε πολλή
ὥρα ὄνειροπολώντας. Σιγά, σιγά ξε-
νοῦσε τὸ μέρος ὅπου βρισκότανε. Ἦ σκέ-
ψη του πλημύρισε ἀπὸ τὶς ἀναμνήσεις
τοῦ παρελθόντος πού ἦταν τόσο κοντά,
καὶ ὅμως εἶχε σβύσει ἤδη, σὰν ἕνα ὄνει-
ρο.

—Ἐνα χέρι ἀκούμπησε τὸν ὄμο του.
—Γιατὶ κλαίτε λοιπόν, παλληκάρι μου;
—Ἦταν ἡ χωρική πού τοῦ; εἶχε ὑποδε-
χθῇ πρὸ ὀλίγου. Καθὼς δὲν τὸν ἔβλεπε
νὰ κατεβαίνει ἀνέβηκε νὰ δῇ τί κάνει.
—Ναί... κλαίω, εἶπε ὁ Μαρτέλ μὲ μιὰ
φωνὴ ὑπόκοψη, γιατί ἐδῶ ἔχασα κάποιον
πού ἀγαποῦσα πολύ.

—Κανένα στρατιώτη; Ἀλλοῖμονον, τὰ
δωμάτια ἦταν γεμάτα πτώματα καὶ οἱ
Γερμανοὶ χρειάστηκαν μιὰν ὥρα γιὰ νὰ
τὰ θάψουν στὸν κοινὸ τάφο. Σὲ ποῖο
σύσταμα ἀνῆκε ὁ φίλος σας;

—Δὲν ἦταν στρατιώτης. Ἦταν ἕνα παι-
δί... πού εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὴν Γερμανία...
γελαστό, ὁμορφο, χαριτωμένο... καὶ πού
δὲν ἤξερε καν νὰ μιλά γαλλικά.

Ἡ φωνὴ του πνίγηκε σὲ ἕνα λυγμό. Ἡ
χωρική τὸν κύτταξε μὲ ἔκπληξη.

—Ἐνα παιδί ὥς δεκαπέντε χρόνων,
ρώτησε, λεπτὸ σὰν κορίτσι;

—Ναί, ναί... ἀλλοῖμονον!

—Μελαχροινὸ, μὲ δυὸ πελώρια μάτια;

—Ὁ, ναί! Ὡστε τὸ εἶδατε; Ὁ τὶ
φρίκη, Θεέ μου, τὸ ἔρριξαν λοιπὸν μέσα
στὸν κοινὸ τάφο;

—Μὰ δὲν πέθανε τὸ παλληκάρι αὐτό.

Ὁ Μαρτέλ κυττάζει τὴν καλὴ γυναῖκα
χωρὶς νὰ καταλεῖται. Ὡ δὲν εἶναι δυ-
νατὸν νὰ ζῇ ἡ Μαρκέλλα, ἀφοῦ θυμάται
ὅτι τὴν κρατοῦσε αἰμόφυρτη μέσα στὰ
χέρια του, καὶ ἡ τελευταία τῆς λέξη ἦ-
ταν «σ' ἀγαπῶ». Ψιθυρίζει σιγά-σιγά:

—Ἀλλοῖμονον, κυρία, πέθανε, τὸ ξέ-
ρω... τὸν εἶδα.

—Ἀφοῦ σὰς λέγω ὅχι. Εἶχαν νομίσει
πράγματι ὅτι πέθανε καὶ σκόπευαν νὰ
τὸ ρίψουν στὸν τάφο. Ἀλλὰ τὴν τελευταία
στιγμὴ ἀντελήφθηκαν ὅτι ζοῦσε. Τὸ πῆ-
ρε μάλιστα μιὰ καλὴ γυναῖκα στὸ σπίτι
της, πού εἶναι σὲ ἕνα κοντινὸ χωριουδά-
κι, στοὺς «Τέσσερις δρόμους».

Ὁ Μαρτέλ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν κυ-
τάζει μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα. Ἐνα ρι-
γὸς τὸν συνεκλόνιζε ὀλοκλήρον.

—Ναί, ναί, ψιθύριζε, φαίνεται ὅτι τρελ-
λαίνομαι.

—Μὰ ὅχι, παιδί μου, δὲν τρελλαίνεσθε,
εἶναι ἀλήθεια.

Ὁ Μαρτέλ ἄρπαξε τὰ χέρια τῆς
καλῆς γυναῖκας καὶ ἄρχισε νὰ τὰ φιλά
σὰν τρελλός.

—Ὡστε εἶναι ἀλήθεια; Ζῇ; Ζῇ; φώνα-
ζε κλαίνοντας καὶ γελώντας συγχρόνως.

Τὶ καλὴ πού εἶσθε! Πόσο εἶμαι εὐχαρι-
στημένος, σὰς εὐχαριστῶ.

—Μὰ σὲ μένα δὲν ὀφείλετε τίποτα. Ἡ
ἱστορία τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ εἶναι γνωστὴ.

Ὁλος ὁ κόσμος τὴν ξέρει.

—Εἶναι μακριὰ ἐπ' ἐδῶ τὸ σπίτι τῆς
γυναῖκας αὐτῆς;

—Ὁχι. Ὁ δὲν περᾶστε τὸ Μπαζέιγ, θὰ
βρεῖτε τὸν Μάρ, καὶ ἐπὶ τὸ ἄλλο μέ-

ρος θὰ συναντήσετε ἀνθρώπους πού θὰ
σὰς δεξοῦν τὸ σπίτι.

Κατέβηκαν. Ὁ Ζαρλό καὶ ὁ Μπισκού
ζεσταίνονται κοντὰ στὴν φωτιά περι-
νώντας τὸν σὺντροφό τους. Ἐπάνω στὸ
τραπέζι βρισκεται ἄθικτη ἡ μπουτίλια
τοῦ κρασιοῦ.

—Ἀ! φίλοι μου, φίλοι μου, τοὺς λέγει
ὁ Μαρτέλ σφίγγοντας τὰ χέρια τυ-
σὲ βαθμὸ πού κοντεῖται νὰ τὰ συντρίψει, θυ-
μάστε τὴν ἐξομολόγησιν πού σὰς εἶχα
κάνει ὅταν ἤμασταν αἰχμάλωτοι; Ὅτι ὁ
σὺντροφος πού εἶχα μαζί μου ἦταν ἕνα
κορίτσι, καὶ ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ τὸ ἀγα-
ποῦσα; Θυμάστε βέβαια πού σὰς τὰ εἶ-
χα πῆ ὁλοῦς αὐτὰ;

—Φυσικά καὶ τὸ θυμόμαστε, λέει ὁ
Μπισκού. Μήπως εἶχα καὶ κανένα ἄλλο
θέμα συζητήσεως.

—Ἐ, λοιπόν, φίλοι μου, εἶμαι εὐτυχι-
σμένος, εὐτυχισμένος, εὐτυχισμένος!

Ὁ Μπισκού καὶ ὁ Ζαρλό ἀλληλοκυττά-
ζονται μὲ ἀνησυχία.

—Μὰ τί ἔπαθε ὁ Ρενέ; ρωτᾷ ὁ Μπι-
σκού, νομίζω πὼς τραυλάθηκε!

—Ἐτοί φαίνεται, ἀπαντᾷ λακωνικά ὁ
Ζαρλό.

—Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ ἀνέ-
βῃ ἐκεῖ ἔπάνω, προσθέτει χαμηλόφωνα ὁ
Μπισκού. Οἱ ἀναμνήσεις τοῦ τάραναν τὸ
λογικόν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ρενὲ ἀφωσιωμένος ὁ-
λόκληρος στὴν εὐτυχία του τοὺς ἀγκα-
λιάζει καὶ τοὺς φιλεῖ διαδοχικά.

—Μὰ δὲν βλέπετε πόσο εἶμαι εὐτυχι-
σμένος; Δὲν καταλαβαίνετε λοιπὸν τίπο-
τα; Ζῇ, ζῇ, σὰς λέω.

Ἐκεῖνοι τὸν κυττάζουν κατὰπληκτοί.

—Ποῖος; ρωτοῦν.

—Ἡ Μαρκέλλα.

—Ἀλήθεια;

—Ναί, ναί. Ξέρω πού θὰ τὴν βροῦμε.

Θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα στὸν δρόμο.

Μὰ ὁ Ζαρλό δὲν σταματᾷ ἥρεμα.

—Περίμενε ἕνα λεπτό τοῦ λέγει.

Ἀνοίγει τὴν μπουτίλια καὶ γεμίζει
τρία ποτήρια ἀπὸ τὸ ἐξάισιο γαλλικὸ
κρασί, πού ἔχουν τόσο καιρὸ νὰ τὸ δοκι-
μάσουν.

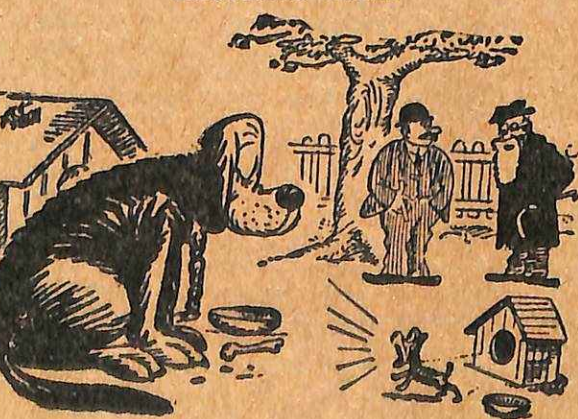
Ὑψώνει τὸ ποτήρι του.

—Στὴν υἱεία τῆς μικρούλας.

—Στὴν υἱεία της!

Τσουγγρίζουν τὰ ποτήρια τους καὶ τὰ
ἀδειάζουν μονορούφι. Ὑστερα εὐχαρι-
στοῦν τὴν γυναῖκα πού τοὺς φιλοξένησε

ΣΠΟΥΔΑΙΟ ΞΥΚΛΙ

—Πῆρες καὶ ἄλλο σκυλί;
—Ναί.
—Τί θὰ τὸ κάνης τόσο μικρό;
—Τὸ χρειάζομαι γιὰ νὰ... ξυπνήσῃ τὸ με-
γάλο.

καὶ φεύγουν.

Τώρα προχωροῦν πάλι μέσα στὸ χιόνι,
κάτω ἀπὸ τὸν δυνατὸ ἀέρα πού τοὺς τυ-
φλώνει. Μὰ ἐκεῖνοι προχωροῦν, προχω-
ροῦν ἀδιάκοπα.

Στοὺς «Τέσσερις δρόμους» ρωτοῦν γιὰ
τὸ σπίτι τῆς Μαρὶ-Ζάν. Κατὰ σύμπτωσιν
ἔχουν ἀπευθυνθῇ στὴν Γερτρούδη, τὴν
γειτόνισσά της.

—Νάτο, λέει ἐκεῖνη. Αὐτὸ πού εἶναι
μπροστά σας.

Ἐτοιμάζονται νὰ δρμήσουν στὴν πόρτα,
μὰ ἐκεῖνη τοὺς σταματᾷ.

—Εἶναι περιττὸν, τοὺς λέγει. Κανεὶς
δὲν θὰ σὰς ἀνοίξῃ. Ἡ Μαρὶ-Ζάν πέθανε
καὶ τὸ σπίτι ἔχει σφραγισθῇ.

—Πέθανε! λέει ὁ Μαρτέλ τρέμοντας.
Μὰ τότε τί ἀπέγινε ἕνα παιδί πού εἶχε
μαζί της;

Ἡ Γερτρούδη κουνᾷ τὸ κεφάλι της μὲ
λύπη.

—Τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί. Ἀναγκά-
στηκε νὰ φύγῃ ὅπως ἤλθε. Καὶ εἶναι
κρίμα, γιατί ὅλος ὁ κόσμος τὸ ἀγαποῦ-
σε. Ἐγὼ τουλάχιστον θὰ τὸ κρατοῦσα
εὐχαρίστως κοντά μου, ἀν δὲν ἤμουν ἔ-
τσι φτωχή.

—Ἐφυγε! ἔφυγε! Μὰ πού πῆγε;

—Δὲν ξέρω. Τράβηξε τὸν δρόμο τοῦ
Σεντάν. Εἶναι δυὸ ὥρες πού ἔφυγε. Δὲν
τὴν συναντήσατε στὸν δρόμο;

Οἱ τρεῖς σὺντροφοὶ κυττάζονται ἀπελ-
πισμένα. Ὅχι, δὲν εἶχαν συναντήσει στὸν
δρόμο παρὰ δυὸ γέροντες. Στέκονται σιω-
πηλοὶ χωρὶς νὰ ξέρουν τί νὰ κάνουν.

—Ἐλάτε, λέγει τέλος ὁ Ρενὲ στοὺς φί-
λους του. Πρέπει νὰ τὴν ξαναβροῦμε ὁ-
πωσδήποτε.

Εὐχαριστοῦν τὴν Γερτρούδη καὶ ξεκι-
νοῦν πάλι μὲ ἕνα βῆμα γρήγορο κάτω
ἀπὸ τὸ χιόνι πού ἐξακολουθεῖ νὰ πέφτῃ
ὀλοένα πυκνότερο. Δὲν μιλά κανεὶς τοὺς

Ὁ Μπισκού καὶ ὁ Ζαρλό κυττάζουν μὲ
θλίψη τὸν Μαρτέλ, πού βαδίζει μπροστά
τοὺς συντριμμένος, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό.

Ὁ Ρενὲ προχωρεῖ χωρὶς νὰ βλέπῃ τί-
ποτα. Μὰ τὰ βλέμματα τοῦ Μπισκού καὶ
τοῦ Ζαρλό εἶναι καρφωμένα στὸν πελώ-
ριο σταυρὸ πού ὑψώνεται στὴν ἀντικρινὴν
πλευρὰ τοῦ Μπαζέιγ, καὶ δείχνει στοὺς
ξένους τὸν κοινὸ τάφο, τὸν τάφο ὅπου ὁ-
ναπαύονται ἐνωμένοι τώρα πιά ἐχθροὶ
καὶ φίλοι.

Ὁ Μπισκού καὶ ὁ Ζαρλό σταματοῦν
συγκινημένοι. Μὴ ἀκούοντας τὰ
βήματά τους ὁ Ρενὲ σταματᾷ κι'
αὐτός. Ὁ Μπισκού ριψοκινδυνεύει
δειλὰ μιὰ πρόταση.

—Δὲν μπορούμε νὰ περάσωμε τό-
σο κοντὰ χωρὶς νὰ τοὺς κάνωμε μιὰ
μικρὴ ἐπίσκεψιν... Τόσοι φίλοι ἄ-
ναπαύονται ἐκεῖ κάτω.

—Ναί, λέγει ὁ Ζαρλό.

—Θάταν ἱεροσυλία, προσθέτει ὁ
Μαρτέλ λυπημένα, νὰ μὴν κάνωμε
ἕνα σταυρὸ ἔπάνω στὸν τάφο τους.

Διευθύνονται καὶ οἱ τρεῖς πρὸς
τὸ μνημεῖον. Καὶ ἐκεῖ, γονατιστοί,
σὲ στάση προσευχῆς, σὲ μιὰ ἀπό-
λυτη ἀκίνησία, βλέπουν ἕνα ἀγόρι
πὸ σκεπάζεται ὀλοένα ἀπὸ τὸ χιόνι.

—Ὁ, λέγει ὁ Μπισκού. Φαίνε-
ται πὼς αὐτὸς ἐδῶ δὲν φοβᾶται τὸ
κρύο καθόλου.

—Ἐτοί φαίνεται, λέγει καὶ ὁ
Ζαρλό.

—Καὶ δὲν μπορείτε νὰ χωρίσετε; τὸν ρώ-
τησε ἡ Τζήν.

—Νὰ πάρω διαζύγιο; Ἡ Φάννου ἔχει
τὰ μάτια της δεκατέσσαρα, γιατί δὲν θέλει νὰ
χάσῃ τὰ πλούτη της. Κι' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ

Ἐνα ψέμμα...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖ ΦΡΟΕΦΙΑΝΤ

Ὁ Λίνλεϋ σηκώθηκε βαρεμένος κι' ἄ-
νοιξε τὴν βαρεῖα ντουλάπα Ἡ ντου-
λάπα αὐτὴ, πού τὴν εἶχε ἀγοράσει
πρὸ ὀλίγου, ἐκρυβε τώρα τὴν πόρτα
ἀπὸ ὅπου ἐπικοινωνοῦσαν ἄλλοτε τὸ δωμά-
τιο τῆς γυναῖκας του καὶ τὸ δικό του. Ὁ
Λίνλεϋ διάλεξε μιὰ γραβάτα. Κι' ἐνῶ τὴν
περνοῦσε στὸ κολάρο του, συλλογιζόταν τὴν
Τζήν Μάρναρ.

Ἡ Τζήν ἦταν μιὰ μακρινὴ συγγενὴς τῆς
γυναῖκας του Φάννου. Πρὶν ἀπὸ πέντε χρό-
νια, ὅταν ἡ Τζήν πρωτοῦσε στὸ Λονδίνο,
ἡ Φάννου τὴν κάλεσε νὰ μείνῃ κοντὰ τους καὶ
παρακάλεσε τὸν Λίνλεϋ νὰ τῆς δεῇ μιὰ μι-
κρὴ θέση. Ὁ Λίνλεϋ πού ἐδῆσε χαριτω-
μένη τὴν Τζήν, ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτήν. Τῆς
δῆσε μιὰ θέση δακτυλογράφου, ἕνα μικρὸ
ἀπαρτμάν, τῆς ἔδινε συμβουλὲς καὶ κάποιον
κάπου τὴν φιλοῦσε... πατρικά, ἐννοεῖται.

Μιὰ ὁδομάδα πρὶν, ἀντιλαμβάνομενος πὼς
ἡ Τζήν ἐπιθυμοῦσε νὰ πάῃ σ' ἕνα μάλμα-
σι, ὁ Λίνλεϋ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ φροντίσῃ
γιὰ τὰ κοστοῦμα. Καὶ τὸ ἀπόγευμα τοῦ
Σαββάτου τῆς ἔφερε τρία κοστοῦμα:

—Διάλεξε.

—Αὐτό, εἶπε ἡ Τζήν. Εἶμαι πολὺ εὐτυ-
χημένη, μπαμπάκα μου.

—Νὰ μὴ μὲ λὲς ὅλο «μπαμπάκα μου».

—Τότε θὰ σὲ λέω «ξάδερχε». Μὴν μὲ φι-
λᾷς ὅμως ἔτσι ὅλη τὴν ὥρα!

Ὁ Λίνλεϋ ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του. Στὴν
τραπεζαρία, ἡ Φάννου ἔβαλε στὸ ἔαλο μερι-
κὰ λουλούδια: ἀσφαλὼς θὰ τῆς τὰ εἶχε φέ-
ρει ὁ Χιουζ Μπάρναρ πού θρυσκόταν μαζί
της ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ. Ὁ Μπάρναρ ἕνας
πρῶν ἀξιοματικὸς τῆς ἀεροπορίας, δὲν εἶ-
χε θετικὸ ἐπάγγελμα. Ἦταν πάντα κοιμφο-
ντημένος, χωρὶς νάχη ὅμως δεκάρα τσακί-
στη στὴν τσέπη του. Τέλειος τύπος τοῦ δὸν
Ζουάν πού κορτάρει ὅλες τὶς γυναῖκες.

Πρὸς τὸ παρόν, δὲν ἐξακολουθεῖ ἀπ' τὸ πλευ-
ρὸ τῆς Φάννου, σὰν νάταν ἀκόλουθός της.

Ὁ Λίνλεϋ ἦταν σκεπτικὸς ὅταν πῆγε στὸ
δωμάτιό του. Ἦταν σατανάτης— κρίσιμη
ἡλικία γιὰ τὸν ἄνδρα. Ἄλλο τίποτα δὲν ἔ-
κανε παρὰ νὰ κερδίζῃ χρήματα γιὰ νὰ συντηρῇ
τὸ σπίτι, ὅπου ἡ Φάννου δεχόταν τὸ κοπάδι
τῶν φίλων της. Ἀλήθεια, ἴσως ἡ Φάννου νὰ
ἀγαποῦσε τὸν Χιουζ Μπάρναρ... Μὰ εὐτυ-
χῶς πού ἦταν πρακτικὴ γυναῖκα, καὶ δὲν θὰ
μποροῦσε νὰ ἀρκεσθῇ μόνο μὲ τὴν ἀγάπη
πού μπορούσε νὰ τῆς προσφέρῃ ἕνας ἀπέντα-
ρος πρῶν ἀεροπόρος.

Ἀφοῦ ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα, γιατί κι'
ἐκεῖνος νὰ μὴν πάῃ νὰ δεῇ τὴν Τζήν τὸ ἔ-
διο βράδυ; Τὴν γυναῖκα πού τὸν ἀγαποῦσε
στ' ἀλήθεια;

—Ἦρθα νὰ φλυαρήσουμε λιγάκι, εἶπε
στὴν Τζήν ὅταν πῆγε.

Τῆς ἄνοιξε τὴν καρδιά του. Ἄλλοτε, πρὶν
ἀπὸ χρόνια, ἀγαπιόνταν πολὺ μὲ τὴν Φάννου.
Πρὶν γίνῃ ἐκεῖνος πλούσιος καὶ πρὶν ἀπο-
κτήσῃ ἐκεῖνη φίλους. Ὑστερα ἔγιναν ξένοι
ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο. Θάπρεπε ἴσως νὰ χω-
ρίσουν.

—Καὶ δὲν μπορείτε νὰ χωρίσετε; τὸν ρώ-
τησε ἡ Τζήν.

—Νὰ πάρω διαζύγιο; Ἡ Φάννου ἔχει
τὰ μάτια της δεκατέσσαρα, γιατί δὲν θέλει νὰ
χάσῃ τὰ πλούτη της. Κι' ἐγὼ δὲν θέλω νὰ

στενοχωρήσω τὴν μητέρα μου.

—Τότε... ξεχάστε με!

—Αὐτὸ εἶναι πού δὲν μπορῶ νὰ κάνω!

Ἀν ἤμουνα ὅμως ἐλεύθερος, θὰ ἤθελες...

—Ὅταν μείντε ἐλεύθερος... τότε τὰ λέμε!

Τὸ βράδυ τῆς ἐπομένης, ὁ Λίνλεϋ ἦταν
δυσημένος σὲ σκέψεις. Ἐνας ὑπηρέτης τοῦ
ἀνέφερε μιὰ συνομιλία τοῦ πρῶν ἀεροπό-
ρου μὲ τὴν κυρία— πού εἶχε προτείνει νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὸν Λίνλεϋ καὶ νὰ τὸν ἀκολου-
θήσῃ στὴν Ἀφρική ὅπου εἶχε δεῇ μιὰ πολὺ

Τὸ βράδυ τῆς ἐπομένης, ὁ Λίνλεϋ ἦταν
δυσημένος σὲ σκέψεις. Ἐνας ὑπηρέτης τοῦ
ἀνέφερε μιὰ συνομιλία τοῦ πρῶν ἀεροπό-
ρου μὲ τὴν κυρία— πού εἶχε προτείνει νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὸν Λίνλεϋ καὶ νὰ τὸν ἀκολου-
θήσῃ στὴν Ἀφρική ὅπου εἶχε δεῇ μιὰ πολὺ

Τὸ βράδυ τῆς ἐπομένης, ὁ Λίνλεϋ ἦταν
δυσημένος σὲ σκέψεις. Ἐνας ὑπηρέτης τοῦ
ἀνέφερε μιὰ συνομιλία τοῦ πρῶν ἀεροπό-
ρου μὲ τὴν κυρία— πού εἶχε προτείνει νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὸν Λίνλεϋ καὶ νὰ τὸν ἀκολου-
θήσῃ στὴν Ἀφρική ὅπου εἶχε δεῇ μιὰ πολὺ

Τὸ βράδυ τῆς ἐπομένης, ὁ Λίνλεϋ ἦταν
δυσημένος σὲ σκέψεις. Ἐνας ὑπηρέτης τοῦ
ἀνέφερε μιὰ συνομιλία τοῦ πρῶν ἀεροπό-
ρου μὲ τὴν κυρία— πού εἶχε προτείνει νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὸν Λίνλεϋ καὶ νὰ τὸν ἀκολου-
θήσῃ στὴν Ἀφρική ὅπου εἶχε δεῇ μιὰ πολὺ

Τὸ βράδυ τῆς ἐπομένης, ὁ Λίνλεϋ ἦταν
δυσημένος σὲ σκέψεις. Ἐνας ὑπηρέτης τοῦ
ἀνέφερε μιὰ συνομιλία τοῦ πρῶν ἀεροπό-
ρου μὲ τὴν κυρία— πού εἶχε προτείνει νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὸν Λίνλεϋ καὶ νὰ τὸν ἀκολου-
θήσῃ στὴν Ἀφρική ὅπου εἶχε δεῇ μιὰ πολὺ

Τὸ βράδυ τῆς ἐπομένης, ὁ Λίνλεϋ ἦταν
δυσημένος σὲ σκέψεις. Ἐνας ὑπηρέτης τοῦ
ἀνέφερε μιὰ συνομιλία τοῦ πρῶν ἀεροπό-
ρου μὲ τὴν κυρία— πού εἶχε προτείνει νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὸν Λίνλεϋ καὶ νὰ τὸν ἀκολου-
θήσῃ στὴν Ἀφρική ὅπου εἶχε δεῇ μιὰ πολὺ

Τὸ βράδυ τῆς ἐπομένης, ὁ Λίνλεϋ ἦταν
δυσημένος σὲ σκέψεις. Ἐνας ὑπηρέτης τοῦ
ἀνέφερε μιὰ συνομιλία τοῦ πρῶν ἀεροπό-
ρου μὲ τὴν κυρία— πού εἶχε προτείνει νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὸν Λίνλεϋ καὶ νὰ τὸν ἀκολου-
θήσῃ στὴν Ἀφρική ὅπου εἶχε δεῇ μιὰ πολὺ

Τὸ βράδυ τῆς ἐπομένης, ὁ Λίνλεϋ ἦταν
δυσημένος σὲ σκέψεις. Ἐνας ὑπηρέτης τοῦ
ἀνέφερε μιὰ συνομιλία τοῦ πρῶν ἀεροπό-
ρου μὲ τὴν κυρία— πού εἶχε προτείνει νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὸν Λίνλεϋ καὶ νὰ τὸν ἀκολου-
θήσῃ στὴν Ἀφρική ὅπου εἶχε δεῇ μιὰ πολὺ

Τὸ βράδυ τῆς ἐπομένης, ὁ Λίνλεϋ ἦταν
δυσημένος σὲ σκέψεις. Ἐνας ὑπηρέτης τοῦ
ἀνέφερε μιὰ συνομιλία τοῦ πρῶν ἀεροπό-
ρου μὲ τὴν κυρία— πού εἶχε προτείνει νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὸν Λίνλεϋ καὶ νὰ τὸν ἀκολου-
θήσῃ στὴν Ἀφρική ὅπου εἶχε δεῇ μιὰ πολὺ

Στις ευρωπαϊκές εφημερίδες δημοσιεύθηκαν αυτές τις μέρες ειδήσεις πολύ άνησυχητικές, για όσους δεν διαβέβαιον κεντρική Γερμανία και γούνα παλτά. Θάχουμε φέτος χειμώνα βαρύ! Αυτό τουλάχιστον ισχυρίζονται οι σοφοί μετεωρολόγοι της Δύσεως.

Κυκλώνες και αντικυκλώνες θα αναστατώνουν τον ευρωπαϊκό ούρανο και θα μας κάνουν όλους να γνωρίσουμε μήνες σιδηρά, αν όχι καί... καμιά πολική νύχτα.

Έτσι, προφητεύουν πως θα παγώσουν οι ποταμοί, οι λίμνες, πως θα αποκλεισθούν τα πιδ απομονωμένα μέρη από το χιόνι και πως το κρύο θα παγώσει και αυτό το οινόπνευμα! Πώς όμως τα βγάζουν όλα αυτά οι σοφοί μετεωρολόγοι;

Είναι γνωστόν ότι η μετεωρολογία είναι μια επιστήμη που βασίζεται στους μαθηματικούς υπολογισμούς. Σπανιότατα λοιπόν σφαλίζει.

Είναι παρατηρημένο η καλλίτερα: μαθηματικώς υπολογισμένο, ότι σε κάθε «ήλιακο-σεληνιακό κύκλο» όπως λένε οι αστρονόμοι κάθε δηλ. 372 χρόνια, έχουμε και ένα δριμύτατο χειμώνα. Ο τελευταίος ήταν ο χειμώνας το 1564—1565, ώστε η προσέχης, ύστερ' από 372 χρόνια βαρυχειμωνιά θάνα η φετεινή, του 1937!

Πώς όμως συμβαίνει αυτό;

Θα σπεύσουμε, εϋθύς εξ αρχής να τονισώμε ότι ο καιρός δεν είναι κάτι της στιγμής. Σήμερα δεν κάνει αυτόν τον καιρό, γιατί έτυχε να μαζευτούν τα παγωμένα σύννεφα και να μας ρίξουν το χαλάζι τους.

Η μετεωρολογία, μια επιστήμη πολύ ακριβόλογος, όταν της δίνει κανείς όλες τις βάσεις που της χρειάζονται για τους υπολογισμούς της, μάς διδάσκει ότι οι βροχές και οι δριμύλες σχηματίζονται όταν συναντηθούν στρώματα ζεστού και υγρού αέρος με άλλα στρώματα ψυχρά. Μας λέγει ακόμη ότι οι δυτικοί άνεμοι, που είναι γενικώς βροχεροί, ή βροχοφόροι, αν θέλετε ακριβολογίες, πνέουν όταν υπάρχει βαρομετρική «ύψωση» στην Ιρλανδία, ή ύψωση δε αυτή μετατοπίζεται από ώρα εις ώρα, σύμφωνα με προκαθορισμένους νόμους.

Αντιλαμβάνεσθε λοιπόν, ότι αν δώσωμε σ' έναν μετεωρολόγο, έναν πλήρη καιρικό χάρτη, με τα σύννεφα του, τους ανέμους την βαρομετρική του πίεση, όπως παρουσιάζεται σήμερα για την Ευρώπη και τον Ατλαντικό, θα μπορούσε, χωρίς να κάνει τίποτε το μαγικό και καταπληκτικό, να προμαντεύσει χωρίς να κάνει και σπουδαία λάθη, τι καιρό θα κάνει αύριο. Για την μετεπομένη ή καιρική πρόβλεψη θα είναι βέβαια ολίγωτερο ασφαλής.

Έτσι εργάζονται όλοι οι μετεωρολογικοί σταθμοί του κόσμου.

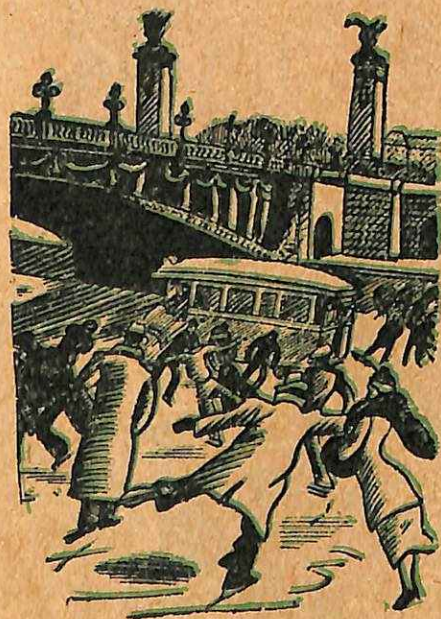
Θα ήπτε βέβαια, ότι οι μετεωρολόγοι διευκολύνονται στο έργο τους από ένα πικρότατο σύστημα μετεωρολογικών σταθμών, εγκατεστημένων παντού του κόσμου, που τους μεταβιβάζουν κάθε τόσο τις παρατηρήσεις των δια του ασυρμάτου. Είναι βέβαια και αυτό, αλλά προ πάντος χρειάζεται υπολογισμός, μαθηματικοαστρονομικός. Το πλανητικόν σύστημα, και ιδίως το ήλιακό και το σεληνιακό, όπως επίσης και ο Ζεύς, παίζουν σπουδαίο ρόλο στις καιρικές μας μεταβολές.

Θα ξέρετε ίσως, ότι οι κινήσεις του φεγγαριού και του Ήλιου κινήσεις φανταστικές, αφού έμεις κινούμεθα δόλογοι τους, είναι πολύπλοκες και ότι γίνονται κάθε 18 χρόνια περίπου.

Οι βοσκοί της Χαλδαίας και οι Έλληνες αστρονόμοι ήξεραν ήδη την περίοδο αυτή που παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον, γιατί επιτρέπει να προιδη κανείς τις εκλείψεις.

Αργότερα, παρατηρήθηκαν στο ήλιακό σύστημα κανονικοί περίοδοι που επηρεάζαν πολύ την ζωή στην γη.

Αντιθέτως προς την γνώμη που επικρατούσε στην αρχαιότητα και τον μεσαίωνα, το άστρο της ημέρας δεν είναι διόλου μια πυρακτωμένη σφαίρα! Πλατείς κηλίδες, κάποτε ορατές και με γυμνό μάτι απλώνονται στην αντικυβόλοσα επιφάνειά του, παρατηρήθηκε δε ότι πολλές από τις κηλίδες αυτές αναπαράγονται. εκδηλώνονται

Θα παγώσουν οι ποταμοί.

δηλ. αρκετά μυστηριωδώς επάνω στη Γη μας με «μαγνητικές θύελλες» που βάζουν σε ζοηρότατη κίνηση την μαγνητική δελόνη. Στις ίδιες αυτές κηλίδες μερικοί αποδίδουν εντός από τις θύελλες, και τις επιδημίες, τις αυτόκτονίες, τους πολέμους.

Όπως και νάη όμως το πράγμα, το βέβαιον είναι ότι η ήλιακή αυτή επίδραση που είναι πραγματική και εντός πάσης συζητήσεως, εκδηλώνεται κατά κανονικάς περιόδους των οποίων οι μακρύτερες κυμαίνονται από 93—111 χρόνια. Ο ρυθμός αυτός των 93 ετών ξαναβρίσκεται και στο σύστημα της κατανόμης των χλιρών ρευμάτων του Ατλαντικού που επηρεάζουν πολύ το κλίμα μας. Τώρα, πολλαπλασιάστε το 93 επί 4 και θα έχετε τον αριθμό 372.

Έτσι έχουμε την επανάληψη κάθε 372 Έτσι έχουμε την επανάληψη κάθε 372 χρόνια του δριμύτατου χειμώνα που αναφέραμε (1564).

Και τώρα, πως θα είναι ο φετεινός θαυδς χειμώνας;

Οι παγωνιές θ' αρχίσουν από τις 30 Δεκεμβρίου 1936, και θα τελειώσουν στις 7 Μαρτίου 1937. Έν τω μεταξύ, θα έχουμε 5 φέσεις μεταξύ των 11—15 Ιανουαρίου και 7—9 Φεβρουαρίου.

Το χιόνι θ' αρχίσει να πέφτει άφθονο στις 28 Δεκεμβρίου, και η χαμηλότερη θερμοκρασία θα σημειωθεί στις 7 Ιανουαρίου, 26 βαθμούς υπό το μηδέν.

Ιδιαίτερος θα δοκιμασθή από τον χειμώνα αυτόν η δυτική Ευρώπη.

Στην Έθνική Βιβλιοθήκη των Παρισίων υπάρχει ένα πολύ περίεργο χειρόγραφο του αββά ντε Μερλιό, στο οποίο αυτός διεκτραγουδεί τις φρικαλεότητες μιας άλλης βαρυχειμωνιάς.

«Κάθε νύχτα γράφει, και το πρωί, όταν οι άνθρωποι σηκώνονται από το κρεβάτι, εύρισκαν ένα λεπτό στρώμα πάγου επάνω στις κουβέρτες και τα παπλώματά των. Ήταν η ύγρασία του δωματίου και της άσπνοης των κοιμωμένων.

» Στην Προβέν, ένας ταβερνιάρης, κοιβαίτοσε το κρασί στους πελάτους του μέσα... σε σάκους, σαν πάγο. Οι φτωχοί, που δεν μπορούσαν να ανάψουν φωτιά, έμεναν στο κρεβάτι για να μην κρυώνουν, και όσοι ήσαν υποχρεωμένοι να κυκλοφορήσουν έξω, να πάνε στους αγρούς, έπαστρεφαν στο σπίτι τους με τα αυτιά προσιμένα τα χέρια και τα πόδια επίσης, και το δέρμα τους σκασμένο έδεν και εκεί και πληγωμένο. Πολλοί, μάλιστα έμεναν στο κρεβάτι γιατί δεν μπορούσαν να πατήσουν στο έδαφος. Τα μέλη των είχαν παγώσει. Μέσα στα μεγαλύτερα κάπως δωμάτια, ο άχνος που έβγαζαν οι άνθρωποι με την αναπνοή των, πάγωνε άμέσως και έπεφτε σε κρύσταλλα στο πάτωμα! Δεν τολμούσε κανείς να πλυθή με κρύο νερό, γιατί εκτός του ότι δεν υπήρχε ρευστό νερό, και αν υπήρχε μετεβάλλετο άμέσως σε πάγο, μόλις έβγαίνε από το δοχείο. Παρουσιάσθηκε δε και το περίεργο φαινόμενο ανθρώπων που είδαν τα χέρια τους να σκεπάζονται ξαφνικά με γάντια από πάγο, από την στιγμή που τα είχαν πλύνει όπως να πάνε να τα σκουπίσουν με την πετσέτα!...».

□ □

Θάχουμε λοιπόν και έμεις φέτος, τα ώραία αυτά πράγματα; Και δεν υπάρχει μήπως κάποια δόσις υπερβολής σ' όλα αυτά που αναφέρουν οι χρονικογράφοι;

Πολύ πιθανόν. Πάντως ένα είναι βέβαιο, ότι οι βαρυχειμωνιές αυτές, δεν μοιάζουν πάντα ή μια με την άλλη. Δηλαδή, η βαρυχειμωνιά του 1192 δεν ήταν όμοια με την προηγούμενη της, του 820, όπως και ο μεγάλος χειμώνας του 1564 που επηκολούθησε δεν έμοιαζε με τον προηγούμενό του του 1192. Πράγμα που μάς επιτρέπει να ελπίζωμε ότι η φετεινή, ή δική μας βαρυχειμωνιά δεν θάνα τόσο τρομακτική, όσο αυτή που περιγράφει ο αββάς ντε Μερλιό.

Επί πλέον, έχουμε και την παρηγοριά που μάς δίνει ο κ. Μεμερδύ, διευθυντής του Αστεροσκοπείου της Ταλάνς ο οποίος λέγει, ότι η βαρυχειμωνιά φέτος είναι δυνατή, αλλά όχι και άπολύτως βεβαία.

Έν πάση περιπτώσει, έμεις—όσοι δηλαδή μπορούμε—ας έχουμε όπ' όφει μας την άνεθετο άποψη και ας πάρωμε καλού κακού το μέτρο μας.

Υποδς ξέρει τί γίνεται...

«Αθηναϊκή Σκηνή»

Δεκαεφτά πρόσωπα — δεκατρείς ήθοιοι των δύο φύλων, μία παλίστα, ένας υποβόλεος, ένας μηχανικός κι ένας φροντιστής — ξεκινούν, όχι βέβαια για να κατακτήσουν τον κόσμο, αλλά για να βγάλουν, τιμώς και αξιοπερίεως, το ψαμί τους. Όλοι τους είναι βιοπαλαιστές. Δεν εμφανίζονται στο παλκοσενικό απλώς και μόνο για το κέφι τους. «Αν είχαν μέγαρο και πλούτη, ίσως να κάθονταν στ' αυγά τους. Λέω «ίσως» γιατί είναι και κάτι άλλο που τραβά τον καλλιτέχνη, ανήσυχο αποδημητικό πουλί, διαρκώς προς νέους όριζοντες και άγνωστα μέρη: ή αλητική φλέβα, ή μεγάλη κληρονομιά των «μποέμ», που παρ' όλες τις καταστρεπτικές προόδους του πολιτισμού, την σώζει ο καλλιτέχνης για να την διαωίση. Αεροπλάνο, αυτοκίνητο, βαπόρι, τραίνο... και πεζοπορεία ακόμα! Τα ίδια ρίγη συγκινήσεως προκαλεί καθεμιά απ' αυτές τις λέξεις ξεχωριστά στον καλλιτέχνη. Ο ήθοποιός είναι ο κατ' εξοχήν τύπος του καλλιτέχνη που δεν αλλάζει καθόλου στην ψυχή: μένει πάντα ένα παιδί—ένα μωρό. Και τα σημερινά δεκαεφτά πρόσωπα που ξεκινούν για τουρνέ στην Έλλά-

Αννα Χριστοφορίδου

δα, δεν είναι παρά οι ρομαντικοί τύποι του τουρνέ στην Γαλλία που περιγράφει ο Θεόφιλος Γκατιέ στον «Καπετάν Φρακάς» — οι συντρόφοι του Ζάν-Μπατίστ Ποκλέν ή Μολιέρου... «Αν θέλετε να τους γνωρίσετε καλλίτερα, πάμε να πιούμε κανένα ούζάκι μαζί τους το μεσημέρι, στις πρόβες, που δίνονται στο θερινό θέατρο Σαμαρτζή...»

□ □

ΠΟΠΗ ΧΑΤΖΗΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ: πρωταγωνίστρια του θιάσου. Παστανοζαυτή, τύπος «έπιμελούς» μαθητριάς που παίρνει άριστα σε όλα» όταν φορά τα γυαλιά της. Φοίτησε στην «μεγάλη σχολή» — έτσι λέγεται ο θιάσος Μαρίας Κοτοπούλη. «Ησυχία Τσακωνίσσα, δεν τσακώνεται με τους συναδέλφους της. Τα γαλαζοπράσινα της μάτια μου χαμογελούν εδωγενικά. Μου προσφέρει τσιγάρο και την φλόγα της. Την φλόγα της προσφέρει ώσπώτως στην «Αθηναϊκή Σκηνή» — για την όποιαν εργάζεται ψυχρή και σώματι

ΚΑΤΙΝΑ ΚΟΛΥΒΑ. Καρτερίστα του θιάσου, γνωστότατο θεατρικό όνομα, σύζυγος του συμπαθούς καλλιτέχνη Νίκου Βλάχα. Καλλιτέχνης που πιστεύει στην «τέχνη» και που παραπονείται δικαίωτα-

Πόπη Χατζηπαναγιώτου.

τα, γιατί δεν επιτρέπεται ή ελευθέρα είσοδος στο «Βασιλικό» στις άτέλειες των ήθοιων. Το κάτω-κάτω, οι εκτός του «πρυτανείου» αυτού καλλιτέχνη πηγαίνουν να παρακολουθήσουν τις παραστάσεις για να μορφωθούν και να μάθουν πως μία τραγωδία μπορεί να μεταβληθή, σκηνοθετική άδεια, σε λυρικό έπος ή σε φιλμ με δεκαεφτά έπεισόδια...

□ □

ΞΕΝΗ ΔΑΜΑΣΚΟΥ. «Η «πέτρα σκανδάλου» του θιάσου. Δεν την κακο-λογούμε, αλλά το παρασούκλι της είναι απ' το μονόπετρο που φορά στο δάχτυλο. Μολονότι άλλοτε ξένη προς την πρόζα, έγκαν... το θέατρο... γιατί προαισθάνθηκε την καταντία του! Είναι ή ζωντοχώρα του θιάσου — που άπαρτίζεται όλο από παντρεμένους και μιά—μοναδική—άνυπανη... Όμιλητική, άνεκδοτολόγος και της άρέσουν πολύ τα θεατρικά κουτσομπολιά. Ν' ακούη, δηλαδή, όχι να κουτσομπολεύη ή ίδια...»

Ξένη Δαμάσκου.

ΑΝΝΑ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ. Μελαχροινούλα, με χαδιάρια φωνή κι όμορφα ανοιχτόχρωμα μάτια. Αρρώστησε κι' έτσι αναγκάστηκε να εγκαταλείψη τον θιάσο Κατερίνας Ανδρεάδη. «Αν βελτιωθή ή υγεία της — που το ευχόμαστε — ως τη μέρα που θα ξεκινήση το τουρνέ, θα το ακολουθήση. Άλλοιώς, θα μείνη στην Αθήνα μαζί με τον σύζυγό της που είναι στον ίδιο θιάσο. Τις πρώτες δάφνες τις έδρεψε στο Αργυροπούλου. Τις δεύτερες στον κινηματογράφο... Πότε; Πώς; Δεν μπορώ να το πω γιατί υποσχέθηκα να είμαι... τάφος! Και τώρα, πάει για έπαρχιακές δάφνες...

□ □

ΜΑΡΙΚΑ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ. «Η ελληνίδα Ζοζεφίν Μπαίκερ. Κόρη του μοναδικού «Ριγολέττου» μας Γιάννη Άγγελουπούλου. Προσωρινώς μαθαίνει μόνο ρολάκια, αλλά αυτό δεν παίζει ρόλο: στο τουρνέ, κατά την διάρκεια των διαλειμμάτων, πρόκειται να τραγουδά τα διάφορα σουζέ. Είναι και ποιήτρια. Μερικοί «κα-λοι» συνάδελφοί της λένε πως τα καλλίτερα ποιήματά της είναι εκείνα που... δεν άπαγγέλλει! Ο φοβερός καλαμπουρι-

Μαρίκα Άγγελοπούλου

στης Παπαγεωργίου την ονομάζει «Απαγγελοπούλου»!

□ □

ΜΑΡΙΚΑ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Ψηλή. Το μόνο σφάλμα της ζωής της ήταν ότι παντρεύτηκε τον Παπαγεωργίου. Και ξέρετε γιατί τον παντρεύτηκε; Γιατί πλησίαζε κάπως στο άσπτημά της! Είναι γλυκεία, ευχάριστη και με την συμπαιγνική ατμόσφαιρα που δημιουργεί γύρω της, προσπαθεί να εξογνίση τον άμαρτωλό σύζυγό της. Σάν να λέμε, μία ακτίνα ήλιου που ζωογονεί τους εξερευνητάς που περικλείστηκαν σε μιάν άρκτητη παγωμένη ζωή...

□ □

ΜΠΑΜΠΗΣ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ. ο εκ Πόργου. Διευθυντής του θιάσου. Παίζει τους Αμερικανούς... έκ του φυσικού. Τα γυαλιά του — ταρταρούχα — τον κάνουν να μοιάζει καταπληκτικά με «μπίζνες» μάν». Χρόνια γυρίζει στην Αμερική: και

μάλιστα είχε συναντηθεί μαζί με τον Πα-
τρίκιό... στον Βερίγγειο πορθμό! Ξέρει
και διάφορα παιχνίδια με τα τραπουλό-
χαρτα. Θιάσος ποικίλων, σάν να λέμε...

□ □

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Μπούζι.
Καλαμπούρια κατεφυγμένα που κάνουν
τους άτυχους συναδέλφους του να τουρ-
τουρίζουν στα παρασκήνια. Λέει πως θα
περάσει η νεότης του—λίγον άδοξα—κι
έξακολουθεί να ζή, συμπερινομένον ότι...
κ.τ.λ. Παλινός ήθοιός της Μαρίκας.
Και νοσταλγός των ευτυχών ημερών που
πέρασε στον θιάσό της.

□ □

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ. Συμ-
παθέστατος καλλιτέχνης. Στις πρόβες,
τόν βλέπω λυπημένο. Πληροφορούμαι ότι
η τελευταία νεοπονητή παρέσυρε το αυ-
τοκίνητό του—μάρκας «Ωστιν»—σε μιά
υπόνομο και κατέστη αδύνατον να το φα-
ρέσουν από εκεί... με άγκιστρο! Και βγά-
ζει το εξής συμπέρασμα ο άπαισιος Πα-
παγεωργίου: πως όποιος νταραβερίζεται
με «Ωστιν», θέλει και ναυαγού...**Ω ΣΤΙΝ!**

□ □

ΤΑΚΗΣ ΠΩΓΩΝΑΤΟΣ. Τελευταίος ά-
πόγονος της δμωνύμου οικογενείας των
Βυζαντινών αυτοκρατόρων. Και όδοντία-
τρος—άν αγαπάτε. Τώρα, πως έγινε ήθο-
ποιός, είναι δολόκληρη ιστορία. Είναι παν-
τρεμένος με μιά γαλλίδα καλλιτέχνιδα
του τραγουδιού και θέλησε να βρή ένα
συναφές επάγγελμα. Φωνή, δυστυχώς, δεν
είχε. Ένθ, κανονικά, έπρεπε νάχη; είναι
γνωστόν ότι οι όδοντίατροι βάζουν—και
β γ α ζ ο υ ν—**κο ρ ό ν ε ς!**

□ □

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΟΥΒΑΣ. Είναι ο
προπομπός του θιάσου. Προπομπός του
θιάσου είναι... κι' ευχή μας: με το καλό.
Ήθοποιος γνωστότατος, που περιτεύει
κάθε παρουσιάσή του στο κοινό. Προη-
γείται του θιάσου, ντυμένος σάν σωστός
έξερευνητής των άρκτηών χωρών: με
γούνες, μπότες κ.τ.λ. Δεν φοβόται μή-
πως κρυολογήσει στον δρόμο, αλλά ά-
πλως σκέπτεται ότι έχει στον θιάσο τον
Παπαγεωργίου... και φυλάγεται!

□ □

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΝΕΖΕΡ, ο ΔΕΥΤΕ-
ΡΟΣ. Ο πρώτος υποθέτω πως θα παίξει
στης Άλίκης. Ο δεύτερος, έκτος του ότι
θα παίξει στην «Αθηναϊκή Σκηνή», θα
κάνει και διάφορα ταχυδακτυλουργικά
κόλπα—έκτος προγράμματος. Τό κυριώ-
τερο πιστεύω, θα είναι να αντικαταστή-
ση τον Χριστόφορο Νέζερ... τον πρώτο.

□ □

ΤΑΚΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ. Ο «γός
των θιάσων». Όποια τον δη... πάρτην
κάτω! Θύματα άπειράριθμα! Έχει πολ-
λές περασμένες έπιτυχίες... πε ρ α σ μ έ-
ν η ς ή λ ι κ ι α ς π ρ ό π α ν τ ό ς! Είναι κουσο-
μπόλης: ο κυριώτερος πληροφοριοδότης
της καμπάνιας αυτής. Γράφει και ποιήμα-
τα. Δηλαδή, όλα τα κακά συμπετυκνωμέ-
να σ' έναν άνθρωπο. Φρίξατε!

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

‘Η χελώνα και ο αετός

ΡΩΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Μιά φορά ο Θεός αποφάσισε να δώσει
ένα μεγάλο γεύμα στον Παράδεισο,
στο όποιο θα προσκαλούσε όλα τα
ζώα, έκτος από τον άνθρωπο.
Έστειλε λοιπόν τους άγγέλους του σ' ό-
λες τις φυλές των τετραπόδων, πτερωτών,
και έρπετων και τους είπε να πάρουν τις
οικογένειές των και ναρθούν μόλις γεμίσει
το φεγγάρι στον Παράδεισο, όπου θα τους
είχε έτοιμάσει ένα τραπέζι περίφημο, γεμά-
το μ' όλα τα αγαθά της γής και τ' ουρανού.
Τα ζώα καταχαρούμενα γιά την πανθα-
σία που τους περίμενε, άρχισαν να έτοι-
μάζονται γιά την έκδρομή τους στον Παρά-
δεισο.

Διωργανόθηκαν άμέσως καραβάνα, και τα
πιά μεγάλα ζώα, δέχθηκαν να πάρουν στην
ράχη τους τα πιά μικρά. Μονάχα την Κερά-
Χελώνα, δεν ήθελε κανείς να την πάρη μα-
ζί του. Ήλθε η μέρα που θα ξεκινούσαν τα
καραβάνα και η Χελώνα δεν κατόρθωνε να
βρῆ κανέναν που να τη βοηθήσει να φέ-
σει αυτή μαζί με τους άλλους στον Παράδεισο.
Ήταν τόσο κουτοσυμπόδα και φίλωση που
κανείς δεν την συμπαθούσε και δεν την ή-
θελε. Του κάκου παρεκάλει η Κερά-Χελώ-
να τον λαγό, τον σκύλο, τὸ αἶ γ ο υ κ α ι
αὐτὸν τὸν γ α ῖ δ α ρ ο. Κανείς δεν ήθελε να την
φορτωθῇ.

Η Κερά-Χελώνα άρχισε να άπελπίζεται
ότι θα έπαιρνε μέρος στην θείκη πανθασία.
Η λύπη της ήταν άπερίγραπτη, γιατί μέσα
στ' άλλα ήταν και φοβερά λαίμαργη.

Πώς όμως να πάη μόνη της ως τὸν Πα-
ράδεισο; Όσπου να φθάσει εκείνη συνάμε-
νη-κουνάμενη, οι άλλοι θάχαν κιάλας χωνέ-
ψει τα ώραια φαγητά και θα επέστρεφαν
και στα σπίτια τους!

Εκεί που συλλογιζόταν μαραμένη, βλέ-
πει να περνά ένας αετός.

—Ε! Κύρ, Αετέ! φωνάζει, μήπως πη-
γαίνεις και συ στο γεύμα του Θεού;

—Ναι, της άπαντά ο Αετός ένφ' ξυγίζο-
τανε επάνω της.

—Δεν μου κάνεις χρυσέ μου την χάρη, να
κατέβης κάτω και να πάρης και μένα μαζί
σου; Δεν πρόφθασα τα παραβάνια των φί-
λων μου η καμμενούλα και τώρα πως να
πάω μόνη μου ως τὸν Παράδεισο, που έχω
ή μαύρη και τα ρεματικά μου;

Ο Αητός την λυπήθηκε, κατέβηκε κάτω
και της είπε:

—Έλα σκαρφάλασε κάτω από την δεξιά
μου την φτερούγα και πιάσου καλά, θα σε
πάω στον Παράδεισο!

Η Χελώνα, με δάκρυα στα μάτια τὸν εὖ-
χαρίστησε και σκαρφάλασε στη φτερούγα
του.

Ο Αετός, ήταν από τὸ εἶδος ἐκείνων
που όταν πετούν βγάζουν στίς «μασχάλες»

μιά μυρωδιά, όπως ο άνθρωπος στίς δικές
του, όταν ιδρώνει.

Από λεπτότητα λοιπόν στο δρόμο ρώτησε
την χελώνα μήν την ένοχλούσε η μυρωδιά
της φτερούγας του.

Η Χελώνα που κόντευε να πνιγῇ από την
μπόχα, φωνάζει άμέσως:

Ποιά μυρωδιά, καλό μου παιδί. Δεν αἰ-
σθάνομαι τίποτε και θα μπορούσα να ταξι-
δέσω εδώ που είμαι μέρες ολάκερες! Έσύ
να μυρίζεις!...

Ο Αετός κολακεύτηκε και συνέχισε τὸ
πέταγμά του. Σε λίγο έφθασαν στον Παρά-
δεισο. Και ήταν καιρός γιατί τὸ ταμπούσι
είχε κιάλας άρχισει. Τί τραπέζι ήταν εκείνο
Θεέ μου! Τί ψητά ροδοκόκκινα και μοσχο-
μυρωδάτα, τί φαγητά θεσπέσια, τί δοννά
από γλυκίσματα, τί περίφημα κρασιά, τί
φρούτα! Η Χελώνα έφαγε από όλα καλά-
καλά, ήπια και τα τρία ποτηράκια και όταν
πιά ήταν έν τάξει θυμήθηκε και την αγαπη-
μένη της συνήθεια: Τὸ κουτοσυμπόδα. Α-
φορμή της έδωκε η διαλανή της η Κερά-Α-
λεπού.

—Και πώς τα κατάφερες Κερά-Χελώνα
ναρθής ως εδώ; την ρωτά.

—Με τὸν πιά χειρότερο τρόπο, άπαντά η
Χελώνα! Να ψεσθε όμως έσεις όλοι σας
και θα μου τὸ πληρώσετε μιά μέρα.

—Και γιατί Κερά-Χελώνα;

—Γιατί έκανα τὸ πιά άσχημο ταξίδι που
μπορούσε να γίνη. Αναγκάστηκα να δεχθῶ
την πρόταση αὐτονοῦ ἐκεί του κρεμανταλά
Αητού, και με υποχρέωσε με την φτερούγα
του που βρωμοκοπούσε σάν όχετός!...

Τὸ κομπλιμέντο αὐτό, της άχάριστης Χε-
λώνας, έκανε τὸν γύρο του τραπέζιου και έ-
φθασε και ως τ' αὐτιά του Αητού. Αὐτός
έβριμωσε αλλά δεν έλεγε τίποτε. Αποφάσισε
όμως, να δώσει ένα μάθημα στην Κερά-Χε-
λώνα.

Όταν τὸ τραπέζι τελείωσε, η Χελώνα
πλησίασε τὸν Αετό, και του λέγει με τὸ
πιά γλυκό της χαμόγελο.

—Πιστεύω να με πάρης πάλι πίσω, ο-
πως μ' έφερες, καλέ μου φίλε.

—Πώς όχι! Ανέβα Κερά-Χελώνα στην
φτερούγα μου και φεύγω άμέσως!

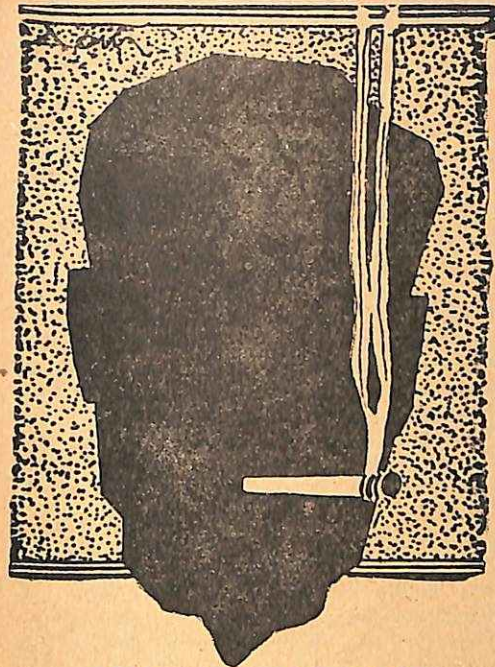
Χαρούμενη η κουτοσυμπόδα και άχάριστη,
σκαρφάλασε πάλι κάτω από την φτερούγα
του Αετού.

Στὸ δρόμο η ίδια πάλι έρώτησε εκ μέ-
ρους του Αετού και η ίδια άπάντησε της
Χελώνας γιά την μυρωδιά. Αὐτή την φορά
όμως ο Αετός δεν τόφαγε. Χαμογέλασε ά-
πό μέσα του, και γ έ ρ ο ν τ α ς από τὸ ένα
πιά, άρχισε να κατεβαίνει πρὸς την γῆ. Ό-
ταν έφτασε σὲ ύψος λίγων μόλις μέτρων από
κάτι βράχους, κάνει μιά απότομη κίνηση και
άφήνει την Χελώνα να πέσει επάνω στους
βράχους.

Πέσιμο ήταν δυνατό άλλ' όχι και θανα-
τηφόρο γιά την Χελώνα. Μοναχά που τὸ
καύκαλό της, ποῦταν μονοκόμματο ως τότε,
έγινε χίλια κομμάτια.

Αμέσως έτρεξαν εἰς βοήθεια της Χελώνας
ποῦ άγκομαχούσε, τα άλλα ζώα, την περι-
ποιήθηκαν, της έπλυναν τις πληγές και της
κόλλησαν με όση περισσότερη τέχνη μόρρε-
σαν τὸ καύκαλο.

Σε λίγες μέρες η Χελώνα έγινε καλά, άλ-
λά τὸ καύκαλό της έμοιαζε σάν καμωμένο
από πολλά μικρά κομματάκια. Από τότε,
όλες οι χελώνες γεννιούνται με τὸ καύκαλό
τους γεμάτο κολλήματα, σάν να είναι καμω-
μένα από πολλά διάφορα κομματάκια.

ΕΝΑΣ ΥΠΟΠΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Ο Μάρτεν Ντάλ, έπαιρνε τὸν πρωίνο
του καφέ, διαβάζοντας τις έφημε-
ρίδες, όταν τὸ βλέμμα του έπεσε
στην εξής εἰδηση:

Ο ΥΠΟΠΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΥ ΧΟΛΜΠΕΝ

«Χθές τὸ απόγευμα ο άρχαιοπόλης Ίω-
σήφ Χόλμπεν άπέθανε αἰφνιδίως έντός του
καταστήματός του. Έπειδή ο θάνατός του
δεν έφάνη φυσικός, η άστυνομία προσέβη εἰς
ανάκρισεις και έσφαράγισε τὸ κατάστημα. Ως
υπόπτος συνελήφθη ο νεαρός υπάλληλος του
Χόλμπεν Ρέτζιναλ Βίλλεϋ. Τὸ πτώμα άπεστά-
λη εἰς τὸ νεκροτομειον, όπου ο Ιατροδικασ-
τής θα ένεργήση σήμερον νεκροψία».

Όταν τελείωσε τὸ διάβασμα της εἰδήσε-
ως, ο Μάρτεν Ντάλ έμεινε γιά άρκετά λεπτά
συλλογισμένος. Ο Ίωσήφ Χόλμπεν δεν
μπορούσε να είναι άγνωστος σ' έναν άρ-
χαιοφίλο όπως αὐτός, και άρκετὲς άντίκες
που κοσμούσαν τὸν σάλον του και τὸ γρα-
φείο του προερχόταν από τὸ κατάστημα του
Μίστερ Ίωσήφ. Ο Μάρτεν Ντάλ γνώριζε
έπίσης και τὸν νεαρό υπάλληλο που είχε έ-
νοχοποιηθῇ. Τὸν είχε δῆ όσες φορές είχε
παῖει στο κατάστημα του Χόλμπεν, και του
είχε κἀμει μάλιστα έξαιρετική έντύπωση η
προθυμία, η εὐγένεια και η άντίληψις του
νέου εκείνου. Έκούνησε με άμφιβολία τὸ
κεφάλι:

—Πάλι η «Σκότλαντ-Γουάρντ» με την έλα-
φρότητά της βάζει σε μελαδὲς τὸς άθώ-
ους—ψιθύρισε.

Και η σκέψη του πήγε άθελα στο παρελ-
θόν, όταν ο ίδιος είχε άδικα ένοχοποιηθῇ
κι' είχε κινδυνεύσει να καταστραφῇ τελεί-
ως. Από τότε άλλωστε είχε άποσυρθῇ από
τις έπιχειρήσεις, και περιοριζόταν να δίνει
από καιρό σε καιρό κανένα τουυχτερό μά-
θημα στους άστυνομικούς του Σίτυ, και ι-
διαιτέρως στον φίλο του Σούμερ.

Χωρίς να χάση καιρό, ο Μάρτεν Ντάλ
ντύθηκε και βγήκε έξω. Σε λίγο έμπαινε στο
γραφείο του Σούμερ. Τὸ πρόσωπο του άστυ-
νομικού έλαμπε από χαρά, όπως συνέβαινε
τις ήμέρες των μεγάλων έπιτυχιών.

Αφού χαιρέτησε με έγκαρδιότητα τὸν φί-
λο του Μάρτεν Ντάλ, του προσέφερε τὸ α-
παραίτητο ποῦρο και τὸν προσκάλεσε νὰ
καθίση.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

‘Η παράξενη διαθήκη του άρχαιοπόλου Χόλμπεν

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

—Πολύ γελαστό σε βλέπω σήμερα, Σού-
μερ, είπε ο έπισκέπτης του, και φοβούμαι
πως θρίσκεσαι στο σημείο να διατρέξεις
πάλι καμιά μεγάλη γκάφα.

Ο άστυνομικός στραβομουτσούνισε:

—Θα σε παρακάλεσω να φάς τη γλώσσα
σου, φίλτατε. Δόξα τῷ Θεῷ, την δουλειά
μας την κάνω όπως πρέπει. Κι' αὐτὸς άκό-
μη ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» κατάλαβε πως
δεν μπορούσε άτιμώρητα να παίξει με την
έξουσία, και κατέληξε φαίνεται σε φρο-
νι-
κώσωμε!

Και ρίχνοντας ένα έξεταστικό βλέμμα πά-
νω στον Μάρτεν Ντάλ, πρόσθεσε:

—Καλά κάνει, άλλωστε! Είναι προτιμώ-
τερο να περιποιήται τὸν αὐτό του και να
γλεντά, παρά να φυτρώη εκεί που δεν τὸν
σπέρνουν, και να κινδυνεύη να βρεθῇ καμ-
μιά μέρα στο κρατητήριό... Και δεν τὸν σώ-
ζει έπειτα από τα χέρια μου ούτε ο αγαπη-
τός φίλος μου ο Μάρτεν Ντάλ...

—Καλά, καλά... Αὐτά τὰ άκούσαμε κι'
άλλοτε... Έξέ άλλου, δεν με ενδιαφέρουν
αθόλου... Πήγαινε να τὰ πῆς στον ίδιο τὸν
«Λωποδύτη-Φάντασμα» μόλις τὸν συναντή-
σης... Δεν φαντάζομαι άλλωστε να άργήσης
και πολύ...

—Α, έτσι; Έχεις τίποτα νέα του; ρώ-
τησε χαχινώντας ο Σούμερ.

—Κανένα νέο! Έγώ μάλλον ήλθα να μά-
θω τα διὰ σου νέα...

—Λοιπόν που λές, σπουδαία νέα! Βάλα-
με στο χέρι έναν έγκληματία πρώτης τά-
ξεως! Ο άφιλότιμος, έδηλητηρίασε τὸν
προϊστάμενό του τὸν άρχαιοπόλη Χόλμπεν,
γιά να τὸν εκδικηθῇ... Μὰ σε δώδεκα ώρες
τὸν πιάσαμε... Η Ιατροδικαστική εξέταση
άπεκάλυψε ίχνη δηλητηρίου στα σπλάχνα...

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ ΑΠΛΑ

Τὸ άλλο πρωί, μόλις άνοιξε τὰ μάτια του,
ο Μάρτεν Ντάλ κτύπησε τὸ κοινοῦν. Ο
πιστός του Μπίλκιγκ τουφερε άμέσως τις
έφημερίδες. Αναζήτησε τὰ νεότερα της έ-
ποθέσεως Χόλμπεν. Η έφημερίδα έγραφε:

«Κατόπιν της γενομένης νεκροψίας ἐπὶ
του πτώματος του άρχαιοπόλου Χόλμπεν,
καθ' ήν οὐδὲν τὸ ύποπτον παρατηρήθη, ο Ι-
ατροδικαστής κατέληξε εἰς τὸ συμπέρασμα
ὅτι ο θάνατος όφειλεται εἰς συγκοπήν.
Έν συνεχείᾳ, ο συλληφθεὶς χθὲς ὡς ύπο-
πτος Ρέτζιναλ Βίλλεϋ, υπάλληλος του άπα-
θανόντος, άφείθη έλεύθερος. Έντός της
πρωῆς η άστυνομία θὰ προβῇ εἰς τὴν άπο-
σφράγισιν του καταστήματος και τὴν διε-
νέργειαν άπογραφῆς, καθότι ο άποθανὼν δεν
άφησε συγγενεῖς».

Έξαιρετικῶς ενδιαφέρουσα

αὐτοτελὴς περιπέτεια τοῦ

ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

Ο Μάρτεν Ντάλ έτριψε τὰ χέρια του με
Ικανοποίηση. Αφού έτίμησε με μεγάλη όρε-
ξη τὸ πρόγευμα που τὸν έφερε ο Μπίλκιγκ,
άναψε τὸ ποῦρο του και βγήκε έξω. Είχε ά-
πόφαση να πάη να κἀμει ένα γυράκι ως τὸ
κατάστημα του μακαρίτου Χόλμπεν.

Η άστυνομία μόλις τὸ είχε άποσφραγι-
σει. Ο Ρέτζιναλ Βίλλεϋ τακτοποιούσε ώρι-
σμένα άντικείμενα ποῦταν σπαρμένα εδώ
και εκεί, γιατί μιά από τις μεγαλειότερες
παραξενιές του μακαρίτου Χόλμπεν, ήταν
και η άγάπη του στην άκαταστασία. Όλα
τὰ έμπορεύματά του βρισκόταν σκορπισμένα
ανάκατα μέσα στο κατάστημα. Ποτέ δεν
θέλησε να τὸ τακτοποιήση κατὰ εἶδη, μολο-
νότι ο Ρέτζιναλ Βίλλεϋ όταν προσλήφθηκε
τὸν πρώτο καιρό, είχε προσφερθῇ εἰς αὐ-
την έπιχείρησιν να τὸ δόλῃ. Σὲ δέκαιο
όμως είναι ότι ο Χόλμπεν είχε τεράστιο
μνημονικό: ήξερε απ' έξω όλα τὰ πράγματα
που περιείχε τὸ κατάστημά του και τὰ έβρι-
σκε στη στιγμή όταν τὰ ήθελε.

Ο Μάρτεν Ντάλ μπήκε μέσα και έσφιξε
με συμπάθεια τὸ χέρι του νέου υπαλλήλου:

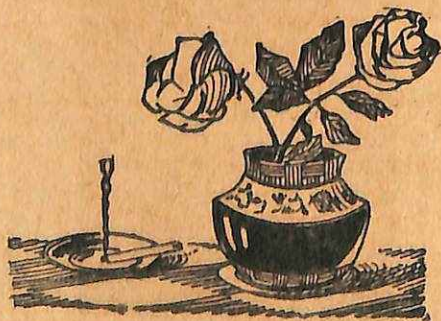
—Διάβασα χθὲς στην έφημερίδα τὸν θά-
νατο του προϊσταμένου σας και τὴ δική σας
περίπτωση, και λυπήθηκα πολύ. Χαίρω έ-
ξαιρετικά που έλαμψε τόσο γρήγορα η άθώ-
ότης σας.

—Φυσικά, δεν μπορούσαν να βροῦν τίπο-
τα τὸ ένοχοποιητικό, έσπευσε να προσθέσῃ
ένας άνδρας που βρισκόταν στο βάθος του
καταστήματος και παρακολούθουσε την δου-
λειά του Ρέτζιναλ. Ο γέρος δεν είχε γερή
καρδιά και παραπονιόταν συχνά γι' αὐτό.
Τουθε έσφαιρικά μιά συγκοπή, όπως ή-
ταν έπόμενο στην ήλικία του.

—Αὐτὸ φαντάζομαι κι' ἐγώ, συνεπαίρανε
ο Μάρτεν Ντάλ, χωρίς να στραφῇ πρὸς τὸν
ομιλήσαντα, τὸν όποιο όστόσο παρατηρούσε
και χωρίς να φαίνεται.

—Αὐτὸ όμως δεν μ' απαλάσσει τελείως
από κάθε ύπόνοια, παραπονέθηκε ο Ρέτζι-
ναλ. Πάντα θὰ υπάξουν άνθρωποι που θα
διατηρήσουν κάποια άμφιβολία γιά την άθω-
ότητα μου, κι' αὐτὸ νοιώθω πως θὰ με θα-
ραίνει σ' όλη μου τὴ ζωή. Τὸ κακό είναι
πως μαλλώνανε συχνά με τὸν μακαρίτη,
γιατί ήταν πολύ φιλάργυρος, και μου κα-
θυστερούσε τὸν μισθό μου ένφ' ήξερε
πως έχω να φροντίσω γιά μιά άρρωστη ά-
δελφή. Μὰ οὔτε και τὸς προσηυθενάς του
έπληρωνε χωρίς δυσκολία, κι' έβρισκα συν-
χνά ἐγώ τὸν μετὰ μου. Προχθὲς άκόμα ά-
ναγκάστηκα νὰ λογαριασῶ γιά μιά τέτοια
περίπτωση. Όλα αὐτά διάφορα καλοθελη-
τὲς γείτονες τὰ κατέβησαν στην άστυνομία,
και χωρίς τὸ αποτέλεσμα της νεκροψίας, θὰ
τήν είχα άσχημα... Αν και κατὰ βάθος ο
μακαρίτης ήταν καλός, και έκτος από τὸ πά-
θος της φιλαργυρίας του, όφειλό να όμο-
λογήσω πως με συμπαθούσε και μου φερνό-
ταν πολύ καλά...

Στὴ σκέψη του κινδύνου που διέτρεφε, ο
νέος αἰσθάνθηκε να τὸν διαπερνά ένα ρίγος.
Έκαμε ένα κίνημα, σάν ναθέλε να διώξῃ
τις κακὲς σκέψεις που τὸν κατέδιναν, κι'
άφωσιώθηκε πάλι στη δουλειά της τακτο-
ποίησε. Τὸ άλλο πρωί θ' άρχόταν ο συμ-

δολιογράφος για την απογραφή.

Σε λίγο ο άγνωστος πού βρισκόταν στο κατάστημα χαιρέτησε κι' έφυγε.

—Ποιός είναι αυτός; ρώτησε αδιάφορα ο Μάρτεν Ντάλ, πούχε άκουμπισμένη τη ράχη του σε μια βιβλιοθήκη και κάπνιζε ήσυχα το ποίρω του. Μου φαίνεται πως τον έβω ξανασημειώσει εδώ.

—Είναι ένας γείτονας, απήντησε ο Ρέτζιναλ. 'Ονομάζεται Μπουίνκερ και κάθεται σ' ένα δωμάτιο της πολυκατοικίας αυτής. 'Επισκεπτόταν συχνά τον Χόλμπεν κι' έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για τα παλαιά αντικείμενα.

Ο Μάρτεν Ντάλ φάνηκε πως κουράστηκε να μένη ακίνητος. Άρχισε να περιδιαβάει μέσα στο κατάστημα, και να χαζεύει τα πράγματα πού βρισκόταν εκεί: παλιά σκονισμένα βιβλία, φαγμένα από τον σκόρο, κλουδιά πουλιών, εργαλεία πού τά μεταχειριζόταν οι θασανισαί κατά τον μεσαίωνα, υφάσματα, κοσμήματα όλων των εποχών, παλιά μουσικά όργανα...

—Και τί θα γίνουν τώρα όλα αυτά; ρώτησε έξαφνα ο Μάρτεν Ντάλ;

—Θά γίνει ή απογραφή και έπειτα θά εμπορευθούν στόν πλειστηριασμό για να πληρωθούν οι πιστωταί... απήντησε ο υπάλληλος. Τα υπόλοιπα θά πάνε στούς κληρονόμους, αν παρουσιαστούν, γιατί ποτέ μου δέν άκουσα τόν μακαρίτη να μιλά για συγγενείς, ούτε τόν έπισκέφθηκε ποτέ κανένας.

—Κι' αν υπάρχουν, εξηκολούθησε ο Μάρτεν Ντάλ, δέν φαντάζομαι να πάρουν πολλά πράγματα, γιατί μου φαίνεται πως ο 'Ιωσήφ Χόλμπεν δέν ήταν πολύ πλούσιος...

—'Ετσι τουλάχιστο φαινόταν, παρατήρησε ο Ρέτζιναλ. Άλλά έμένα μου περνούσε πάντα ή ιδέα ότι ίσως κρυμμένο πουνθενά κανένα κομμάδι... Φαίνεται όμως πως είχα λάθος, γιατί ή άστυνομία έκαμε χθές άνω-κάτω τό κατάστημα και τό δωμάτιό του, χωρίς όμως να κατορθώσει να βρει τίποτα, ούτε την παραμικρή σημείωση.

—Φαίνεται πως ήταν ένας παράξενος τύπος...

—Πράγματι. 'Υπήρχαν στιγμές πού άμφέβαλλα αν τό λογικό του ήταν καλά. Πότε θυμωνα για τό παραμικρό. Άλλοτε πάλι μου ζητούσε συγγνώμη, με διαβεβαίωνε πως με συμπαθούσε πολύ, πως είχε πλήρη εμπιστοσύνη σε μένα κι' ύποσχόταν να με ικανοποιήσει αν έμενα μαζί του όσπου να πεθάνει. Θυμώμαι άκριβώς μια μέρα πού μου μίλούσε γι' αυτά τό πράγματα.

Παρουσιάστηκε ξαφνικά ο γείτονας μας ο Μπουίνκερ, χωρίς να τόν άντιληφθείμε όταν μπήκε. Ο Χόλμπεν έγινε άμέσως έξω φρενών, κι' έκαμε δυό μέρες να βγάλει λέξη από τό στόμα του. Τό μόνο περιττό έξοδο πού τόν είδα ποτέ να κάνει ήταν ένας παλός φωνογράφος πού τόν άγόρασε, καθώς έλεγε, για να περνά τό βράδυ του. Μούλεγε του! Γερωνικές παραξενιές...

—Άλήθεια; Και δέν βρήκαν καμιά διαθήκη;

—Όχι. 'Η άστυνομία έψαξε παντού, αλλά δέν βρήκε τίποτα.

—Άναγέρατε αυτά τό πράγματα σε κανέναν;

—Ποτέ! Ούτε έδωσα ποτέ καμιά σημασία σ' αυτά τό λόγια του μακαρίτη. Μου φαινόταν τόσο γελοίο!

Καθ' όλο τό διάστημα της συνομιλίας του, ο Μάρτεν Ντάλ εξηκολούθουσε τόν περπάτο του μέσα στο κατάστημα, με τό πιδ αδιάφορο ύφος του κόσμου.

Τό κατάστημα βρισκόταν στο ισόγειο μιας παλιάς πολυκατοικίας της Χάμιλτον Στρίτ. Συγγνωμόνους στο βάθος με ένα δωμάτιο και μια μικρή κουζίνα, πού έδιναν

και τό δυό σ' έναν εγκαταλειμμένο κήπο. Έκει κατοικούσε ο 'Ιωσήφ Χόλμπεν.

ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Ο Μάρτεν Ντάλ έσπρωξε την πόρτα και μπήκε μέσα στο δωμάτιο. Ήταν καλοκαίρι, και τά παντζούρια τών παραθύρων ήταν κλειστά. Μα από μια μικρή άκανόνιστη τρύπα πού βρισκόταν σ' ένα από τά παραθυρόφυλλα, μια άκτίνα του ήλιου έρχόταν κι' έπεφτε πάνω στο γραμμόφωνο για τό όποιο είχε μιλήσει ο Ρέτζιναλ. 'Η άδύνατη άκτίνα φάνηκε σαν να ύπνώτισε τόν Μάρτεν Ντάλ, πού έμεινε έπ' άρκετά λεπτά θυσιμένος σε σκέψεις. Έπειτα πλησίασε στο γραμμόφωνο, πού ήταν άρκετά ύψηλο έπιπλο με ένα μεγάλο έρμάρι στο κάτω μέρος για τούς δίσκους, τό άνοιξε και άρχισε να ψάχνει μέσα και να εξετάζει τούς δίσκους έναν-έναν.

Ο Ρέτζιναλ άκουσε τόν θόρυβο και έβαλε τό πρόσωπο από τό άνοιγμα της πόρτας:

—Τί κάνετε αυτό; ρώτησε. Δέν φαντάζομαι να σκοπεύετε να τό βάλετε να παίξει!

—Γιατί όχι; απήντησε μ' ένα παράξενο

Ο Μάρτεν Ντάλ προχώρησε με την βοήθεια ενός ηλεκτρικού της τσέπης...

ύφος ο Μάρτεν Ντάλ. Έχω μεγάλη διάθεση ν' άκούσω λίγη μουσική.

—Όχι, δέν πρέπει! Μου φαίνεται σαν ιεροσυλία. Τό φάντασμα του Χόλμπεν θάρη την νύχτα να σας ένοχλήση...

—Δέν πιστεύω στο φαντάσματα. Άς βάλω τουλάχιστο κανένα δίσκο... Αύτον, πού φαίνεται πιδ καινούργιος από τούς άλλους...

Και χωρίς να περιμένη περισσότερο, έβαλε τόν δίσκο, τοποθέτησε την βελόνη επάνω και κούρδισε τό μηχανήμα. Έξαφνα ο Βίλλεβ πήδησε πάνω από την έκπληξη του. Νόμισε πως έβλεπε μπροστά του τό φάντασμα του προϊσταμένου του, γιατί μέσα στο δωμάτιο άντηχησε ή φωνή του πού έπρόφερε τά λόγια αυτά:

«Σήμερα, 20 Μαρτίου 1930, εγώ, ο 'Ιωσήφ Χόλμπεν, τελείως ύγιής τό πνεύμα, μη έχων ούτε συγγενείς ούτε φίλους, κληροδοτώ την περιουσίαν μου κατά την όραν του θανάτου μου εις τόν υπάλληλόν μου γραμματέα μου Ρέτζιναλ Βίλλεβ, τού όποιου έξέτιμησα την άπληστη εύσυνειδησία, την ευφύια και την προθυμία. Άς με συγχωρήσει διότι κάποτε τού έφάρθην δάναυσος. Τό ένα-

μα διά να τόν δοκιμάσω. Ο φάκελλος πού εδρίσκεται κάτω από τό έρμάριον του γραμμόφονου θά συμπληρώσει τάς οδηγίας μου...»

Η φωνή σιώπησε. Ο Ρέτζιναλ, σαστισμένος, έμενε ακίνητος. Ο Μάρτεν Ντάλ έβγαλε τόν δίσκο και τού τόν έδωσε. Στο κέντρο, στη θέση της συνηθισμένης έτικέτας, βρισκόταν κολημένο ένα στρογγυλό χαρτί με την σημείωση:

«Αυτή είναι ή διαθήκη μου».

—Τί παράξενη ιδέα!, μπόρεσε τέλος να άρθώσει ο Βίλλεβ.

—Έν πάση περιπτώσει, αν ο Χόλμπεν ήταν λίγο τρελλός... πρέπει να όμολογήσετε όταν ήταν ένας αγαθοεργός τρελλός...

—Άς αναζητήσωμε τώρα τόν φάκελλο...

Ο Μάρτεν Ντάλ άναψε τό ηλεκτρικό και τράβηξε στη μέση του δωματίου τό γραμμόφωνο.

—Μια στιγμή! είπε ξαφνικά ο νεαρός γραμματέας, ενώ τό πρόσωπό του γινόταν κατακόκκινο. Δέν θά νομίσετε, φαντάζομαι, πως ήμουνα εν γνώσει όλων αυτών τών παράξενων διατάξεων και ότι... Έξοχα τόν Χόλμπεν για... να πάρω την κληρονομιά πιδ γρήγορα!

—Μην άνησυχήτε! απάντησε ο Μάρτεν Ντάλ, θυβίζοντας τό βλέμμα του στα μάτια του Ρέτζιναλ Βίλλεβ. Δέν είμαι Σούμερ, έγώ. Συνηθισα να κρίνω άκριβώς γιατί θέλω να απαλλάξω την ύπόληψή σας από μια άδικη ύπόνοια, γι' αυτό βρισκομαι εδώ και άνεκατεύομαι άπρόσκλητος στις υποθέσεις σας.

Ο Ρέτζιναλ τόν άτένισε με έκπληκτο βλέμμα:

—Περίεργο, μουρμούρισε! Μου φαίνεται πως μιλάτε σαν να ξέρετε κάτι...

Ο Μάρτεν Ντάλ τόν διέκοψε:

—Μη διάζεστε! Καλλίτερα προσπαθήστε να με βοηθήσετε!

Μια προσεκτική εξέταση του γραμμόφονου άποκάλυψε σε λίγο σε μια ιδιαίτερη θεούλα έναν φάκελλο με την διεύθυνση του Ρέτζιναλ Βίλλεβ.

—Να τόν άνοίξωμε; ρώτησε αυτός.

—Όχι. Άς αφήσωμε τά πράγματα όπως είναι. Είπατε ότι σήμερα τό πρωί άποσφραγίσθηκε τό κατάστημα; Καλά. Έχω μιάν ιδέα πως αυτή την νύχτα θά συμβή έδώ κάτι καινούργιο. Θά δούμε αν γελιούμαι. Άστόσο, αν δέν έχετε αντίρρηση, θά πάρω μαζί μου τόν δίσκο. Τώρα, καλά κάμετε και σεις να πγαίνετε! Παρακαλώ όμως να βρισκεστε εδώ τό βράδυ στις 11. Προσέξτε να μη σας δούν την ώρα πού θά μπαίνετε.

Ο Ρέτζιναλ, μολοντί ή περιέργειά του είχε εξαφθί στο κατακόρυφο, άποφάσισε να συμμορφωθεί προς την συμβουλή του φίλου του, χωρίς να καταλαβαίνει πολλά πράγματα.

Ο ΕΝΟΧΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ

Την ώριμένη ώρα ο Ρέτζιναλ βρισκόταν στην θέση του.

Ο Μάρτεν Ντάλ πού τόν περιμενε στη σκιά προχώρησε, και με την βοήθεια του κλειδιού πού κρατούσε ο νέος, άνοιξαν την πόρτα. Άπέφυγαν ν' άναψουν τό φως. Ο Μάρτεν Ντάλ προχώρησε προτεινοντας ένα ηλεκτρικό της τσέπης. Είπε στόν συνοδό του να κρατηθί σε μια κόχη, κι' αυτός τοποθετήθηκε πίσω από ένα άρχαιο έπιπλο.

—Θάλεγε κανείς ότι κάποιος βρίσκεται εδώ μέσα, μουρμούρισε ο Ρέτζιναλ.

—Μην άσχολεύεστε με τίποτα, τοπίε ο Μάρτεν. Ότι και να πείτε ή ν' άκούσετε, δέν πρέπει να βγάλετε τσιμουδιά, ως ότου

σας

Θά ήταν μισή μετά τό μεσάνυχτα, όταν ο Ρέτζιναλ—πού βρισκόταν σε μεγάλη νευρική ύπερδιέγερση— άκουσε κάποιο θόρυβο από τό μέρος της κουζίνας πούδινε στόν εγκαταλειμμένο κήπο. Κάποιος μπήκε μέσα, χρησιμοποιώντας σίγουρα ένα άντικλειδί. Σε λίγο ο άγνωστος άνοιξε την πόρτα και μπήκε έθόρυθα στο δωμάτιο του Χόλμπεν.

Μια λεπτή φωτεινή άκτίνα φάνηκε σαν να άναζητή κάτι στόν άπέναντι τοίχο. Σε λίγο κατέληξε στο γραμμόφωνο. Μια άνδρική σιλουέτα έσκυψε πάνω στο έπιπλο, και φάνηκε να τό εξετάζει, όπως έκανε την ήμερα ο Μάρτεν Ντάλ. Σε λίγα λεπτά ο άγνωστος όρθώθηκε. Κρατούσε στα χέρια του ένα φάκελλο. Όταν τόν έσκισε, απ' τά χείλη του ξεφυγε μια βρισιά. Άστόσο τράβηξε με βία τό χαρτί πού βρισκόταν μέσα και πλησίασε τό λευκοφάναρό του για να τό διαβάσει.

Ξαφνικά, μια βραχνή φωνή, σαν να βγαίναε από τόν Άδη, άντήχησε στο δωμάτιο:

«Σήμερα, 20 Μαρτίου 1930, εγώ, ο 'Ιωσήφ Χόλμπεν τελείως ύγιής...».

Μια κραυγή τρόμου ξεφυγε από τά χείλη του άγνωστου. Εκείνη την στιγμή τό φώτα άναψαν, τέσσερις άστυνόμοι προχώρησαν και χωρίς λόγια του πέρασαν τις χειροπέδες.

—Μά είναι ο Μπουίνκερ! φώναξε έκπληκτος ο Ρέτζιναλ πού είχε πλησιάσει.

—Φυσικά είναι ο Μπουίνκερ, είπε ο Μάρτεν Ντάλ. Ποιός θέλατε να νάιν;

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΚΙ' ΑΠΟ ΤΟΝ

ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Τό μεσημέρι ο Μάρτεν Ντάλ δέν παράλειψε να περάση από τό γραφείο του Σούμερ.

—Σώθηκα πάλι! είπε με τό συνηθισμένο ειρωνικό του χαμόγελο. Όπως βλέπετε, άρχισα να ζηλεύω τόν «Λωποδύτη-Φάντασμα» και προσπαθώ κι' έγώ, όσο μπορώ να σε βοηθώ για να μην πέφτετε σε γκάφες... Δέν ξέρω μόνο αν επιτρέπεται και σε μένα να σε παρακαλέσω να καταθέσετε στο ταμείο της 'Εταιρίας τών Ζώων κανένα ποσό...

Ο Σούμερ σκύλισε, μα δέν απάντησε. Άκολούθησε ως τόσο τόν φίλο του στο έστιατόριο. Μπρός στο όρεκτικότατο όμως μπιφτέμι του, δέν κρατήθηκε:

—Καλά αυτά. Δέν μοίστε όμως γιατί θέλησε να κρύψωμε τό γεγονός ότι ή νεκροψία απέδειξε την ύπαρξη δηλητηρίου στα σπλάχνα του Χόλμπεν;

—Γιατί αν τόγραφαν αυτό, ο ένοχος θά καταλάβαινε ότι ή άστυνομία εξακολουθεί να εξετάζει την ύποθεση και θά εξαφανιζόταν. Καί πως σούβρε ή ιδέα να πς χθές τό βράδυ, με συνοδεία άστυνόμων;

—Άπλούστατα. Είδα τόν Μπουίνκερ χθές τό πρωί στο κατάστημα, και σκέφθηκα πως κανένας άνθρωπος δέν θά πήγαινε εκεί χωρίς λόγο. Έπειτα, έμαθα ότι σήμερα θά γινέταν ή απογραφή. Συνεπώς αν ήθελε να πάρη κάτι, δέν είχε παρά την χθεσινή νύχτα.

—Και πως διάβολο πήγε ο νους σου στο γραμμόφωνο;...

—Όσο συναναστρέφομαι, βλέπετε τούς άστυνομικούς τόσο παίρνω μαθήματα. Έμαθα λοιπόν να παρατηρώ προσεκτικά όλες τις λεπτομέρειες γύρω μου. Έτσι, είδα ότι στα παραθυρόφυλλα ύπήρχε μια άκανόνιστη τρυπούλα, και τό πως πού περνούσε απ' έξω, έπεφτε άκριβώς πάνω στο γραμμόφωνο... Αυτό λοιπόν ενδιέφερε εκείνον πού άνοιξε την τρύπα.

—Ούτε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» νάσωνα, δέν θά τό κατάφερνε καλλίτερα, συνεπαίρανε ο Σούμερ, μ' ένα άδίστατο τόνο κρυμμένης άπειλής, ενώ ροφούσε συνωφρυνόμενος τό πούρω του.

ΚΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΤΖΙΝ ΜΕΛΑΓΧΟΛΕΙ...

Τό φλογερό ρομάντσο της γοητευτικής Τζίν Χάρλοου με τόν κομψό Ουίλλιαμ Πόουελλ άρχισε ήδη να παίρνει ένα πολύ μελαγχολικό τέλος. Πρό μιας άκόμη έβδομάδος ο Μπίλ Πόουελλ έδήλωσε ότι όταν ξαναπαντρευτεί για δεύτερη φορά (ως γνωστόν ή πρώτη του γυναίκα ήταν ή ώραιολάτρη Καρόλ Λομπάρ), ή γυναίκα την οποία θά πάρη δέν θάχη καμιά, άπολύτως καμιά σχέση με τόν κινηματογράφο. Θέλει μια γυναίκα πού θά έπιθυμεί να είναι ή σύζυγός του μόνο και τίποτε περισσότερο.

Η μελαγχολική έκφραση του προσώπου της Τζίν τις τελευταίες αυτές μέρες έπιβεβαιώνει την ιστορία αυτή καλλίτερα από τά λόγια.

Υπάρχει μια σκηνή στην ταινία «Δυσφημισμένη γυναίκα» όπου πρωταγωνιστούν ή Τζίν, ο Ουίλλιαμ, και ή Μύρα Λόυ, κατά την οποία ή Τζίν λέγει στόν Ουίλλιαμ Πόουελλ: «Δέν θά δεχόμουν να γίνω γυναίκα σου, ποτέ, ποτέ!...».

Την σκηνή λοιπόν αυτή πού γυρίζεται τώρα αναγκάστηκαν να την επαναλάβουν έπτά φορές ώσπου να επιτύχη. Γιατί σ' όλες τις προηγούμενες φορές ύπήρχε ένας παράξενος λυγμός στη φωνή της Τζίν... Δέν κατάφερε να πη καθαρά τά λόγια αυτά πού έρχόταν σε τόση αντίθεση με την καρδιά της...

Η ΣΩΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ

Τώρα πού ή άσύγκριτη Γκρέτα Γκάρμπο βρίσκεται πάλι στο Χόλλυγουντ, όπου γυρίζει την ταινία «Καμίλλα» άρχισαν πάλι να κυκλοφορούν κάθε τόσο οι συνηθισμένες διάδοσεις ότι ή Γκρέτα έθεάθη στην τάδε πρεμιέρα, στην δεινα γιορτή, στο δεινα κατάστημα του Χόλλυγουντ Μπουλντάρ κ.λπ.

Όλες αυτές οι φήμες όφείλονται άπλούστατα σε μια νεαρή γυναίκα όνομαζόμενη Μαρί Μήκερ πού μοιάζει τόσο κατασπληνικά με την θεία Γκρέτα ώστε να έκλαμβάνεται από όλους ως ή Γκάρμπο.

Η μίς Μήκερ διασκεδάει αφάνταστα με την ύποδοξη πού της κάνουν παντού νομίζοντας ότι είναι ή Γκρέτα, ενώ είναι άπλούστατα ή σωσίας της.

Η πραγματική Γκρέτα Γκάρμπο είναι τώρα περισσότερο ύπομονομένη και κλεισμένη στο σπίτι της παρά ποτέ.

Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

ΤΟΥ ΣΤΟΥΑΡΤ

Ο Τζάιμς Στούαρτ είναι εξαιρετικά μετριόφρων. Κάποτε χτύπησε τό τηλέφωνό του. Ο Τζάιμς πήρε τό άκουστικό:

—Στούαρτ εδώ! είπε.

Μια ώραία γυναίκα φωνή άκούσθηκε από την άλλη άκρη του σύρματος:

—Κι' εδώ Τζόαν Κράουφορντ!

Ο Τζάιμς νόμισε ότι τόν κοροϊδεύουν.

—Άλήθεια! είπε γελώντας. Θά θέλατε άσφαλώς να με προσκαλέσετε σε καμιά συγκέντρωση σας! Άς αφήσωμε όμως τ' άσπεία... Ποιός είναι εκεί;

—Είναι ή Τζόαν Κράουφορντ σας λέγω και πράγματι θέλω να σας καλέσω σε μια γιορτή. Μάντετε εισθε; Θά έλθετε λοιπόν; Θά δοθή στις 20 τού μηνός. Ο Φράνσος κι' εγώ επιθυμούμε πάρα πολύ να σας γνωρίσωμε.

—Θαυμάσια! απήντησε ο Τζίμμι, έξαιολουθώντας να μην πιστεύη. Θά μου πητε έπι τέλος το πραγματικό σας όνομα;

Η Τζόαν άναγκάστηκε να ρητορεύη μισή ώρα άκόμη ώσούτου τόν πείσει. Γιατί πραγματικά ή ταν ή Τζόαν Κράουφορντ.

Μά ο Τζάιμς Στούαρτ είναι τόσο μετριόφρων πού έλεγε άργότερα σ' όσους τόν ρωτούσαν:

—Τί αξία έχω εγώ για να θελή να με γνωρίση ή Τζόαν Κράουφορντ! Ήταν φυσικό να μην τό πιστεύει...

Μια έβδομάδα όμως άργότερα του άνέθεσαν να παίξη μαζί με την Τζόαν Κράουφορντ στο νέο της φιλμ «Γκρότζιους Χάσους» στο όποιο πρωταγωνιστούν επίσης ο Ρόμπερτ Τάιήλορ και ο Φράνσος Τόν.

ΟΛΑ ΠΕΡΝΟΥΝ...

Τίποτα δέν διαρκεί αιωνίως στόν κόσμο αυτόν τών ματαιοτήτων. Ο 'Ερρολ Φλνν και ή Λιλη Νταμτς πού έθεωρούντο ένα άπό τά ιδεωδότερα και πιδ ταιριασμένα ζευγάρια του Χόλλυγουντ βρισκονται στα πρόθυρα του διαζυγίου.

Ένας στενός φίλος του 'Ερρολ πού τόν γνωρίζει πολύ καλά είπε ότι δέν άπορεί τόσο γι' αυτό όπως άπορεί όλος κόσμος. Γιατί ξέρει ότι ο 'Ερρολ έχει έμφοτο μέσα του βαθειά τό πάθος της αλλαγής. Κανένας τόςπος, καμιά πόλις, καμιά εργασία, κανείς άνθρωπος δέν μπορεί να τόν κρατήσει κοντά του για πολλή καιρό.

Τώρα άκριβώς πού βρίσκεται στο μεσονύκτιο του άστρου του, ο 'Ερρολ Φλνν σκοπεύει να εγκαταλείψη την κινηματογραφική καριέρα και να συνεχίση πάλι τά αιώνια ταξίδια του και την συγγραφή βιβλίων.

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΣΑ

Η Μάρσα Χούντ είναι μια νέα ήθοποιός με μεγάλο ταλέντο πού θά την άναδείξη πολύ γρήγορα όπως φαίνεται. Άποτελεί μια έξαιρεση ανάμεσα στις άλλες συναδέλφους της εξ αιτίας της μεγάλης εύαισθησίας της.

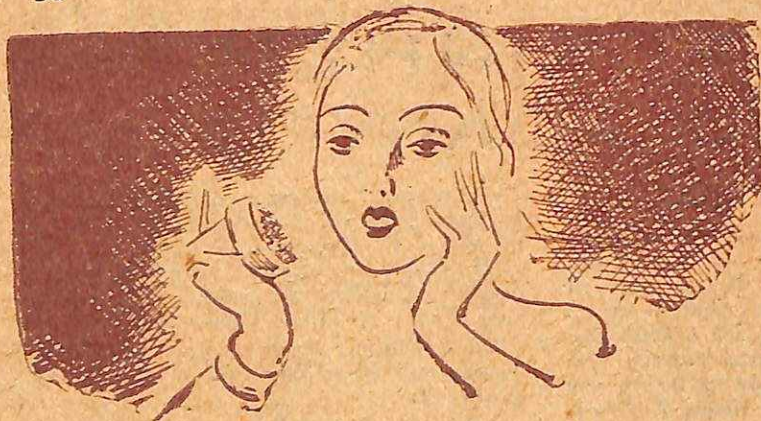
Την περασμένη έβδομάδα πήγε σε κάποιο κυνοτροφείο για ν' αγοράση ένα λυκόσκυλο. Άντι όμως ν' αγοράση κανένα σκυλί της έίας όπως σκόπευε, έπέστρεψε σπίτι της σέροντας ένα παληόσκυλο άκαθόριστης ράτσας και κάθε άλλο παρά ώραίο.

Όταν οι γνωστοί της την ρωτούσαν άργότερα πως κατέληξε να αγοράση ένα τέτοιο σκυλί, τούς εξηκολούθησε ότι ήταν ζωονόμο με μια γυναίκα καί φαινόταν τόσο δυστυχισμένο πού δέν άνθεξε ή καρδιά της να τό αφήση εκεί.

Ένα άλλο άκόμη ανέκδοτο χαρακτηριστικό τοϋ ρομαντισμού της Μάρσας Χούντ είναι και τό έξής. Μέσα σε μια κασετίνα από βαρύτιμο ξύλο όπου ή Μάρσα κλείει τα τιμαλφή της, βρισκαίται μεταξύ άλλων ένα γραμμο δειμένο με μια θραύα θαλασσίς καρδέλλα.

Είναι τό πρώτο γραμμάτιο πού έλαβε όταν πρωτοεμφανίσθηκε στόν κινηματογράφο και προέρχεται από κάποια άγνωστη θαυμάστριά της, κάποια κυρία Μπέττυ Πάιν από τό Κόρνειντρουκ.

Η Μάρσα τό διαβάει πάντα με την ίδια συγκίνηση πού τό πρωτοδιάβασε όταν τό πήρε...

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΥΠΟΦΕΡΟΥΝ.

Οι αδύνατοι, οι δυστυχημένοι, οι αρρωστοί, αισθάνονται τόν έναντι τους νικημένο στον αγώνα της ζωής και πιστεύουν πολύ συχνά ότι βρίσκονται έξω από τον κόσμο, από την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Θεωρούν τους δυνατούς, τους ευτυχισμένους, τους γερούς, σαν πλάσματα που κατέχουν δικαιωματικώς προνομιούχο θέση στη σκηνή του κόσμου.

Η απογοητευτική αυτή αντίληψη δυνάμει και κάνει ακόμη πιο σοβαρή την αντίστικτα που τους πληγώνει, πολύ θαθεία, συχνά...

Θάθελα να γράψω σήμερα για τους λόγους που έχουν οι άνθρωποι αυτοί να αισθάνονται τόν έναντι τους ίσο με τους άλλους.

Ο πρώτος λόγος είναι ότι η κατωτερότης αυτή από την οποίαν υποφέρουν μπορεί κάλλιστα να είναι άσημαντη, στιγμιαία δηλαδή και παροδική.

Ο τροχός της Τύχης γυρίζει αδιάκοπα: πλούτι, ευτυχία, υγεία, δύναμις, δόξα, εξαφανίζονται από τη μια στιγμή στην άλλη και μεταβάλλονται από λεπτό σε λεπτό. Οι περιστάσεις, σήμερα πρό πάντων, αλλάζουν τόσο γρήγορα και άρδωπα! Όπως ένας πλούσιος μπορεί να ξημερωθή φτωχός, έτσι κι ένας δυστυχισμένος μπορεί ξυπνώντας να βρει την ευτυχία...

Μόνο που δεν πρέπει κανείς να τα περιμένει όλα από την Τύχη αλλά να ξέρει και να επωφεληθεί των ευνοϊκών περιστάσεων. Κι εκείνοι ακριβώς που πόνεσαν υπέφεραν, δοκιμάστηκαν έχουν συνηθίσει στη δουλειά και έχουν περισσότερη άντοχη. Αν προσθέσουν

Μερικά χαριτωμένα φορέματα κι' επανως ρούχα για μικρά παιδάκια.

Γυναιμείες

σ' αυτά και την απαιτούμενη δραστηριότητα, αν έχουν πεποίθη-ση στην ικανότητά τους, πολλαπλασιάζονται οι ελπίδες που έχουν να επιτύχουν.

Αυτός ο φόρος ή δυνατότης της απολυ-τρώσεως από μια δύσκολη κατάσταση εξα-τάται απ' τόν τρόπο με τόν οποίο οι άνθρωποι που δοκιμάζονται υποφέρουν την δοκιμασία που τούς έστειλε η Μοίρα.

Οι πικραμένοι, οι απογοητευμένοι, οι φθονεροί, οι επαναστατημένοι καταναλίσκουν τις δυνάμεις των σε μια κρυφή οργή που τούς πλημμυρίζει. Δεν βλέπουν καθα-ρώτερα την κατάσταση, δεν εξετάζουν τα πραγματικά μέσα με τα οποία θα νικήσουν, αλλά όνειρεύονται θιαυότητες και άδικες και θεωρούν τόν έναντι τους θύμα των κοι-νωνικών θεσμών.

Απεναντίας οι καρτερικοί, οι θαρραλέοι, οι συντηρητικοί, εκείνοι που αρκούνται στα λίγα και συνεχίζουν τόν αγώνα χωρίς ν' απελπίζονται, συγκεντρώνουν μέσα τους την δυναμικότητα που απαιτείται, ώστε σε ώ-ριστη στιγμή να κερδίσουν κι' αυτοί τί-μια μια ωραία θέση στον κόσμο...

Δυστυχώς, αυτό δεν μπορεί να συμβή σε όλους. Υπάρχουν αργότεστες ανίστες, ό-πως υπάρχουν δοκιμασίες διαρκείς και με-τριότητες οριστικές. Παρ' όλ' αυτά και ό-σα υποφέρουν ακόμα έχουν λόγους να αι-σθάνονται τόν έναντι τους ίσο με όλους, τους άλλους.

Όσοι υποφέρουν αξιοπρεπώς τη θλιβερή τους μοίρα είναι ζωντανά ήθικα παραδείγμα-τα στην κοινωνία.

Θεραπεύουν τους άλλους από τόν εγωισμό, την υπεργφάνεια, και ξυπνούν στις ευγενι-κές ψυχές συναίσθημα φιλανθρωπίας και αλληλεγγύης.

Δεν είναι κατώτεροι από κανέναν και ελ-ναι ανώτεροι από πολλούς...

Η ΜΟΔΑ

ΟΤΑΝ ΒΡΕΧΕΙ

Η έφετεινή μόδα βρήκε τόν μέσον να μιά υπερασπίση μ' έναν τρόπο χαριτωμένο απ' την λεπτή και διαπεραστική βροχή που θέ-μιας έννευριζε πολύ συχνά όλους αυτούς τούς μήνες. Μας παρουσιάζει μια μεγάλη ποικι-λία μοντέλων από αδιάβροχο, από δέρμα, από «λόντεν» ή άλλα υφάσματα αδιάβροχα, έξ' ίσων... ένβαρυντικά! Δεν μένομε πιά ώρες πίσω από τις κουτίνες τού παραθύρου μας να δούμε αν θα βρέξει ή όχι. Φορούμε τόν αδιάβροχό μας και δρόμο!

Στις τελευταίες συλλογές βλέπομε ωραιό-τατα μεταξωτά μαντώ αδιάβροχα. Πολλά απ' αυτά είναι από κρέπ-ντέ-σιν καουτσου-τέ, ντυμπλαρισμένα με κασά. Βλέπομε ό-ραιότεστες μεγάλες κάπες από καμπίρ ντέ-λαιν με καπυσόν που ένθυμίζει τά μπου-νούζια.

Υπάρχουν επίσης αδιάβροχα από βελού-δο κοτελέ με φουσκωτά μανίκια και άλλα σκω-τσέζικα φανταζί. Ακόμη τρουά-κάφ από σουέντ, σε φόρμα ίσια όπως τά παλτά των άμαξηλατών, όταν... υπήρχαν άμαξηλάτες! Επίσης μαντώ από τουήντ καουτσουτέ με βελούδινους γιακάδες, και άλλα από λόντεν σε φόρμα πολύ νεανική, πολύ σπορτίβ με μεγάλα ρεβέρ και τσέπες πλακέ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Προκειμένου για παιδική μόδα, ή εύθεια γραμμή παραμένει πάντα ή κλασσική γραμ-μή. Τό έφετεινό όμως φθινόπωρο την βλέ-πομε να επιοικιάζεται από τά κλός: στην πε-ρίπτωση αυτή, τόν κάτω μέρος τού φορέμα-τος, τού μαντώ ή της ζακέτας, φαρδαίνει ένφ' στο στήθος είναι έφαρμοστό, ή μέση βρίσκεται στη θέση της ή λίγο πιο ψηλά, οι ώμοι είναι κανονικοί ή έλαφρά φαρδότεροι. Για τά κοστούμια σπόρ, τόν στύλ είναι πολύ απλό, και πολύ «ταγιέρ».

Μαντώ.—Τά άπογευματινά μαντώ των παιδιών σταυρώνουν κυρίως δίπλα με κομ-πιά. Τις περισσότερες φορές δεν έχουν ζώ-νη και ή μέση σημειώνεται με διάφορες δε-λονιές στο γάρδος μιας ζώνης.

Τά μανίκια είναι σε φόρμα ταγιέρ, πρός τά επάνω λίγο φαρδότερα από κάτω. Πολλές φορές είναι μονταρισμένα με μικρές πέν-σες.

Οι γούνινοι γιακάδες είναι πολύ μικροί συνήθως από γούνα πλάι: άστρακάν γκι ή μαρρόν, άνω-ραζέ λευκό, καστόρ σε φάρ-μα στρογγυλή ή δετή.

Μερικά μαντώ τρουά-κάφ είναι εύθι-γραμμη και γίνονται από χονδρό ύφασμα σινέ. Όσα όμως είναι έφαρμοστά επάνω και κάτω φαρδαίνουν γίνονται από μαλακό λαινάξ που είναι καταλληλότερο για τή φάρ-μα αυτή.

Φορέματα και γαρνιτούρες.—Τά «ντέ-πιές» άποτελούνται συνήθως από μια θέστα βελούδινη, γαρνιρισμένη με βε-λονιές και μια φούστα από λαινάξ σε άλλο χρώμα. Μπάζ θέστα και μαρρόν φούστα ή κόκκινη θέστα σε μπλε μαρρίν φούστα.

Τά ίσια φορεματάκια έχουν τή μέση το-

σεηίδες

ποθετημένη ψηλότερα από τόν κανονικό, ντε-κολτέ κλειστό στο λαιμό σε χρώμα ζωηρό άσσορτί με της ζώνης, ή κατεβαστό, για-καδάκι. Μερικά κορσάζ είναι σαν σταυρω-τά, άλλα έχουν μαρετέλλες, ζιλέ ή άμπι-εσιάν.

Πολλές φορές τά άμπιεσιάν και τόν κάτω μέρος των μανικιών γίνονται σ' ένα χρώμα έντελώς αντίθετο από τού φορέματος και σχηματίζουν μια γαρνιτούρα καινούργια και χαριτωμένη. Τό χρώμα «λαβάν» πολύ της μόδας για τά παιδιά, έναμυρίζεται θαυμά-σια με τόν μαρρίν για παρόμοιους συνδυ-σμούς.

Όσο για τις φούστες είναι άν-φόρμ, ό-ταν πρόκειται για τουαλέτες άμπιγιέ, με-πιέστες ραμμένες ή ίσιες όταν πρόκειται για τουαλέτες άπλες.

Για διακόσμηση των μαντώ αυτών, βλέ-πομε βελονιές με μαλλί που ακολουθούν τις ραφές και υπογραμμίζουν τις μπουτονιέρες. Επίσης βλέπομε μπάντες από άστρακάν τό-σο για τά μαντώ όσο και για τά φορέματα. Στα φορέματα βλέπομε ακόμη και γαλόνια στον ποδόγυρο.

Τόν κέντημα με πολύ μικρές χανδρίτσες άρέσει πολύ προκειμένου να γαρνίρη άπο-γευματινά φορεματάκια από κρέπ. Κάνουν μ' αυτές λουλουδάκια, άμπιεσιάν, μπάντες τοποθετημένες την μια επάνω από την άλλη σε χρωματισμούς ντεγκραντέ.

Τά πολύ άμπιγιέ φορέματα, γίνονται σε στύλ παλαιάς έποχής με έφαρμοστά κορσάζ, κομψωτά έμπρός και με φούστες πολύ φα-ρδεές. Επίσης έννοούνται πολύ οι τουαλέ-τες «πρενσές» με πολύ μακρυά φούστα και μέση άνεβαστή έμπρός.

Υφάσματα.—Για τά σπόρ και άπλε κοστούμια χρησιμοποιούνται τά λαινάξ σινέ και τά σκωτσέζικα σε ζωηρούς και φωτει-νούς χρωματισμούς, και τά σκούρα λαινάξ με λευκά σχέδια. Για τά πιο άμπιγιέ κο-στούμια, προτιμώνται τά μονόχρωμα λαι-νάξ, τά λεπτότερα υφάσματα, οι ντυβετινές, τά ντρέ, τά βελούδα, τά ζεσέ, τά κρέπ ντέ-σουά κλπ.

Χρόματα.—Όλα τά πράσινα είναι της μόδας και χρησιμοποιούνται κυρίως μα-ζί με τόν κόκκινο. Τό μαρρόν μαζί με τόν ά-νοιχτό θαλασσί. Τά μπλε λαβάν και μπλε-ρονα. Όλοι οι τόνοι τού κόκκινου. Για τά πολύ άμπιγιέ φορέματα θαλασσί πολύ άνοι-χτό και ροζ.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Κοτολέττες ή λά Καταλάν.—Ταγαρίζετε έλαφρά τις κοτολέτες άφού προηγουμένως τις αλάτιστε και πιπερώσε-τε. Ύστερα ταγαρίζετε με λάδι λίγο ψιλο-κομμένο κρεμμύδι και αν θέλετε και σκόρδο, ύστερα τόν σβόνετε με λίγο ζουμί κρέατος προσθέτοντας λίγο ψιλοκομμένο μαϊντανό και ό,τι άλλο μυρωδικό σας άρέσει ως και ένα λεμόνι σπιμένο. Τότε ρίχνετε και τις κοτολέτες και τις αφήνετε να βράσουν προσθέτοντας έν ανάγκη ζουμί όσπου νά ψηθούν και νά μείνι και σάλτσα άρκετή.

Τις σερβίρετε με γαρνιτούραν πατάτε και χόρτων πουρέ.

οποιους αυτος είναι απαραίτητος. Φθάσαμε τώρα στο κεφάλαιο των καλλυντικών που πρέπει να χρησιμοποιήτε αναλόγως με την ποιότητα του δέρματός σας κατά την πρωινή επιμέλεια του προσώπου σας και ειδικώς μετά τόν πλύσιμο με νερό κ.λ.π.

Σε κάθε όμως ποιότητα δέρματος και αναλόγως με τόν χρώμα του επιβάλλεται και ιδιαίτερα περιποίηση. Όπως είδαμε στα προηγουμένα άρθρα, τόν χαμοηλόγερο πρέπει να χρησιμοποιήται μόνον από τις σταράτες, καστανές και μελαγχρόινες, ένφ οι λευκές και όσες έχουν πανάδες πρέπει παρ' όλην την ωφελιμότητά του, ν' άποφεύγουν να τόν χρησιμοποιούν γιατί αλλάζει την χροιά τού δέρματος και σκουραίνει τις πανάδες.

Τό ίδιο συμβαίνει και με τά καλλυντικά, τά όποια πρέπει να είναι όχι μόνο άγνά κι' άβλαβή, αλλά και ανάλογα με την ποιότητα τού δέρματός σας.

Όστε ό ακριβής καθορισμός της ποιότη-τος τού δέρματος καίξει σημαντικώτατο ρό-λο για την επιβαλλομένη περιποίησή του και την έλλογη τών καλλυντικών. Κάθε γυναίκα λοιπόν, πρέπει να ξέρη πως να διακρίνη ά-κριβώς την ποιότητα τού δέρματός της— έη-ρό λιπαρό ή ούδέτερο (νορμάλ)—γιατί όπως είπαμε, ή περιποίηση που χρειάζεται ή μία περίπτωση δεν είναι καθόλου ή ίδια με την περιποίηση της άλλης.

Φυσιολογικό, υγιές και κανονικό δέρμα είναι τόν μέτριο δηλ. τόν ούδέτερο (νορμάλ), ένα έηρό ή λιπαρό δέρμα είναι απόδειξις ά-νομαλίας προερχομένης είτε από την χρήση έπιβλαβών κι' άκαταλληλών καλλυντικών, εί-τε από την χρήση σαπουνιού, είτε δεν κα-θαρίζεται καλά τόν δερμα από τά διάφορα μα-κιγιάζ, είτε τέλος έξ' αιτίας κακής διατρο-φής και θρέψης και ιδίως από κατάχρηση οίνοπνευματωδών, άλμυρών, κονσερβών, ά-λιπαστων, καθώς και από διάφορες παθή-

Εξ' άριστερόν προς τά δεξιά: Έπανωφόρι της βροχής από λαινάξ καουτσουτέ. Ζώνη δερμάτινη.—Άπο νέα μοντέλα άμπιελαών.—Μαντώ τρουά-κάφ από δέρμα ή αδιάβροχο.—Προκτικώτατο και μοντέρνο μαντώ—καπ για βροχή. Γίνεται από λόντεν και νιου-πλάστεν με κασά για τόν κρό.

σεις, άναμια, δυσκοιλιότητα, ανεπάρκεια. Όταν λοιπόν δεν έχετε ένα νορμάλ δέρμα, τότε πρέπει ή προσοχή σας να στραφεί κυρίως στην θεραπεία της αιτίας που προκαλεί την ξηρότητα ή την λιπαρότητα του. Τότε και μόνον θάχετε βελτίωση της ποιότητας του δέρματός σας, χωρίς να καταφεύγετε άπολύτως στα καλλυντικά, τα οποία διαρκώς θ'αναγκάζεσθε ν' αλλάξετε έπειδή θά νομίζετε ότι δεν είναι καλά, εφόσον θά παρατηρήται με την χρήση των, χειροτέρευσις της ποιότητας του δέρματός σας. Τα εξωτερικά καλλυντικά μόνον γιά την μερική βελτίωση και ως υποβοηθητικά του καλλωπισμού σας, στην περίπτωση αυτή, μπορεί να σάς χρησιμεύσουν, και μάλιστα όταν είναι πρόσφατα, άγνά και κατάλληλα γιά την περίπτωση σας.

Πώς όμως θά διακρίνετε την ποιότητα του δέρματός σας;

Θά πάρετε ως βάση την ποιότητα της μεγαλύτερας έπιφανειακής έκτάσεως αυτού. Ίδιαίτερος όμως δεν πρέπει να λαμβάνετε υπ' όψιν σας, κατά τόν καθορισμόν της ποιότητας του δέρματός σας την λιπαρότητα που υπάρχει πάντοτε στα πλάγια της μύτης. Έκει είναι οι μεγαλύτεροι συνηγοροί αδένες του δέρματος, τών οποίων τα στόμια είναι ορατά και με γυμνό μάτι. Γιά τόν λόγο λοιπόν αυτόν δεν πρέπει ποτέ να βάσετε στη μύτη κρέμες, γιατί άφ' ενός μεγάλωνουν οι πόροι—οι οποίοι δεν είναι παρά τα στόμια αυτών τών αδένων—ένφ άφ' ετέρου φράσσονται πάντα και έτσι παράγονται στα μέρη εκείνα μπιμπίκια και σπυράκια, τα οποία πολλές φορές με την κακή συνήθεια του ζουλίματος ερεθίζονται, μολύνονται, πληθαίνουν κι' εμφανίζουν μια κοκκινίδα προς μεγάλην ζημίαν της αισθητικής εμφάνισως του προσώπου.

Επίσης και τα διάφορα μαυραδάκια που βλέπετε στα πλάγια της μύτης και σε διάφορα άλλα μέρη του προσώπου, άπ' την ίδιαν αιτία προέρχονται καθώς και από το σμίγμα του ιδρώτος του προσώπου και την σκόνη. Αυτά παρουσιάζονται συνήθως στα άτομα εκείνα που δεν ξεμυγιάρονται καλά.

Από όλα αυτά θά καταλάβετε ότι ένα δέρμα δεν είναι λιπαρό, άν στη μύτη, στο μέτωπο ή στο πηγούνι είναι λιπαρότερο από την άλλη έπιφάνεια του προσώπου. Τόν καθορισμό της ποιότητας του δέρματος του προσώπου σας, θά τόν κάνετε αναλόγως της μορφής που παρουσιάζει σ' όλη την άλλη έπιφάνειά του. Ή άφ' ής τας υποβοήθηση πολν στο ζήτημα αυτό. Έκτός του ότι σ' ένα λιπαρό δέρμα παρουσιάζονται τακτικά κοκκινίλες, (έξανθήματα), και παρ' όλον τδ συνεχές πονδράρισμα και μακιγιάρισμα αυτό διαρκώς γυαλίζει—σημεία ένδεικτικά λιπαρότητας—άλλοτε δέ είνε μικρότερες κι' άλλοτε μεγαλύτερες, όποτε τδ δέρμα χαρακτηρίζεται ως ελάχιστα λιπαρό ή πολν λιπαρό.

Ή καταστροφή του μακιγιάζ και τδ γυαλισμα του προσώπου παρ' όλον τδ συνεχές πονδράρισμα, είναι τδ μαρτύριο πολλών κυριών και δυστυχώς αυτό, επιμένει στα λιπαρά δέρματα και στις παγερές άκόμη ήμέρες του χειμῶνος. Αυτά γιά τα λιπαρά δέρματα. Όσον άφορά τδ ξηρά δέρματα κατά την άσσην μὲν παρουσιάζουν άνωμαλία και τραχύτητα, ένφ γενικώς προσβάλλονται από άδυναμια σκασίματα, άπολεπίσεις και επώδυνες λειχήνες, ρυτιδώνονται προώρως κι' εύκολότερα τών λιπαρών.

Αυτά είναι τα κυριότερα διακριτικά σημεία, στα οποία πρέπει να στηρίζεσθε γιά τόν άκριβή καθορισμόν της ποιότητας του δέρματός σας.

Στο έπόμενον ή συνέχεια.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ ΜΑΣ

ΜΙΑ... ΕΥΘΥΜΗ ΤΣΑΡΙΝΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 8)

σία έδινε στίς υποθέσεις του Κράτους, όταν της κάποτε ότι κάτι τι δεν έπρεπε να τδ κάνει γιατί δεν θά της έδωγαν σε καλό. Και από της άπόψεως αυτής, οι ύπουργοί της τραβούσαν τόν διάβολο τους: τούς ήταν ένας άληθινός τύραννος!

Γλεντζού αδιόρθωτη, είχε κάνει στα άνάκτορα κανόνα τδ ξενύχτι. Δεν κοιμόταν άν δεν έφημέρωνε. Πολλές φορές δέ, ύστερ' από μια άνακτορική δεξίωση, έπαιρνε, στας 2 ή 3 τδ πρωί μερικούς φίλους και φιληνάδες της, κλεινόταν μαζί τους στα ίδιαίτερα της διαμερίσματα και εκεί συνέχιζε τδ γλέντι «έν στενφ οικογενειακφ κύκλω». Θέλανε να πούνε πώς αυτό δεν τώκαμε τόσο από την μανία της να διασκεδάξη διαρκώς, αλλά γιατί φοβότανε μὴν την δολοφονήσουν οι άνθρωποι της εξαδέλφης της Άννας. Φοβότανε εξαίρετικά την νύχτα και ήθελε πάντα να μένη άγρυπνη, με συντροφία.

Όσο όμως και να φοβότανε τόν θάνατο, ή Έλισάβετ, δεν μπόρεσε να τόν άποφύγη και ένα βράδυ, σε μια έορτή της στα άνάκτορα, έπεφτε κάτω άναίσθητη, από συγκοπή. Την μετέφεραν άμέσως στο κρεβάτι της, φώναξαν γιατρούς, αλλά τίποτε πιά δεν μπορούσε να γίνει. Ή τσαρίνα άνοίξε μονάχα γιά μια στιγμή τδ χείλη της γιά να ψιθυρίση προφητικά:

«Τώρα πιά θά βασίλευη ένας τρελλός»
Ο τρελλός ήταν ο Μέγας Δούξ Πέτρος Ούλριχ, έγγονός του Μεγάλου Πέτρου και μετέπειτα Πέτρος δ Γ' τόν όποιον ή σύζυγός του Αικατερίνη ελεγε εύτυχώς άπομακρύνει από την άρχή.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΣΕ ΠΩ ;...

...Πώς να σε πω ;...

που όττι κι' άν έχης είναι ξένο στις όμορφίες της γής και τ' ούρανοφ... Πώς να σε πω ;... δεν μούρχεται στο νου. ποιών όμορφιά στη σκέψη μου να φέρω; Λουλούδι από τόν παράδεισο κλεμμένο; μὴν είσαι κόρη κόσμου μακρυνού, που δεν τόν ξέρω ;...

...Πώς να σε πω ;...

που όσα κι' άν πω, δεν σου ταιριάζουν... Βελούδινο ροδόφυλλο άχνό; Νυχτερινό τραγοϋδι σιγανό τὰ φύλλα στὸν άγέρα σάν στεγάζουν τὴν όμορφιά τὸν άστεριῶν ποῦ στάζουν ;... γλυστρώντας άπαλά άπ' τόν ούρανο, μά δεν σου μοιάζουν...

Πώς να σε πω ;...

Μήπως τὸν ήλιου χρυσαχίδας ;... Μήπως νεράιδας θέλεις να σε πω ;... Δεν βρίσκω άλλη λέξη... άλλο σκοπό πὸς όμορφο, κι' άπλο... και πὸς μεγάλο γιά τέτοια όμορφιά π' άλλη δεν είδα. Ένα μονάχα έξω: Σ' άγαπῶ !... και τίποτ' άλλο.

ΔΙΟΝ. ΤΖΟΥΓΑΝΑΤΟΣ

Τοικίδια
Ιστορίες

Η ΣΥΝΤΑΓΗ... ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΠΙΑΣΕ

Ένας Άγγλος, πούτανε παντρεμένος τρία χρόνια με μια γλυκειά και νόστιμη γυναικούλα, άρχισε να αισθάνεται ότι ή γυναίκα του δεν τόν αγαπούσε πιά όσο τόν αγαπούσε άλλοτε. Πήγε λοιπόν σ' ένα φίλο του, τού εκμυστηρεύθηκε τις άνησυχίες του, και τού ζήτησε τη συμβουλή του.

—Είμαι πολν πιθανόν, τού είπε ο φίλος του, ότι θά φταις κι' εσύ λιγάκι σ' αυτό. Ύστερα από τρία χρόνια συζυγικής ζωής, μπορεί να μὴ της δείχνης πιά άρετή προσοχή. Δεν λέω ότι την αγαπάς λιγώτερο αλλά άσφαλώς δεν θά της πηγαίνης ποτέ πιά λουλούδια, δεν θά της λες ποτέ ότι είναι ωραία σάν κορίτσι, δεν θά της λες ότι τδ φαί που μαγειρεύει είναι θαυμάσιο, κι' έν γενεί δεν θά της κάνης πιά άρετά κοπιμμένα. Ξέρεις, οι γυναίκες τρελλαίνονται γι' αυτά τὰ μικροπράγματα. Δοκίμασε, κι' έλα να μού πῆς.

Το ίδιο βράδυ ο Έγγλέζος χαρούμενος και γελαστός, φορτωμένος μ' ένα μεγάλο μπουκέτο λουλούδια, χτύπησε τδ κουδούνι τού σπιτιού του. Μόλις είδε την γυναίκα του να τού άνοίγη της δάξει στα χέρια τδ λουλούδια, την άγκαλιάζει κι' άρχίζει να της λέη τὰ γλυκόλογα που της έλεγε άλλοτε. Άλλά ή γυναίκα του δεν φαίνεται διόλου ένθουσιασμένη. Φεύγει άπ' τὰ χέρια του, άποτραβιέται σε μια γωνιά και δάξει τὰ κλάμματα.

Κατάπληκτος ο Έγγλέζος την ρωτάει τί συμβαίνει.

—Άχ, Τζόν μου, σήμερα είναι ή χειρότερη μέρα της ζωής μου. Έφυγε ή καμιαίερα, τρύπησε ο σωλήνας τού νερού, πονάει τδ κεφάλι μου, και σάν να μὴν έστναν όλα αυτά, μούρχεται κι' εσύ στο σπίτι... μεθυμένος!

□ □

ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΖΗΣΗ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ

Κάποιος χωρικός άρρώστησε. Πήγε λοιπόν στο γιατό του, ο όποιος τού έκαμε την διάγνωση. Ο άσθενής πήρε την συνταγή τών φαρμάκων κι' έφυγε άφοφ' έπλήρωσε την έπίσκεψη. Πήγε κατόπιν στο φαρμακείο, έδωσε τη συνταγή, πλήρωσε και τού παρέδωσαν τὰ φάρμακα.

Ο χωρικός πήρε τὰ φάρμακα και κατάρσενε μπροστά στα μάτια τού φαρμακοποιού.

—Γιατί τδ κάνετε αυτό; ρώτησε ο φαρμακοποιός τόν πελάτη. Πληρώσατε τόσα λεφτά γιά να κατασπένετε τα φάρμακα;

Ο άρρωστος φάνηκε πρόθυμος να έξηγήση:

—Πῆγα στο γιατό. Τόν πλήρωσα γιατί ποέπει κι' αυτός να ζήση. Ήρθα σε σάς να πληρώσω τὰ φάρμακα γιατί και σεις πρέπει να ζήσετε!

—Καλά όλα αυτά, διέκοψε άνυπόμονα ο φαρμακοποιός. Άλλά γιατί καταστρέψατε τὰ φάρμακα;

—Γιατί, είπεν άφελώς, ή χωρικός έκατα από σάς έχω κι' εγώ τδ δικαίωμα να ζήσω !...

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΔΟΓΟΣ

Γδυθητε Κύριε!

ΤΟΥ Ζ. ΖΑΚΑΪΝ

(Ο Γιατρός μπαίνει γεμάτος φούριες στο γραφείο του, ακολουθούμενος από τόν ύπηρέτη του τόν Ζάν).

Ο Γιατρός.— Π νέα έχουμε, Ζάν; Ζάν.— Νά ή άλληλογραφία, κύριε, δεκαεννιά γράμματα. Στο σαλόνι περιμένουν έκοσιτρείς πελάται γιά να γίνουν δεκτοί. Ο κλητήρ της Έιτρικής Έφημερίδος πέρασε τρείς φορές γιά τδ άρθρο που ο κύριος ύποσχέθηκε να γράψη. Ο φίλος τού κυρίου με τὰ μακρυά μαλλιά και τδ πράσινο γελέκο, αυτός που είναι κορίστας στις έπιθεωρήσεις, χθές γιά να φάη και μού ζήτησε είκοσι φράγκα δανεικά: τού έδωσα ένα τάλληρο.

Ο Γιατρός.— Πολύ καλά έκανες. Άλλο τίποτα;

Ζάν.— Ή κυρία ντέ Μπρινκέ τηλεφώνησε πώς έχει πονοκέφαλο, και ή κόμησα ντέ Μπιγκορνά ότι έπαθε τρείς άλλεπάλληλες νευρικές κρίσεις. Ο ταπετσέρης έστειλε τόν λογαριασμό γιά τὰ έπιπλα, και ο φατορεπόρτερ τών Καθημερινών Νέων ήλθε γιά να φωτογραφίση τόν κύριο. Είπε πώς θά ξαναπεράση.

Ο Γιατρός.— Πολύ καλά. Συνέβη άλλο τίποτα κατά την διάρκεια της άπουσίας μου;

Ζάν.— Αυτά είναι όλα. Μόνον θά παρατηρήσω στόν κύριο ότι έχει σειρά γιά να τόν εξέταση πρώτον ο γιατρός, κάποιος σωφέρ, ότι αυτό δεν κάνει καλή έντύπωση στους άριστοκράτες πελάτες και θά ήταν καλύτερα άν ο κύριος τόν δεχόταν άμέσως.

Ο Γιατρός.— Ήρθε ένας σωφέρ γιά να εξέτασθί από μένα;

Ζάν.— Μάλιστα, κύριε... Στην άρχή νόμισα πώς έκανα λάθος, και τού είπα με τρόπο ότι ή έπίσκεψη κοστίζει πεντακόσια φράγκα.

Ο Γιατρός.— Λοιπόν;

Ζάν.— Ξέρετε τι μού άπήντησε: «Και τι με νοιάζει έμένα;» Φαίνεται ότι οι σωφέρ θά κερδίζουν πολλά λεπτά, γιά να έρχονται να τούς εξέταση ο καλύτερος κι' ο πιδ άκριβός γιατρός τού Παρισιού.

Ο Γιατρός.— Καλά, καλά, φέρ, τον μέσα. Έγώ έν τῷ μεταξύ θ' άρχίσω τδ έργο μου γιά την Έιτρική Έφημερίδα.

(Ο Γιατρός κάθεται στο γραφείο του κι' άρχίζει να γράφει. Ο Ζάν εισάγει ένα σωφέρ που φαίνεται σάν να τὰ έχει χαμένα, κι' ύστερα φεύγει. Ο Γιατρός σταματά γιά μια στιγμή τδ γράψιμό του, κυττάζει τόν σωφέρ από την κορυφή στα νύχια, και ύστερα ξαναρχίζει να γράφη. Καθ' όλην την διάρκεια τού παρακάτω διαλόγου, δεν σηκώνει τδ κεφάλι από τὰ χειρόγραφα του).

Ο Γιατρός.— Γδυθητε, κύριε!

Ο σωφέρ.— Άλλά, κύριε...

Ο Γιατρός.— Γδυθητε, σάς είπα!

Ο σωφέρ.— Μά...

Ο Γιατρός (νευριασμένος και βυισμένος πάντα στο γράψιμο).— Α! σάς παρακαλώ, ιη με κάνετε να χάνω τόν καιρό μου! Γδυθητε. Και θά μού άπαντήσετε όταν σάς ρωτήσω.

(Ο σωφέρ άναστενάζει θαθεία, άφήνει τδ ηλίκιό του σε μια καρέκλα, ένα γράμμα πάνω στο ηλίκιό του, βγάξει τδ σακκάκι και τδ γιλέκο του, και περιμένει).

Ο Γιατρός (γράφοντας).— ...Οι ψυχασθενικοί είναι άνθρωποι πάσχοντες από ποικίλας νευρώσεις... (Στὸν σωφέρ). Λοιπόν, βγάλε τδ πουκάμισό σας και τδ παντελόνι σας!... (Ξαναρχίζει τδ γράψιμο) «Χάρis εις την άνακάλυψή μου...»

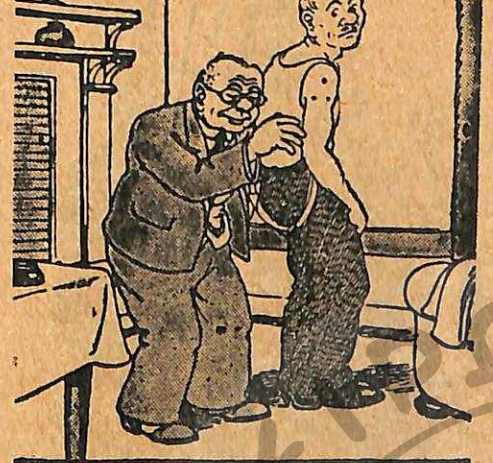
Ο σωφέρ.— Μά, κύριε...

Ο Γιατρός (δγριος).— Είπα βγάλτε τδ παντελόνι, τδ πουκάμισο, την φανέλλα!

Ο σωφέρ.— Μά...

Ο Γιατρός.— Δεν έχει μά και ξεμά...

(Έξακολουθεί τδ γράψιμο) «ή όποια προάριστη να άναστατώση την έπιστήμη...»

—Σταθήτε ίσια, με τδ στήθος έξω, βήξτε!

(Ο σωφέρ άφήνει έναν καινούργιο άναστεναγμό, βγάξει τδ πουκάμισο και τδ παντελόνι του, και περιμένει όλόγυμνος).

(Μπαίνει ο Ζάν. Ο σωφέρ, όπως είναι όλόγυμνος, όρμα γιά να κρυφθί πίσω από ένα παραβάν).

Ο Γιατρός (γράφοντας πάντα).— «Και χάρις εις την έφευρεσιν ταύτην θ' άπαλλαγί ή ανθρωπότης μιάς τρομεράς μάστιγος!» Δόξα σου ο Θεός, τελείωσα! (Χτυπά τδ κουδούνι).

(Μπαίνει ο Ζάν).

Ο Γιατρός.— Ζάν, να στείλεις άμέσως αυτό τδ έργο στην Έιτρική Έφημερίδα.

Ζάν.— Μάλιστα, κύριε! (Γράφει).

Ο Γιατρός (στον σωφέρ).— Πλησιάζετε! Οι δύο μας τώρα. Σταθήτε ίσια, με τδ στήθος έξω. Βήξτε!

Ο σωφέρ.— Μά... δεν είμαι συναχμένος!

Ο Γιατρός (έπιβλητικά).— Είπα: βήξτε, που να πάρη ή όργή!

Ο σωφέρ (προσπαθεί να βήξη).

Ο Γιατρός (πιέζοντας με τδ δάχτυλο τδ στομάχι τού σωφέρ).— Τι αισθάνε-

σθε σ' αυτό τδ σημείο;

Ο σωφέρ (άπελπισμένος και που τδ πήρε πιά άπόφαση).— Τδ δάχτυλό σας!

Ο Γιατρός (άπό μέσα του).— Είναι έντελώς ήλθιος. (Δυνατά) Σας είπα ποτέ τδ στομάχι;

Ο σωφέρ.— Όταν καπνίζω πίπα.

Ο Γιατρός.— Μὴν καπνίζετε πιά πίπα! Πού πονάτε τώρα;

Ο σωφέρ.— Πού πονῶ; Πουθενά!

Ο Γιατρός.— Δεν είναι δυνατόν. Κάπου θά πονείτε.

Ο σωφέρ.— Μά άφοφ' σάς λέω...

Ο Γιατρός.— Σιωπή! Σας λέω πώς πονείτε κάπου. Γιά να δομει μήπως είναι ή καρδιά. (Τόν στηθοσκοπεί)

Ο σωφέρ.— Γιατρέ μου, με γαργαλάτε!

Ο Γιατρός.— Ή μέση μήπως; Ή κοιλιά;

Ο σωφέρ.— Ή κοιλιά μου έχει να με πονέση από τότε που ήμουν δώδεκα χρονών. Ήμουνα στην έξοχή, έφαγα...

Ο Γιατρός (αύστηρά).— Δεν με ενδιαφέρει ή ιστορία σας. Μήπως είχατε άλκοολικούς στην οικογένειά σας;

Ο σωφέρ.— Όχι. Μόνον ή μακαρίτισσα ή γιαιά μου συνήθιζε κάπου—κάπου να τραβᾷ κανένα ποτηράκι.

Ο Γιατρός.— Ούτε τὰ οικογενειακά σας μ' ενδιαφέρουν! Τι έχετε τέλος πάντων;

Ο σωφέρ.— Έγώ; Τίποτα!

Ο Γιατρός.— Όστε δεν είσθε άρρωστος;

Ο σωφέρ.— Καθόλου.

Ο Γιατρός (που άρχίζει να νευριάζει).— Όστε είσθε καλά;

Ο σωφέρ.— Πολύ καλά, εόχαριστώ...

Ο Γιατρός.— Μά άφοφ' είσθε καλά στην υγεία σας; Ετε έδω μέσα;

Ο σωφέρ.— Άπλούστατα, σάς φέρνω έκ μέρους της κυρίας που ένα γράμμα!

Ο Γιατρός.— (άπολιθωμένος, παίρνει τδ γράμμα, τδ άνοίγει, τδ διαβάξει:

«Αγαπητέ μου Γιατρέ,

«Θά μού κάνετε την τιμή ναρθήτε να φάτε άπόψε μαζί μας; Έλπίζω να μὴν έχετε διαθέσει την βραδιά σας».

Κόμησα ντέ Μπερνάρ Λεορίε

Ο Γιατρός (στο σωφέρ).— Ήλθιε, κτήνος, ζῶο, βλάκα! Μήπως τρελλάθηκες και γδυθηκες γιά να μού δώσης αυτό τδ γράμμα της κυρίας σου;

Ο σωφέρ.— Μά, κύριε...

Ο Γιατρός.— Δεν μπορούσες να δώσης τδ γράμμα στόν Ζάν;

Ο σωφέρ.— Ή κυρία με διέταξε να τδ δώσω σε σάς ιδιοχείρως...

Ο Γιατρός (τυπώνοντας τδ κουδούνι).— Μάξτε τα ρούχα σου. Κουνήσου!

Ο Γιατρός (με ύφος).— Ζάν, όδήγησε τόν κύριο! Κι' άς περάση άλλος άσθενής!

(Ο Ζάν και ο σωφέρ βγαίνουν).

Ζ. ΖΑΚΑΪΝ

Δύο γάμοι

ΤΟΥ ΑΝΔΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

Δεν θα μπορούσω να σάς πω ακριβώς πώς ο Έτιεν Σελλιέ άρχισε να μου διηγείται την ιστορία της ζωής του όταν άρχισε να μου λέει πως παντρεύτηκε σ' ηλικία εικοσιέξη χρονών κι ότι οι γονείς του είχαν κάνει αυτό το συνολικό.

—Παντρεύτηκε στη Δημαρχία του Μπατινιόλ... ένα Σάββατο του Μαΐου... και το Σάββατο είναι μια ημέρα που γίνονται πολλοί γάμοι... Την ημέρα εκείνη επρόκειτο να γίνουν τέσσερις... Τα τέσσερα λοιπόν ζευγάρια με τους συγγενείς, τους φίλους τους έγείμιναν τις δυο αίθουσες της Δημαρχίας... Όλος αυτός ο κόσμος έκανε μια αφάνταστη φασαρία... Όμως ο δήμαρχος άργούσε να φανεί.

«Για μια στιγμή δρόθηκα έντελώς χωρισμένος, από τους ανθρώπους του γάμου μου. «Έβλεπα στην άλλη άκρη της αίθουσας την Πωλέττα μέσα στα άσπρα της πέπλα. Όλες οι φίλες της ήταν δλόγυρά της—και η Πωλέττα ή ίδια μιλούσε, γελούσε... Γοητευμένη, δεν συλλογιζόταν πια τον μέλλοντα σύζυγό της... Ούτε καν έφρόντιζε να μάθει πού βρισκόμουν, χαμένος μέσα σ' εκείνο το πλήθος...

«Στεκόμουν κοντά σ' ένα παράθυρο, κυττάζοντας στην αυλή... Άξαφνα ένιωσα να με σπρώχνουν...

«—Ω! Παρντόν κύριε! Έκανε μια λεπτή φωνούλα.

«Στάφηνκα και χαμογέλασα. Είχα κοντά μου μια νέα κοπέλλα στα όλοσπαρα...

«Η τύχη έφερε πλάι την μελλοντική του έπ' άριθμόν 1 γάμου και τόν μελλόνυμφο του έπ' άριθμόν 2 γάμου...

«Χαμογέλασε κι' εκείνη. Χωρίς άλλο ή σκέψη που μουρθε έμένα άμέσως στο κεφάλι, της ήρθε κι' εκείνη: Είχαμε το ύψος ανθρώπων που παίζουν την σπηλή μιας κωμωδίας—μιας κωμωδίας κοστουμέι Σκέφθηκα πολύ άργότερα τις έντυπώσεις που ένιωσα την στιγμή εκείνη και θαρρώ πως όλα είχαν πάει τόν παιδρό αυτό χαρική ρα έξ ατίας των κοστουμιών. Μα αν ή νέα αυτή κοπέλλα φορούσε ένα άπλό φόρεμα περιπάτου, κι' άγώ ένα σακάκι, δεν θα γινότανε τίποτα. Όμως έγω φορούσα φράκο, κι' εκείνη φορούσε ένα φόρεμα από λευκό σατέν μ' ένα πέπλο στο κεφάλι: ήμουν ένας γαμπρός κι' αυτή μια νύφη...

«Στεκόμασταν εκεί πλάι-πλάι χωμένοι μέσα στο κούφωμα ενός παραθύρου. Την κύταζε. Με κύταζε κι' αυτή. (Μεταχειρίζομαι άνόητες λέξεις, γιατί άνόητες λέξεις χρειάζονται για να πη κανείς τ' άλλα πράγματα). Κι' έξαφνα—ναί, έξαφνα—άρχισα ν' άγαπώ τα μάτια της, το χαμόγελό της, το λυγρό της άσώστημα, τόν ήχο της φωνής της... Πάρντόν, κύριε!... και το πνεύμα της... που μου ήταν άκόμη δλωσδιόλου άγνωστο!...

«Ο κόσμος συνηθίζει να μιλά με ερωτική για τα κεραυνόβδλα αίσθήματα... Και όμως αυτό το κάτι αυτό το τίποτα είναι ο πραγματικός έρωτας! «Μά σκεφθήτε λιγάκι! "Ημουν εικοσιέξη χρονών νέος, είχα πάντοτε την έπιθυμία ν' άγαπήσω, ές τότε δεν είχα άκόμη άγαπήσει καμιά γυναίκα άληθινά, και μέσα σε

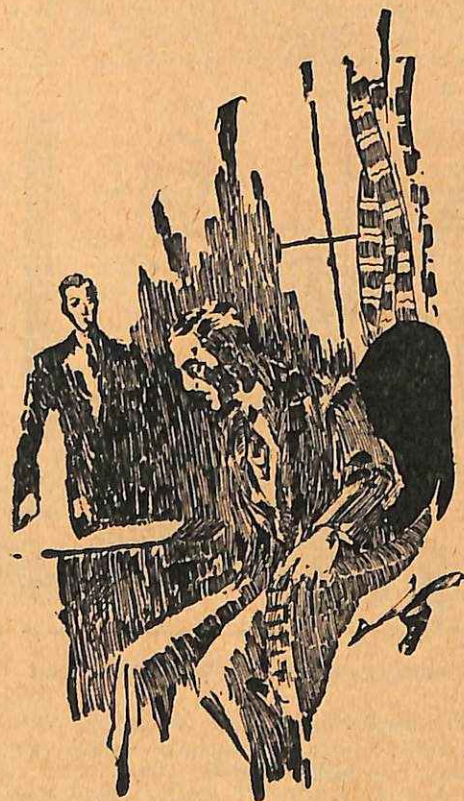
μισή ώρα θα γινόμουν ο σύζυγος μιας γυναίκας που οι γονείς μου είχαν διαλέξει για μένα... Σε μισή ώρα, θα γινότανε το άνεπανόρθωτο... ή εκείνο που δύσκολα επανορθώνεται!...

«Ημουν συγκινημένος, άναστατωμένος, θορυβημένος, άπελπισμένος. «Για μια στιγμή εκείνη μ' έρώτησε:

«—Ποιά άπ' όλες είναι ή μνηστή σας;

«Της έδειξα την Πωλέττα που γελούσε στην άλλη άκρη της σάλλας, άνάμεσα στις φίλες της. Της την έδειξα κοιμινίζοντας. Έπειτα είπα:

«—Και ο δικός σας άρραβωνιαστικός ποιος είναι;

«...Έβλεπα τους εαυτούς μας να γερνάμε...»

«Εκείνη μουδίζει έναν άνθρωπο ήδη φαλακρό, και του οποίου ή κοιλιά άρχισε να φουσκώνει κάτω από το άσπρο του γιλέκο... Κοκκίνισε κι' αυτή.

«Πώς;... Όπως κι' έγώ;... Σάν κι' έμένα έπαυσε κι' αυτή έναν άνθρωπο που δεν τόν άγαπούσε... «Αί!... Μια δλακώδης χαρά, ίσως μάλιστα δεν έξρω ποιά έλπίδα, άκόμη πιο δλακώδης, μ' είχε κυριεύσει...Και ή ματιά μου φαίνεται πως έλεγε πολλά, γιατί την είδα να χαμηλώνη τα μάτια της. Περάσανε καμπόσα λεπτά άκόμη. Έστερώτερα ένας υπάλληλος της Δημαρχίας μάς πλησίασε.

«—Ο κ. Δήμαρχος ήθε. Δεσποινίς, κύριε, θέλετε να καταλάβετε τις θέσεις σας; Τα δύο φωτείν της μέσης...

«Τότε ή καρδιά μου σφιχθηκε, και ή ψυχή μου έγέμισε πικρία... Άνταλλάξαμε ένα βλέμμα. Ο έρωτας, ήταν εκεί,—είμαι δέ-

δαίος κι' αυτό... Κι' έπειτα ή νέα κοπέλλα μούκανε ένα αδιόρατο χαίρε με το κεφάλι:

«—Κύριε...

«Υποκλίθηκα:

«—Δεσποινίς...

«Πήγα να συναντήσω την Πωλέττα στο δάθος. Η άγνωστη πήγε κι' αυτή να καθίσει στο φωτείν της μέσης, πλάι στον ήλιωμένο ήδη μέλλοντα σύζυγό της...

«Και παρενρήθηκα στην τελετή του γάμου της γυναίκας αυτής—που θ' άγαπούσα, που άγαπούσα κιόλας—μ' έναν άλλον...

«Έτσι πέρασε ή ζωή. Τριάντα χρόνια ζωής... Τό είχα πάει πια άπόφαση και δεν ήμουν πια παρ' ένας άνθρωπος που έκανε ένα γάμο από συμφέρον. Είχα τις δουλειές μου με τις άνησυχίες τους, με τις επιτυχίες τους. Όρες-ώρες, έκανα τη σκέψη: «Καλά θάταν αν είχα και λίγη άγάπη στη ζωή μου...»

«Και άμέσως ή εικόνα εκείνης της νέας κοπέλλας πρόβαλε μπροστά μου. Τι να σάς πω; Οι σκέψεις μου ήσαν ίσως σκληρές, όμως δεν ήσαν κακές. Φανταζόμουν μονάχα την Πωλέττα να σβύνη σιγά-σιγά και την γυναίκα εκείνη να παίρνη τη θέση της. Την έβλεπα ν' άσχολήται στο νοικοκυριό μου ν' άνοίγη τούτη την πόρτα, να μου φέρη τόν καφέ μου. Έβλεπα τους εαυτούς μας να γερνάμε μαζί με το άρωμα της άμοιβαίας μας άγάτης σκορπισμένο μέσα σε τούτο το σπίτι... Τό δήμα της, την φωνή της, τη ματιά της!... Η θαλωρή της στάχτης μιας ώραιας φωτιάς που μισοσβύνει...

«...Πριν από όχτώ μέρες, καθόμουν στο γραφείο μου, και βλέπω την πόρτα μου ν' άνοίγη: ήταν αυτή!... Δεν φορούσε καπέλλο. Σηκώθηκα άναυδος.

«—Πώς βρεθήκατε έδώ;—έτραύλισα.

«Εκείνη μου άποκρίθηκε:

«—Κύριε, είμαι ή καινούργια υπηρέτρια.

«Η κυρία με προσέλαβε...»

«Ο Έτιεν Σελλιέ σάπασε. Τό δειλινό πνικόνωνταν τριγύρω μας. Κι' έπειτα από μικρή σιγή, επανέλαβε:

—Ήταν αυτή. Είχε μείνει χήρα και φτωχή. Η τύχη που την έφερε μια φορά κοντά μου την ξανάφερε άλλη μια φορά. Δεν μ' έγνώρισε. Μα κι' έγω δεν θέλησα να της δώσω γνωριμία.

«Όχι. Γιατί χωρίς άλλο πρέπει νάσαι περήφανη. Χωρίς άλλο θα με ντρέπεται και δεν θα θελήση να μείνη... Κι' αυτό θάσαι κρίμα.

«Κρίμα...γιατί...ναί...γιατί ήταν κάτι που τό όνειρεύτηκα: θα γεράσωμε μαζί, αυτή θ' άσασχολήται στο νοικοκυριό μου, μέσα στο σπίτι θ' άντηχή τό δήμα της, ή φωνή της, θα ήπάρχη τό βλέμμα της...»

Την στιγμή εκείνη κάποιος χτύπησε την πόρτα. Είδα να μπαίνει μια γυναίκα πρόωρα γερασμένη, με μάτια όλο γλύνια κι' ένα πανώρη χαμόγελο: κρατούσε ένα μικρό δίσκο.

—Είναι ή ώρα του καφέ σας, κύριε, έλεπεν εκείνη.

—Εύχαριστώ Μαντέν, άπάντησε εκείνος.

Και όταν βγήκε, αυτός χαμογέλασε: —Βλέπετε, μπορεί μάλιστα να την φωνάξουμε τό μικρό της όνομα...

«Η φωνή του είχε μιάν άπειρη τρυφερότητα και ή ματιά του ήταν νοτισμένη από κάποιο κρυφό δάκρυ.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

—Δεν υπάρχει χειρότερος κουφός από εκείνον που δεν θέλει ν' άκούση.

—Δεν επιτρέπεται να κάνει κανείς πόλεμο παρά χωρίς να τό θέλη, έν έσχάτη άνάγκη.

(ΦΕΥΕΛΩΝ)

Για να διασκεδάσετε

ΤΟ 7^ο ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Ένας λύκος ήταν ο φόβος και ο τρόμος ενός χωριού του οποίου έπνιγε και κατεβρόχθιζε τα πρόβατα. Οι χωρικοί άπεφάσισαν άπαξ διά παντός να τόν έξολοθρεύσουν' τόν έκυνήγησαν, τόν περιέκυκλωσαν και την στιγμή που θά τόν έπιαναν, τι βλέπουν; Άντι λύκου ένα ά-θώο άρνάκι!

Πώς έγινε αυτή ή μεταμόρφωση;

Α	Υ	Κ	Ο	Σ
.				
	.			
		.		
.				
	.			
Α	Μ	Ν	Ο	Σ

Ός γνωστόν, θά μετατρέψετε την λέξη ΛΥΚΟΣ στην λέξη ΑΜΝΟΣ, γράφοντας στην κάθε σειρά του διαγράμματος ιιά πενταψηφία λέξη της οποίας μόνον ένα γράμμα θά διαφέρει από την προηγούμενη λέξη.

Τα τέσσερα γράμματα που μένουν άμετάβλητα μένουν επίσης στην ίδια θέση με την προηγούμενη λέξη. Κάθε κουκίδα μέσα στο διάγραμμα δείχνει την θέση του γράμματος που αλλάζει.

(Η λύσις στο προσεχές)

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΣΠΙΡΤΩΝ

Με 6 σπίρτα να κάνετε τέσσερα τρίγωνα όρθογώνια και ίσα μεταξύ των.

(Η λύσις στο προσεχές)

ΦΩΝΗΕΝΤΟΛΗΠΤΟΝ

«π' τ. κ. κκ. λ. βγ. λμ. ν. τ.ν. λλ. ν. ν. τ. ..ρ.»

(Η λύσις στο προσεχές)

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ένας πυροσβέστης προσπαθεί να σβύσει μια πυρκαϊά. Είναι άνεβασμένος σε μια κινητή σκάλα και βρίσκεται άκριβώς στη μέση. Έπειδή ή φωτιά προχωρεί, άνεβαίνει τρία σκαλοπάτια της σκάλας, μα μια ξαφνική φλόγα, τόν άναγ-

κάζει να κατεβή 5 σκαλοπάτια. Έπωφελείται έπειτα από μια παροδική ύφεση και άνεβαίνει άκόμη 7, έπειτα άλλα 6 και εύρίσκειται έτσι στο τελευταίο σκαλοπάτι. Από κει μπαίνει άπ' τό παράθυρο στο σπίτι.

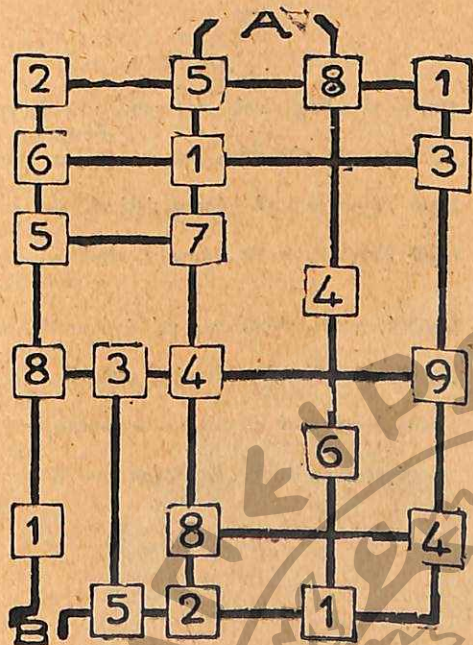
Μπορείτε να μάς πείτε πόσα σκαλοπάτια είχε ή σκάλα;

(Η λύσις στο προσεχές)

Ο ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Ένας περιηγητής βρίσκεται μπρός σ' ένα υπόγειο λαβύρινθο με διαφόρους διαδρόμους. Ο λαβύρινθος έχει μια έξοδο Α και μια έξοδο Β. Δεν μπορεί όμως να προχωρήσει και να βγί στην έξοδο παρά μόνον με τους έξης περιορισμούς:

Θά βρϊ τόν πρώτο σταθμό που θά πάη, θά πάρη τόν άριθμό του και θά τόν προσ-

θέση με τόν άριθμό του επομένου σταθμού. Και αν αυτός ο άριθμός βρίσκεται δεξιά, τότε τό ανώτερο άθροισμα θά τό τετραπλασιάσει. Αν ο άριθμός βρίσκεται άριστερά, τό άθροισμα θά τό τριπλασιάσει. Αν ο άριθμός είναι από κάτω, τό άθροισμα θά τό άφήση ως έχη. Εάν σε ένα ώρισμένο σημείο άνέβη προς τό επάνω του πλίκας, τότε τό άθροισμα θά τό διπλασιάσει.

Όταν έτσι φθάση στην έξοδο Β, ο τελικός άριθμός θά είναι 8.580.

Σημειώσατε ότι σε κάθε αποτέλεσμα προστίθεται πρώτα ο επομένος άριθμός και του νέου αυτού άθροίσματος γίνεται ο πολλαπλασιασμός επί 2, 3 ή 4.

Παραδείγματος χάριν: Εάν ο πρώτος σταθμός έχει άριθμόν 5, ο δεύτερος 1 και ο τρίτος 6, θά προχωρήσει ως έξης: Θά προσθέσει τό 5+1=6. Έπειδή τό 1 είναι κάτω από τό 5, τό άθροισμα 6 με-

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΜΑΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΤΟ 6ο ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Ο ΑΡΤΟΣ θά μετατραπή σε ΤΥΡΟ ως έξης:

Α	Ρ	Τ	Ο	Σ
Α	Υ	Τ	Ο	Σ
Α	Υ	Λ	Ο	Σ
Τ	Υ	Λ	Ο	Σ
Τ	Υ	Ρ	Ο	Σ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Ο μανάβης είχε φεύγοντας δρ. 5.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Τι τροπα.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ

1ο Τό «Δέν φοβόμαστε τίποτα παρά μόνο μήπως πέση ο ούρανός στο κεφάλι μας» τό έλεπαν οι υπερήφανοι Γαλάται στόν Ιούλιο Καίσαρα.

2ο «—Αυτό είναι μια άλλη ιστορία» δφεύεται στόν Ρύδγιαρδ Κίπλιγκ.

ναι ως έχει άμετάβλητον. Έπειτα στο άθροισμα αυτό θά προσθέσει τόν άριθμό του επομένου σταθμού ήτοι 6+6=12. Έπειδή τό 6 είναι άριστερά του 1, τό άθροισμα 12 θά τό τριπλασιάσει, ήτοι 12x3=36. Κ.ο.κ.

Μπορείτε άραγε σεις να βρήτε τους άριθμούς των διαδοχικών σταθμών, ούτως ώστε όταν φθάση ο περιηγητής στην έξοδο Β να έχη άθροισμα 8.580;

(Η λύσις στο προσεχές)

ΖΗΤΗΜΑ ΠΡΟΣΟΧΗΣ

Ίδου ένα μικρό αριθμητικό πρόβλημα που μπορείτε να τό πείτε στους φίλους και να τους πείτε με την άπροσεξία των. Πρέπει όμως να κάνετε τις έρωτήσεις σας άκριβώς νοήνορα, για να μην τους άφήσετε καιρό να σκεφθούν.

Τους έρωτάτε:

—1040 και 1040 πόσα κάνουν;

Σας άπαντούν, φυσικά:

—2080.

—Και 10;

—2090.

—Και 10;

Κατά πάσαν βεβαιότητα, θά σάς άπαντήσουν:

—3000.

Ένώ τό άθροισμα είναι 2100.

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΠΩΣ ΘΑΘΕΛΑ

ΔΩΡΗΣ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΑΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΚΟΥΡΑΚΟΣ

ΠΟΝΟΣ

Ὁ. συγχωρήστε με δὲν ἤθελα, στ' ἀλήθεια
νά σας λυπήσω. Καλλίτερα γελᾶστε, μαζί
μου. Γελᾶστε—καλοὶ μου αἰῶλοι—μὲ τὰ λό-
για ἐνδὸς τρελλοῦ. Μά, πᾶψτε πιά!... Δὲν
γλύφετε πῶς δάκρυσαν καὶ τὰ δικὰ μου μά-
τια;...

ΔΟΝ ΠΑΟΛΟ

Γεώργιον Ν. Πουρνάραν. Μερικὲς φράσεις τοῦ «Ἐνθ' φεύγει τὸ τραῖνον...», εἶναι πρὸ στρωτέας, ἄλλες πάλι ὄχι. Δὲν τὸ δουλεύετε τὸ γράψιμό σας ὅσο μπορείτε να τὸ δουλεύετε. **Νίκων Μαρινάκη ν.** Ἀφ' οὗ ζητεῖτε τὴ συμβουλή μας θὰ σὰς τὴν δώσωμε μὲ εὐκαιρίαινα ἔστω καὶ ἀν σὰς λυπῇται λιγύκι. Κατὰ τὴ γνῶμή μας ὁ στίχος σας δὲν ἔχει πάρει ἀκόμη τὴν τελικὴ μορφὴν ποὺ θὰ μπορούσατε νὰ τοῦ δίνατε μὲ περισσότερη προσοχθεῖα, περισσότερο δούλεμα. Γιατὶ νὰ τυπώσετε μὲ συλλογὴν μὲ ποιήματα μέτρια ἀντὶ νὰ ἐργασθῇτε περισσότεροι καὶ νὰ κατορθώσετε κατὰ καλλίτερο; Ἐκεῖνοι τὸ «κολοιθίσαν» λ. χ. δὲν εἶναι καθόλου ποιητικὰ, δὲν ἔρριπτε; Ἐτίσιος «τῆς μοῦ-

ρας τὸ κατόπιστ' κ.λ.π. Ἀν-
 ναν Καποτοπούλου
 Νομίζω ὅτι ἔπρεπε νὰ τρα-
 πῆτε νὰ μᾶς στείλετε γιὰ δικί-
 σας ἕνα πεζὸ ποῦ ἀντιγράψατε
 σχεδὸν κατὰ λέξιν ἀπὸ τὸ φύλ-
 λο 465 τῆς «Ἐβδομάδος». Τὰ
 σχόλια περὶ ταῦτα... Ἀγγελοῦ
 Κ. Πετρόπουλου. Δὲν
 μᾶς ικανοποίησαν τὰ τελευταί-
 ας. Δὲν εἶναι ὅμοια δουλεμέ-
 νοι οἱ στίχοι σας. Στὸν «Πα-
 νερωτισμὸς» λ.χ. οἱ δυὸ τελευ-
 ταῖοι στίχοι πολλὰ ἀδύνατοι.
 Βάσσαν Θεοχάρην. Δὲν
 εἶχε χαθῆ τὸ ποιημᾶ σας ἀλλὰ
 δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη ἡ σειρά
 του. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτῇ συ-
 νιστοῦμε σ' ὅλους τοὺς ἀνα-
 γνώστας μας νὰ κάνουν ὑπομν-
 ήν καὶ νὰ μὴ μᾶς ξαναγράφουν
 ὅταν εἶτε ἀργοῦν νὰ πάρουν ἀ-
 πάντησιν εἶτε ἀργοῦν νὰ δημο-
 σευθοῦν τὰ ἐγκριθέντα γιατί ἡ
 ἀλληλογραφία μας εἶναι ὀγκω-
 δεσάτῃ καὶ εἰμαστε ὑποχρεω-
 μένοι ν' ἀπαντοῦμε σὺν κα-
 θένᾳ μὲ τὴ σειρά, πᾶντα ποῦ
 γίνεται καὶ γιὰ τὴ δημοσίευσιν
 τῶν ἐγκρινομένων. Θεόδω-
 ρον Νεγκρόν. Τὸ «Νίκη γιὰ
 Σένα» δὲν τῷ γέτε δουλέψαι
 ἥσος ἔπρεπε. Ὁρισμένοι στίχοι
 ὅπως λ.χ. ὁ 9ος καὶ ὁ 15ος

πολὺ ἀδύνατοι. Σέ ε. Σὰς λείπει ἡ τεχνικὴ τοῦ στίχου. Τὸ «Φθινόπωρο» ἔχει ἐλαττωματικὸ μέτρο καὶ ρυθμὸ. Ἀλμπαρ. Θὰ διαβύσωμε, δυστυχῶς, τίς ἐλπίδες σας. Τὸ διηγήμα σας δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο. Ἡ ἀρχή, ὡς τὴ μέση καὶ περισσώτερο, φύλαρχα καὶ στενὰ γραμμένη. Τὸ τέλος θὰ ἦταν ἐνδιαφέρον καὶ θὰ εἶχε δραματικότητα ἀν ἦταν περισσώτερο προσεγμένο καὶ πὺ καλογραμμένο γενικά. Μὴ βιάζεστε. Περαιστίζω. Πολλὰ παιδιαστικά καὶ πρωτόλεια τὰ ποιήματα σας. Μοιάζουν μὲ τὰ λαϊκὰ τραγούδια χωρὶς ἀληθινὴ ποιητικὴ πνοή. Σχετικά καλλίτερο τὸ πρῶτο τετραστίχιο τοῦ «Τὶ νὰ τὴν κάνης τὴ ζωή». Ι. Μ. Σ. Τὸ θυμόμαστε πολλὴ καλὰ τὸ διηγήμα σας αὐτὸ ἀφοῦ τὸ εἴχαμε ξαναδιαβάσει μὲ τὸν τίτλο «Ἡ μνηστὴρ τοῦ Ἀμερικανίου». Ὅμως καὶ τώρα ἀκόμη δὲν τὸ βρίζομε δημοσιεύσιμο. Ἐνα θέμα συνηθισμένο γραμμένο μετριότατα. Ἀργύρηυ Διαμαντήν. Μεταχειρίζεσθε συντομώτερες φράσεις καὶ ὅχι τόσο σχολιαστικές πὰν τὸ τελευταῖον πεζοῦ σας γιατί εἶναι κουραστικές. Ὁ ἄνδρ. Τὰ δύο πρῶτα χειρόγραφα τοῦ πεζοῦ σας ἔχουν δύο-τρεῖς καλογραμμένες φράσεις καὶ κάποια δὲν εἶναι χιούμορ. Τὸ τρίτο καὶ τέταρτο ὅμως χειρόγραφο εἶναι ἐντελῶς ἀποτυχημένα, γεμάτα ἀπὸ ἀναρχοῦ φιλοσοφία. Διαβάστε πεζογράφους. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Μάκην Βλάχο. Λίγοι στροφῆναι «Περιπέτεια». Δὲν ἀποκληρώνετε αὐτὸ πὺ θέλετε νὰ πῆτε. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Γιὰ νῆν Βασίλειάδην. Συμπληθικά γραμμένο τὸ πεζό σας. Μόνον τὸ θέμα τοῦ πὺ κοινὸ. Στείλτε μας τίποτα πρωτοτυπώτερο. Ἐσπ. Κατώτερο ἀπὸ προσηγομένα σας. Ἰδιῶς τὸ τέλος μετριότατο καὶ κοινότοπο. Νάσον. Ἀνθρόν. Ἐντελῶς ἄτεγνο καὶ παιδιαστικὸ τὸ ποιήμα σας. Δῆτε τὸ καὶ μόνος σας.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΔΥΣΙΣ

Βασίλευσε ὁ ἥλιος
πίσω ἀπ' τὰ βουνὰ
καὶ κρύφτηκε θλιμμένος,
ὡσὰν τὰ πετεινά.

Ἑτησία ἐσωτερικοῦ	Δρ. 200.—
Ἑξάμηνος »	» 100.—
Ἑτησία ἐξωτερικοῦ	Λιρ. 1.10.
» Ἀμερικῆς	Δολλ. 6.—

N. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαιζώνος 22)

Τὰ χειρόγραφα, δημοσιευόμενα καὶ
μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

Δὲν ἔχει τὴ λαμπράδα
 ποῦχε καλοκαιριά,
 δὲν ἔχει τὴ λιακάδα
 ποῦχε γλυκειά, βαρειά.

Φθινόπωρο ο ήλιος
 με κλάμματα 'ρχινά...
 ...μαθαίνοντας στη φωλιά του
 γλωμός - γλωμός γυρνά...

Γρηγόρην Καλαβίτην. Ἄν ἐπι-
μεληθῇτε περισσότερο τοὺς στίχους σας καὶ
τοὺς ἀπαλλάξετε ἀπὸ κάποια προχειρογρα-
φία πού τοὺς διακρίνει, μπορεῖ νὰ κατορθώ-
σετε κατὰ καλλίτερον. Γιατὶ πρὸς τὸ παρὸν
οἱ περισσότεροι σας ἔχουσι διυρκισμένους καὶ

Περὶ εὐρυμίας:

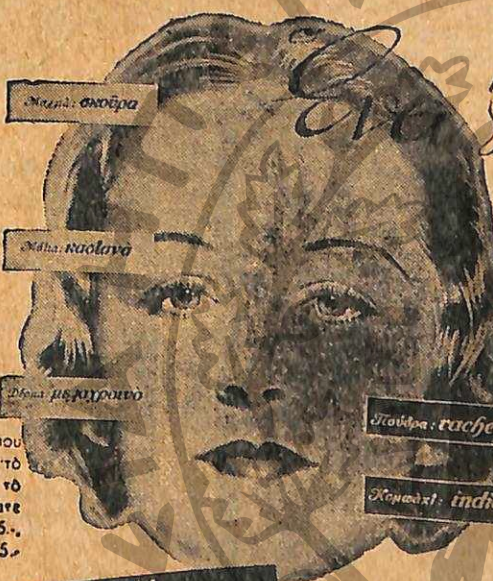
Ένα μελαχρινό πρόσωπο με καστανά μάτια και σκούρα μαλλιά χρειάζεται πούδρα Mystikun, raschel και λιγάκι κομπάκι india - Έάν έλθε ξανθή, τσάρτρί ή ωχρά ο ήνας του Scherk θα σας βοηθήσει να βρείτε την αρμονική συμπλήρωσή της ωμορφιάς σας. Η Πούδρα Mystikun και το κομπάκι Mystikun προσεκτικά διαλεγμένα στον τόνο που ηγισίνε καλύτερα στα μύτια, μαλλιά και επιδερμίδα, σύμφωνα με τον πίνακα του Scherk, δημιουργούν τον τύπο σας. Ή έινε θένεισες σας έτοιμά μιά γαργάλα μοναδική. Ένανθί δόραχμου γραμματόσημου σας αποστέλλουμε τον πίνακα του Σερκ ές και δείγματα πούδρας και κομπάκι.

Πούδρα Mystikun σε κουτί των 80γρ. 80γρ. και 50γρ. Κομπάκι Mystikun (rouge) 40γρ. 40γρ. και 20γρ. Άντρες: Ρ. ή Μαντιλάκι, Ρουζ 10γρ. Άλβαν

Houdpa Mystikunn

КОМПАКТ МУЗІКУМ (СРІДНЬО)

Εὐ κομὴν κούτνια μὲ καθαροτάκι καὶ θουροπία

[illegible]

κούς αλλά στο σύνολο δεν είναι δημοσιεύσιμοι. Πάσαν Σέτσι. Αρκεί καλὸ τὸ διήγημά σας, ἀκατάλληλο ὅμως γιὰ τὸ περιοδικό μας. Θὰ προτιμούσαμε κανένα ἄλλο θέμα λιγώτερο βαρὺ. Κώσταν Καρτσιδῆν. Κοινὸ καὶ χιλιοεπιτωμένο τὸ θέμα ποὺ διαλέξατε. Στείλτε μας κανένα ἄλλο πεζὸ μὲ λιγώτερο συνηθισμένο θέμα γιατί τὸ γράψιμό σας δὲν εἶναι ἀσχημο. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Κ. Καὶ ὁ δικός σας διάλογος γεμάτος χιλοεπιτωμένες κοινοτοπίες χωρὶς κανένα ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον. Διερωτώμεθα ἂν πιστεύετε πραγματικὰ ὅτι δὲν ἀναγνωρίζουμε τὰ γράμματά σας κάθε φορὰ ποὺ μᾶς στέλλετε κ' ἀπὸ ἓνα πεζὸ μὲ διαφορετικὸ ὄνομα...

Ὁ Γιῶργος λέγει πάντα ὅτι αὐτὸ ποὺ τὸν πρωτοεράβησε σὲ μένα καὶ μὲ κάμνει ἀκόμη τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκες, εἶναι ἡ φυσικὴ ωραιότης τῆς ἐπιδερμίδος μου. «Τόσα νέα κορίτσια» λέγει, ἔχουν ἢ τὴν ἐπιδερμίδα γυαλιστὴ ἢ χονδρὴς κηλίδες πούδρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι πούδρα, ἀλλὰ εἰς ἐμὲ δίδει τὴν ὀψιν τοῦ ἀπολύτως φυσικοῦ διότι εἶναι «ἀεροποιημένη». Τόσον λεπτὴ καὶ τόσον ἐλαφρά, ποὺ πραγματικῶς στέκει στὸν ἀέρα.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ πούδρα Τοκαλὸν ἐξαπλοῦται τόσον ἐνιαῖα καὶ κανονικὰ καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἓνα λεπτὸν πέπλον ωραιότητος, σχεδὸν ἀδιόρατον. Προκαλεῖ μίαν ωραιότητα ὅπου φαίνεται πραγματικῶς φυσικὴ, τόσον διάφορον ἀπὸ τὰς παλῆς βαρεῖες καὶ μοδέρνες, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φιαλῆς τῆς «ἀεροποιημένης» πούδρας θὰ ἀνατρέψῃ ὅλας σας τὰς ἰδέας ὅσον ἄφορᾷ τὴν πούδρα, δοκιμάσατέ τὴν σήμερον.

Καλλιερεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα γυναικεία!

REX ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΣ ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

Ἐκδόσεις

ΦΥΜΑΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ τὸ 7ον τεῦχος τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς «Φυματιολογικῆς Ἐπιθεωρήσεως» τοῦ μόνου ἐν Ἑλλάδι φυματιολογικοῦ περιοδικοῦ, διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ λατροῦ κ. Κλεοβούλου Χ. Κοκολάτου, τοῦ γνωστοῦ παθολόγου τῆς πόλεως μας.

Περιέχει ἐνδιαφέροντα ἐπιστημονικὰ ἄρθρα, πρόγραμμα μαθημάτων Φυματιολογίας τοῦ καθηγητοῦ ΙΩΑΝ. Σ. ΒΑΛΤΗ κλπ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἐν τοῖς Γραφεῖσις, Ἀκαδημίας 66, καὶ ἐν τῇ Βιβλιοπω-

λεῖφ Ἑλευθερουδάκη.

ΨΥΧΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Ἐξεδόθη τὸ 10ον τεῦχος μηνὸς Ὀκτωβρίου 1936 μὲ τὸ ἑξῆς περιεχόμενον:

1) ΥΠΑΡΧΕΙ ΤΥΧΗ; Τυχῆροὶ καὶ κακότυχοι. Ἡ τύχη καὶ ὁ γάμος. Πρωτότυπος μελέτη ὑπὸ Ἀγγέλου Τανάγρα (Ἀριστοτέλους 67).

2) Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ψυχικῶν φαινομένων ἐν τῇ ἐγκληματολογίᾳ. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Ψυχομετρίας καὶ τῆς Διοράσεως.

3) Μαντεία τῆς Δωδώνης (Τηλεπάθεια).

4) Θεοκρισίαι εἰς τοὺς ἀγρίους.

5) Τηλεπάθεια—Διόρασις, τῶν κ. Γ. Μάντζαρη, τοῦ κ. Παντ. Καψῆ κλπ.

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ENTERON

Ι. Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσις. Ἐξέτασις καὶ δι' ἀκτίνας ΡΟΝ-ΚΤΕΝ. Ἀκαδημίας καὶ Ἱπποκράτους 196

ΚΩΝ. Χ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Χειρουργὸς Ὁδοντίατρος

Διπλ. Ἑθν. Πανεπιστημίου

ΕΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 50

Λέχεται 9—1 π. μ. 3—7 μ. μ.

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΗΤΡΟΝ

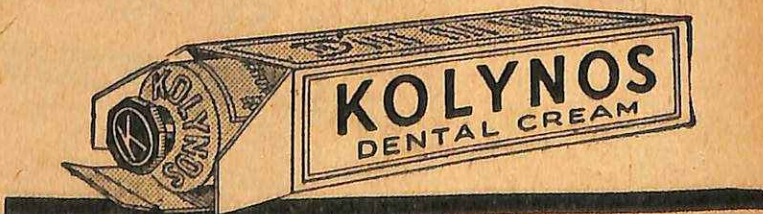
Μία ἀντισηπτικὴ Ὁδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν τῶν λευκότητα εἶναι ἡ

ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνούς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ»

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀπενεμήθη ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Ἐλὶάνα. Ἡ πομάδα βραδείας ἐνεργείας δὲν ἀφαιρεῖ ἀμέσως τὸ τρίχωμα, σὰν τὴν κρέμα ποὺ μεταχειρίζετο ἡ φίλη σας καὶ ἡ ὁποία βεβαίως δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ εἴχε αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα. Ἡ πομάδα βραδείας ἐνεργείας, σιγά-σιγά καταστρέφει τὸ τρίχωμα, χρησιμοποιούμενὴν κάθε βράδυ. Ἀποτελέσματα θάχετε σὲ 6 μῆνες. Πάντως ἡ καταστροφὴ τῶν τριχῶν δὲν εἶναι ριζικὴ, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐγκαταλείψετε τὴν πομάδα, μετὰ τὴν ἀπόπτωσιν, θὰ παρουσιασθῇ ἓνα λεπτότατο, σὰν μεταξωτό, χνουδάκι. Βέβαια μετὰ τὸ πέσιμο τῶν τριχῶν, μόνον δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα πρέπει νὰ γίνεται χρέση τῆς, γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ ἀφάνεια τῶν τριχῶν. Μὲ κάθε σοληνάριον περνάτε περὶ τὰς 45 μέρες. Εἶναι τὸ καλλίτερον κ' ἀποτελεσματικώτερον μέσον.

Λίζαμπο. Μὲ μεθοῦλη ὁποιοῦδήποτε κοινάου βωδινού ἢ μοσχάρσιου, ἔστω καὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης. Δὲν πρέπει νὰ βρασθῇ, παρὰ νὰ πλυθῇ μόνον μὲ λίγο νερὸ γιὰ νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὰ αἵματα, ἂν εἶναι ἀπὸ τὴ σπονδυλικὴ στήλη. Μὲ τὴν μέθοδον αὐτὴ τοῦ λωδίου μόνον καμμίαν δερμίδα στὸ τριχωτὸ τῆς κεφαλῆς θὰ προκαλέσετε καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἀττικὸν Ὁθρανόν. Ἡ ἐπιθυμία σας θὰ ἐκπληρωθῇ. Πηγαίνετε νὰ τὸν δῆτε: Σόλωνος 40, τὰς καθημερινὰς 11—1 καὶ 4—6 καὶ τὰς Κυριακὰς μόνον 11—1. Νὰ τοῦ πῇ τε τὸ Ψευδώνυμόν σας.

Μελαχροινὴ, Ἡράκλειον Κρήτης. Σὰς ἀπαντήσαμε ἰδιαιτέρως καὶ λεπτομερῶς, στὴν διεύθυνσίν σας. Φαντάζομαι ὅτι θὰ ἱκανοποιηθῇτε. Κάνουμε ὅτι μπορούμε γιὰ νὰ ἐξυπηρετοῦμε ἀποτελεσματικώτερα τὰς ἀναγνώστριάς μας.

Ἰωάννην Μανάν. Καθὼς σὰς εἶπε καὶ τότε ὁ ἴδιος, αὐτὸ πᾶ ἔχει γίνεαι σκληρὴ οὐλὴ καὶ πάντα θὰ γίνεαι αὕτῃ ἡ ἱστορία. Πάντως πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸ διατηρῇτε τὸ μέρος αὐτὸ μαλακὸ, γιὰ νὰ μὴ σπάξῃ εὐκόλα. Δυστυχῶς δὲν μπορούμε νὰ σὰς ἐξυπηρετήσωμε καλλίτερα, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει καὶ κανένα μέσο ἀποτελεσματικώτερον.

Μίαν ἔξην. Ἀργα. Μπορεῖ νὰναί λεπτὴ καὶ λευκὴ ἡ ἐπιδερμὶς ἀλλὰ μπορεῖ νὰναί συγχρόνως καὶ λιπαρὰ ἢ ξηρὰ ἢ καὶ οὐδέτερα, ὁπότε χρειάζεται καὶ ἄλλη σύσταση τὸσον τοῦ γάλακτος γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα, ὅσον κ' ἐκείνου πρὸς τὴν πούδρα. Τὶς κρέμες νὰ τις ἀποφεύγετε γιὰτὶ προκαλοῦνε ἄφ' ἐνὸς ὑπερτρίχωσιν, ἐνθ' ἄφ' ἑτέρου κλείνουν εὐκόλα τοὺς πόρους. Ἄν θέλετε γάλα τιμᾶται δοχ. 75. Μαζὶ μ' αὐτὸ σὰς δίδεται γραπτῶς καὶ ὁ τρόπος περιποιήσεως τοῦ δερματός σας. Πάντως ἂν θέλετε πρέπει νὰ γράψετε καὶ τὴν ποιότητα τοῦ δερματός σας. Τὸ βιβλίο ποὺ μᾶς γράφετε δὲν ὑπάρχει στὰς Ἀθήνας.

Πετρόβνα, Κων/πολιν. Μοῦ γράφετε ὅτι μὲ παρακολοῦθετε τακτικὰ, ἐντούτοις ἀπὸ τὰ γραφόμενά σας ἀποδεικνύεται τὸ ἀντίθετο. Γιὰτὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ διαφορετικὰ τὸ ὅτι γιὰ τὸ βραδυνὸ ξεμακιγιάρισμα χρησιμοποιεῖτε κάθε βράδυ σα-

ποῦνι καὶ νερό, πρῶτα ποὺ ἐνθ' δὲν καθαρίζει ἀπόλυτα τὸ δέρμα ἀπ' τὰ μακιγιάζ τούναντίον τὸ ἀποξηραίνει καὶ τὸ καταστρέφει. Μάλιστα προκειμένου περὶ δερματός λεπτὸν σὰν τὸ δικό σας. Ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ μοῦ ζητάτε γιὰ τὴν συστηματικὴν περιποίησιν τοῦ δερματός σας, θὰ τις δοῦν με πᾶσαν λεπτομέρεια στὰ εἰδικὰ ἄρθρα. Ἡ περιποίησις τοῦ προσώπου ποὺ ἀρχίσει νὰ γράφῃ ὁ κ. Λαδὰς στὴν γυναικεία σελίδα συνεχῶς ἀπὸ τοῦ 474 φύλλου μας. Ἐκεῖ θὰ δοῦν πῶς θὰ καθαρίζετε τὸ πρῶν καὶ πῶς θὰ ξεμακιγιάρετε τὸ βράδυ τὸ πρόσωπό σας καθὼς καὶ τὶς κατάλληλες συνταγὰς. Εἶμαι πάντα στὴ διάθεσί σας. Γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν βλεφαρίδων δὲν ὑπάρχει κανένα φάρμακο. Μόνον γιὰ νὰ διατηροῦνται μαλακὲς καὶ νὰ μὴ σπᾶνε, κατόπιν τῶν διαφορῶν βαφῶν, οἱ ὁποῖες τὶς ξεραίνουν, ὑπάρχει φάρμακο. Τὴν ἴδια ἐνέργειαν κάνει καὶ τὸ Τοποβαξέν, καθὼς καὶ τὰλλα ποὺ μοῦ γράφετε, μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τὸ πρῶτο εἶναι ἀπολύτως ἀβλαβὲς κ' ἀντισηπτικόν.

Ἀγνή Μαρί. Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τόσο κολακευτικὰ λόγια σας, καὶ γιὰ τὴν τόση ἐμπιστοσύνην σας. Εἶμαι πάντα στὴ διάθεσί σας. Προσπαθήσατε νὰ δοῦν τὸν τύπον σας στὰ ἄρθρα «Ἡ περιποίησις τοῦ προσώπου». Ἐκεῖ θὰ δοῦν πολλὰ ἐνδιαφέροντα πρᾶγματα γιὰ τὴν ἐν γένει περιποίησιν τοῦ προσώπου σας. Δὲν πρέπει νὰ πλένεσθε μὲ κρύον νερό, ἀλλὰ πάντοτε μὲ μόλις χλιαρό. Τὸ ροῦζ καλόν, ὡς καὶ ἡ μπουνιέτ. Ἡ κρέμα ποὺ μεταχειρίζεσθε γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα δὲν κάνει τίποτε, τούναντίον σὰς κλεί-

Η ΚΛΩΣΤΗ ΚΙΘΑΡΑ
ΟΙΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ.....

Ποῦ ὁφείλεται ἡ καλὴ γραμμὴ;

Ὅπως ἓνας ἀπολύτως ἑφαρμοστὸς κορσὲς δίδει στὸ σῶμα μίαν ωραιότερη γραμμὴ ἔτσι καὶ μίαν ἀπολύτως ἑφαρμοστὴ κάλτσα δίνει στὸ πόδι μίαν εὐγενικώτερον φόρμα. Ἀκριβῶς αὐτὸ ἐπὶ εὐγυγάνουν ἡ κάλτσα ELBEO μὲ τὴν ἐλαστικότητά των φορμάρουν τὸ πόδι καὶ τὸ κάνουν νὰ φαίνεται λεπτότερον καὶ εὐγενικώτερον. Πωλοῦνται εἰς τὰ καλύτερα καταστήματα εἰς εὐμάς ἀπολύτως ὠρισμένας. Ἀποθήκη μόνον χονδρικῆς πωλήσεως Μητροπόλεως 46 τηλεφ. 21—318.

ELBEO

νει τους πόρους και σ'αξ ξεραίνει το δέρμα. Για το δραστικό ξεμακιγιάρισμα να μεταχειρισθείτε το φάρμακο που σ'αξ γράφω παρακάτω. Άρκει να βρῆτε το χαρμάμελις, το οποίο είναι ειδική ευρωπαϊκή σκευασία και όχι χαμομηλόνερο, όπως νομίζουν πολλοί φαρμακοποιοί. Άν δεν το βρῆτε στείλτε μου την ακριβή διεύθυνσή σας και 3) χμον γραμματόσημον για να σ'αξ απαντήσω ιδιαιτέως και λεπτομερώς.

Amandes mondées 30 gr.
Eau dist. d'Hamamelis 50 »
Eau dist. de roses 50 »

Χρυσούλικο. Το βράδυ θα ξεμακιγιάρεσθε με το ίδιο φάρμακο που γράφω παραπάνω στην Άγνη Μαρί.

Πρέπει να βεβαιωθείτε όμως ότι έχει χαρμάμελις ο φαρμακοποιός. Για τις βλεφαρίδες σ'αξ παραπέμπω σ'ότι γράφω πρὸς Πετρόβνα. Για κρέμα δεν μπορώ να σ'αξ πῶ τίποτε εφόσον δεν μου γράψετε την ποιότητα του δερματός σας. Τὰ μαλλιά σας να τὰ λούζετε μόνο κάθε δεκαήμερον καλὰ με κατσαροσάπουν. Κάθε βράδυ ν'ἀλείφετε τις ρίζες με καθαρό ελαιόλαδο και το πρωί να τις τριβετε ελαφρώς με το ἔξῃς φάρμακο:

Naptol 5 gr.
Alcool 50 »

Ε. Λάουρα. Μὰ σοβαρολογείτε λέγοντας ότι υπάρχουν ἐνέσεις, και ότι μάλιστα με την ἐνέργεια κάθε μιᾶς ἀπὸ αὐτὲς αὐξάνει κι' ἀπὸ 20 ἐκατοστὰ το ὕψος τοῦ σώματος; Μ'αὐτὰ που λέτε ἐκθέτετε την νομισμένη σας. Ἐχετε ἀκόμη καιρὸ και θὰ ψηλώσετε λιγάκι ἀκόμα. Για τ' ἄλλο ζήτημα να παίρνετε ἐσωτερικῶς ἕνα δισκίο το μεσημέρι και ἄλλο ἕνα το βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ ἀπὸ τὸ Fer-Ovarine, Vilajis.

Θὰ τὸ παίρνετε ἕως ὅτου τακτοποιηθῇτε ἀπολύτως καλὰ. Μόνον τις ἡμέρες τῆς ρύσεως θὰ τὸ σταματᾶτε και θὰ ἐπαναρχίσετε εὐθὺς ἀμέσως μετὰ την παύση τῆς.

ΛΟΡΑ

Ζήσαμε ἕνα ὄνειρο...

(Ἡ συνέχεια ἀπὸ την σελίδα 16)

τιο σ'άν να ζητούσε κάτι. Ὁ Σέργιος εἰχε ξεχάσει να καπνίσῃ, παρακολουθώντας την με ἀναμμένο βλέμμα.

—Τι ζητᾶς, Άννα; Τι θέλεις;
Ἡ κοπέλλα ἐαφνιάστηκε. Την πλησίασε θὲ ταπεινὸ ὕφος.

—Εἶσαι ἀνήσυχη; Νοιώθεις τὸ κενό, σ'άν κι' ἐμένα; Συλλογίζεσαι την αὔριο, την ζωὴ που θὰ ξαναρχίσῃ... Ζωὴ γεμάτη σύννεφα, χωρίς την παραμικρὴ ἀτίδα ἡλίου. Εἶμαι τόσο μοναχός, Άννα, στήν πόλη, τόσο ἔρημος...

—Εσὺ όμως εἶσαι μόνεχα τώρα μόνος, ἐγὼ ἤμουν πάντα ἔρημη!

Ἡ ἐπανάσταση ἔβραζε μέσα τῆς. Ὁ Σέργιος ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο τῆς.

—Άς μὴ συλλογίζομαστε την αὔριο, Άννα...

Μηχανικά ἐκείνη τοῦ χάιδεψε τὰ μαλλιά, ἀμέσως όμως τράβηξε τὸ χέρι τῆς σ'άν να φοβήθηκε.

—Ἐξω εἶναι φεγγάρι, τοῦ εἶπε με σβυσμένη φωνή, πᾶμε ἔξω, τί ὁμορφὴ νύχτα.

—Τι ὁμορφὴ νύχτα, ἐπανελάβε ὁ Σέργιος με ἀλλανγμένη φωνή.

Ξαφνικά, την ἔσφιξε στήν ἀγκαλιά του:

—Άννα, Άννα, φώναξε, μὴ με διώχνεις, μὴ με διώχνεις!

Τῆς μιλοῦσε με τὸ στόμα μέσα στὰ μαλλιά τῆς και ἡ φωνὴ τῆς φαινόταν σ'άν νὰρχοταν ἀπὸ μακριά, ἀπ' τὰ περσ-

σμένα νειῶτα τῆς, ὅταν ἦταν ἀκόμα ἐκκοι χρόνων. Ὑστερα την φίλησε μ' ἕνα παρατεταμένο, ἀπελπισμένο φιλή.

—Σφίξε με στήν ἀγκαλιά σου! τῆς ψιθύρισε.

Ἡ Άννα δὲν βρῆκε την δύναμη νὰ ἀρνηθῇ.

□ □

Ἡ Άννα ξύπνησε τὸ πρωὶ με μεγάλη διάθεση νὰ τραγουδήσῃ. Ἐτρεξε στήν λίμνη και κάθισε στὰ ρωμαϊκὰ ἔρείπια. Ἀντὶ νὰ τραγουδήσῃ ὅμως, ἔξεσπασε σ' ἕνα κλάμα δυνατὸ και λυγμικό. Ἐκλαίγε ἀπὸ τρυφερότητα γι' αὐτὴ την ἐρωτική νύχτα, την πρώτη νύχτα ἔρωτος που εἶχε ζήσει στήν ζωὴ τῆς.

Ξαφνικά, εἶδε μιὰ σκιά μπροστὰ τῆς και σήκωσε τὸ κεφάλι. Ὁ Σέργιος εἶχε σκυμμένο τὸ κεφάλι, σ'άν ἔνοχος. Τοῦ εἶπε:

—Θέλησα νὰ χαρῶ τὸ θέαμα τῆς αὐγῆς σ'η λίμνη. Ποιὸς ξέρει πῶς θὰ τὸ ξαναῶ πιά! Κι' αὐτό, τὸν δρυσερὸ δέρε που δὲν ἔχομε στὸ γραφεῖο!...

—Άννα! την διέκοψε ὁ Σέργιος. Νὰ σοῦ πῶ...

Ἐκείνη ὅμως τοῦ ἔβαλε τὸ χέρι στὸ στόμα.

—Ὡ! μὴ μοῦ πῆς τίποτα....

Τὰ δάκρυα ἔβρεχαν τὰ μάγουλά τῆς. Ὁ Σέργιος τραύλισε:

—Ἐχω τόσες τύψεις... Ἀφισέ με νὰ σοῦ πῶ τουλάχιστον...

Ἡ Άννα σηκώθηκε ὀρθια και ξανάγινε ἡ αὐστηρὴ γραμματεὺς. Εἶπε με τραχιὰ φωνή, χωρίς δάκρυα πιά, σ'άν νὰ διέτασσε:

—Δὲν συνέβη τίποτα, Σέργιε, νὰ τὸ θυμάσαι. Ζήσαμε ἕνα ὄνειρο... τίποτε ἄλλο...

ΛΩΡΕΝΣ ΤΑΛΜΠΟΤ

ΔΙΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Ἑβδομάδος» δικαιούται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα μας με την σημείωσιν: «Διὰ τὸν Ἰατρόν», οἰανδήποτε ἱατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος, νὰ περιγράψῃ δηλαδὴ λεπτομερώς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώσται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαίτερον δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν, ἄς γράφουν ἀπ' εὐθείας στὸν ἱατρόν μας κ. Λουκιᾶν Δημητριάδην 14 ὁδὸς Ἀγ. Δημητρίου (πάρδος Εὐριπίδου).

Ὁ ἱατρός τῆς «Ἑβδομάδος» δέχεται τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν του ἀναγνώστας μας καθ' ἑκάστην, πλὴν Κυριακῆς, 6—7 μ.μ. Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητον νὰ τὸ δηλώσων νὰ τὸ ὄνομα ὑπὸ τὸ ὁποῖον μᾶς ἐγράψαν.

Ἀπελπισμένον Κουρέα. Γ. Α.

Μοῦ γράφετε νὰ μὴ λάβω ὑπ' ὄψιν τὰς διαγνώσεις τῶν ἱατρῶν, οὔτε τῶν παθολόγων οὔτε τῶν νευρολόγων, ἀλλὰ μόνεχα τὰ συμπτώματα που σῆς μοῦ γράφετε. Λοιπόν, οὔτε περὶ ἐλονοσίας οὔτε περὶ θρομβιτιδὸς πρόκειται, ἀλλὰ γιὰ μιὰ καθαρή νευρική κατάσταση που γιὰ νὰ περᾶσῃ τελείως χρειάζεται βέβαια και φάρμακα ἀλλὰ πρὸ πάντων χρειάζεται φροντίδα, ἂν θέλετε πραγματικὰ νὰ γίνετε σ'άν και πρῶτα. Τώρα θὰ κάνετε αὐτὰ που σ'αξ γράφω. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα θὰ σταματήσετε τὸ θερμόμετρο και μάλιστα θὰ τὸ σπᾶσετε γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντὰ σας.

Ὁ,τιδήποτε δὲ κι' ἂν αἰσθανθῇτε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δὲν θὰ τὸ μεταχειρισθῇτε. Θὰ πάρετε 30 γραμμάρια Βάρμα Βαλεριάνας ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ παίρνετε 60 σταγόνες τὴν ἡμέρα: 30 τὸ πρωὶ και 30 τὸ βράδυ.

Ἐπίσης τὸ βράδυ προτοῦ πέσετε νὰ κοιμηθῇτε θὰ βρέχετε μιὰ πετσέτα με κρύο νερὸ και ἀφοῦ την στύψετε θὰ τρίβετε μ' αὐτὴν ὁλόκληρο τὸ σῶμα σας και μετὰ θὰ τὸ στεγνώνετε με μιὰ στεγνὴ πετσέτα. Αὐτὸ θὰ γίνε-ται κάθε βράδυ. Ἐφ' ὅσον δὲ σ'αξ εἶναι εὐκολο κάνετε και 20 ἐνέσεις Στρυχνίνης τῶν 0,002—.

Ἀφοῦ περᾶσῃ ἕνας μῆνας μοῦ ξαναγράφετε. Ἄν δὲ βροσκοσθε σ'ας Ἀθήνας τότε περνᾶτε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖο μου (Ἀγ. Δημητρίου 14) νὰ σ'αξ δῶ. Δὲν πρόκειται νὰ ξεδείψετε τίποτε.

Κ. Σ. (Ε. Σ.) Νίκη. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ σ'αξ γράψω τὴ συνταγὴ που μοῦ ζητᾶτε γιατί δὲν ξέρω οὔτε τὴν ἡλικίαν σας οὔτε τὴν κατάστασίν σας. Ἀφήνετε βέβαια νὰ ὑπονοηθῇ ἀπὸ τί πάσχετε, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ γίνω πρόξενος βλάβης. Οὔτε και ἔχετε δικαίον νὰ καταφέρεσθε ἐναντίον τῶν ἱατρῶν. Διατρέχετε μετὰξὺ ἄλλων τὸν κίνδυνον νὰ χαλάσετε τὸ στομάχι σας ὁπότε ἡ δευτέρα πλάνη θάναι χειρὼν τῆς πρώτης.

Ἴσως βέβαια ἐντε ἀκούσει ὅτι ὑπάρχουν τέτοια χάπια ἀλλὰ αὐτὰ ἐχρησιμοποιήσαν μόνον σ'τις ἐκστρατεῖες γιατί ἦταν ἀδύνατον νὰ γίνουν στὸ μέτωπο ἐνέσεις. Μ' αὐτὸ τὸ μέσον προσπαθοῦσαν ἀπλῶς νὰ σταματήσουν τὸ κακὸ στὸ σημειο που ὀρισκόταν. Ἐγὼ τώρα ἔχω νὰ σ'αξ δώσω μιὰ συμβουλὴ και ἀφείλετε νὰ την ἀκολουθήσετε ἂν δὲν θέλετε ὀργότερα νὰ μετανοήσετε, ὁπότε θὰ εἶναι πιά πολὺ ἄργα. Νὰ πᾶτε σ' ἕναν καλὸ γιατρὸ και νὰ ὑποβληθῇτε στήν ἐνδεικνυμένη θεραπεία. Τίποτε ἄλλο.

Νικόλ. Χερ. Κοητικὰ, Πειραιῶς. Μὲ τὰ λίγα που μοῦ γράφετε εἶναι δύσκολο νὰ διαγνώσω τὴν αἰτία τοῦ τρώμου. Δὲν νομίζω δὲ ὅτι εἶναι ἀποτέλεσμα αὐτοῦ που μοῦ γράφετε. Πρέπει πάλι νὰ ἀπο-

δοθῇ στήν ἰδιοσυγκρασία σας κι' ὅχι σὲ κείνην τὴν αἰτίαν. Τὸ καλλίτερον τώρα που ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ πᾶτε σ' ἕναν γιατρὸ ὁ ὁποῖος θὰ σ'αξ δώσῃ τὴν θεραπεία που πρέπει. Εἰδικῶς, θὰ πᾶτε σ' ἕναν νευρολόγο. Πάντως μέχρις ὅτου ἀποφασίσετε νὰ πᾶτε σὲ γιατρὸ νὰ κάνετε 20 ἐνέσεις Στρυχνίνης τῶν 0,002 κάθε μέρα και ἀπὸ μιὰ. Μετὰ θὰ διακόψετε ἐπὶ 15 μέρες και θὰ ἐπαναλάβετε. Ἐπίσης τις ἡμέρες που δὲν θὰ κάνετε ἐνέσεις Στρυχνίνης νὰ κάνετε ἐνέσεις

Gluconate de Calcium Chropi

ἐνδοφλεβίως 12 τὸν ἀριθμὸ. Κάθε μέρα ἀπὸ μιὰ. Αὐτὸ θὰ γίνῃ τρεῖς φορές.

Τέλος και ἄσχετα με την παραπάνω θεραπεία, νὰ πάρετε 20 γραμ. δάρματος Βαλεριάνας. Ἀπ' αὐτὸ θὰ παίρνετε 40 σταγόνες τὴν ἡμέρα. 20 τὸ πρωὶ και 20 τὸ βράδυ.

Ἐπίσης νὰ ἀποφεύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ και τὰ τσιγάρα.

Ἐφ' ὅσον δὲ σ'αξ εἶναι ἐνκόλο ἔλατε νὰ με βρῆτε στὸ ἱατρεῖο μου. Δὲν θὰ ἐπιδαρυνθῇτε με τίποτα. (Ἀγίου Δημητρίου 14, 6—7 μ.μ.)

Τ. Κ. Ι. Ἐκεῖνο που πραγματικὰ προξε-

νεῖ κατάπληξιν εἶναι τὸ ἔξῃς: ἀπόπειρα δὲν ἔγινε. Τακτικὰ ἔχω. Μήπως εἶναι ἐνδειξὴ αὐτὴ βλάβης; Πῶς κατορθώνετε και συνδυάζετε τὰ δύο αὐτὰ εἶναι ὅλως διόλου ἀκατανόητον. Ἐπρεπε κατὰ τὴν γνώμην μου νὰ γίνῃ πρῶτα ἀπόπειρα και μάλιστα κατ' ἐπανάληψιν και ἂν ἀποτύγχανε τότε μπορούσατε νὰ σκεφθῇτε και περὶ βλάβης.

Ἄλλως ἐκεῖνο που σ'αξ ἔκαμε νὰ γράψετε ἀσφαλῶς δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ ἀπλή περιέργεια ἢ δὲν ξέρω τί ἄλλο. Ὅσον ἀφορᾷ τώρα ἂν πρέπῃ νὰ ἐξακολουθήσετε τὴν τακτικὴν αὐτὴν αὐτὸ βέβαια εἶναι δικὸς σας λογαριασμὸς και ἡ στάσις αὐτὴ δὲν εἶναι κακὴ ἀλλὰ και ἂν ἄλλεξη ἢ τακτικὴ ἀσφαλῶς δὲν θάναι κακὴ ἐφόσον θὰ τηρηθοῦν ὁρισμένοι κανόνες.

Κακὸς ἐφ' ὅν. Δὲν εἰσθε ἀσφαλῶς οὔτε ὁ πρῶτος οὔτε θὰ εἰσθε ὁ τελευταῖος που παραπονέισθε γιὰ πονοκεφάλους και γιὰ κακοδιαθεσία, ὅταν ὁ καιρὸς εἶναι συνεφισμένος και σιγοβρέχει. Αὐτὸ συμβαίνει σ' ὅλους τοὺς ἐξ ἰδιοσυγκρασίας νευρικοὺς. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν κανεὶς σοδαρὸς λόγος νὰ ἀνησυχῇτε. Εἶναι πράγμα τόσο συνηθισμένο. Παίρνετε μιὰ ἀσπιρίνη και τελειώνουν ὅλα.

...μειαχειρίζετε NIVEA

Εὐτυχῶς τὸ δέρμα τὸ ὁποῖον προστατεύεται διαρκῶς με κρέμα NIVEA ἡ κακοκαιρία δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ τὸ βλάψῃ. Τὸ δέρμα με τὴν NIVEA δὲν γυαλίζει. Ἡ NIVEA εἰσχωρεῖ βαθειὰ εἰς τοὺς πόρους και οὕτω τὸ δέρμα, παρ' ὅλην τὴν κακοκαιρίαν, βροχάς, ἀέρα, ἥλιο και χιόνι, διατηρεῖται μαλακὸν και λείον. Παίξει σπουδαῖον ρόλον ἡ κανονικὴ χρησιμοποίησις τῆς κρέμας NIVEA, διὰ τοῦτο τρίβετε κάθε βράδυ, πρὶν νὰ κοιμηθῇτε, τὸ πρόσωπον και τὰς χεῖρας με κρέμα NIVEA καλὰ, ὥστε νὰ εἰσχωρήσῃ βαθειὰ εἰς τοὺς πόρους τοῦ δέρματος.

Ἡ κρέμα NIVEA

εἶναι παλὺ εὐθηνή

Τὸ μικρὸν κυτίον 5.50 ἑπ.	
Τὸ μεσαῖον 13 »	
Τὸ μεγάλον 30 »	

ΚΥΡΙΑ!

Σὰς συνιστώμεν νὰ βάφετε μόνη σας τὰ φορέματά σας, τὰ μαλλιά, τὰ νήματά σας ὡς και τις ψάθες σας μόνον με τὰς γνησίας και παγκοσμίου φήμης Γερμανικὰς Βαφὰς ΑΡΤΙ, διότι οὕτω μόνον θὰ εἰσθε βεβαία ὅτι θὰ ἐπιτύχετε ἀπολύτως εἰς τὴν βαφὴν και χωρίς νὰ ὑποστῇ τὴν παραμικρὰν φθορὰν τὸ φῶρέμά σας. Μία βαφὴ διὰ νὰ εἶναι καλὴ δὲν ἀρκεῖ μόνον τὸ νὰ βάφῃ τὸ ὕφασμα, ἀλλὰ πρέπει πρὸ παντὸς και νὰ μὴ τὸ καταστρέφῃ. Παλαιὸν φῶρεμα βαφὴν με «ΑΡΤΙ» οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον. Αἱ βαφαὶ «ΑΡΤΙ» οὐδέποτε ξεβάφουν. Ἐμπριμὲ φορέματα βάφονται ἐπιτυχῶς με βαφὰς «ΑΡΤΙ» ἀφοῦ προηγουμένως ἀποχρωματισθοῦν με τὸν ειδικὸν ἀποχρωματιστὴ «ΑΡΤΙ».

Αἱ βαφαὶ «ΑΡΤΙ» πωλοῦνται στὰ φαρμακεία και ἐμπορικά τῆς συνοικίας σας εἰς 61 υποδέρνονε χρωματισμοὺς. Ἐκαστον πακετίδιον ζάει 150 δρᾶμα ὕφασμα.

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

με τὴν τελευταίαν ἀπλουστάτην μέθοδον, τὴν Brillantine CHARMINE

CHARMINE Α'. Διὰ τὰ μαῦρα και καστανὰ μαλλιά.

CHARMINE Β' Διὰ τὰ ξανθὰ.

Ἀναζωογονεῖ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας χωρίς νὰ εἶναι βαφὴ και ἐντὸς 10 τὸ πολὺ ἡμερῶν ἔχετε τὸ φυσικὸν χρῶμα τῆς κόμης σας. Μαῦρα, Καστανὰ ἢ ξανθὰ.

Καταργεῖ πλέον τὰ ἄσπρα μαλλιά και δίδει χωρίς νὰ θλάττῃ καθόλου τὴν ὀραιότεραν στιλπνότητά. Ἐξαλείφει τὴν πυτιρίδα και σταματᾷ τὴν τριχόπτωσιν.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗ ΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος

Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 10.

ΤΗΛΕΦ. 24742.

Αν θέλετε όμως επίσης και κάτι παραπάνω, παίρνετε δυο φορές την ημέρα 20 σταγόνες Βαλεριάνας (δάμα). Θα παίρνετε 30 γραμμάρια και όταν τελειώση σταματάτε μερικές μέρες, περισσότερες των 15, και την επαναλαμβάνετε πάλι. Έν τώ μεταξύ μου ξαναγράφετε.

Ένδιαφερόμενον. Για τις ενέ-

σεις που γράφετε, δηλαδή ότι δεν τις γνωρίζω και αμφιβάλλω αν υπάρχουν τέτοιες. Ίσως να κάμω λάθος στ' όνομα. Άλλα θα σας είπαν και άλλα γράφετε. Γιατί ως τώρα δεν έχω ακούσει για τέτοιες ενέσεις. Το φάρμακο αυτό υπάρχει δέχεται στη φαρμακολογία αλλά χρησιμοποιείται μονάχα εξωτερικώς για δερματικά νοσήματα. Όσον αφορά το ζήτημα της Βάσσερμαν εξαρτάται αυτό πρώτον από το αν υπήρξατε άρρωστος και υπεβλήθητε σε θεραπεία. Αν ναι, τότε ασφαλώς θα εξακολουθήσει επί αρκετό διάστημα να είναι αρνητική. Αν όμως όχι, αν δεν υπεβλήθητε σε θεραπεία, τότε ασφαλώς όταν είναι αρνητική, είναι οντως αρνητική, δηλαδή δεν υπάρχει τίποτε στο αίμα σας.

Μιά Κοντούλαν. Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα δεσποινίς. Με ενέσεις δεν ψηλώνει κανείς, ούτε με κανένα άλλο φάρμα-

κο. Τότε ο κάθε κοντός θα κάμνη μια γενναία σειρά από ειδικές ενέσεις—αν υπήρχε δηλαδή το θαυματουργό αυτό φάρμακο—και θα μετεβάλλετο σε λίγο διάστημα σε κυπαρίσσι ή...και σε σφρανοξόστη, αν εξακολουθούσε επ'απειρον! Αφίστε κατά μέρος τις ιδέες αυτές και άρκεσθίτε σ' όσα σας έδωκε ή μήτηρ—Φύσις. Ξέρει αυτή καλύτερα από μās γιατί πρέπει να γίνει το αυτό και εκείνο. Φορέστε λίγο ψηλότερο τακούνι αν θέλετε, αλλά ενέσεις που να δίνουν ανάστημα μην γυρεύετε, γιατί δεν υπάρχουν. Για το δεύτερο ζήτημα παίρνετε τα φάρμακα. Αγκομενσίνη και Σιστομενσίνη Σίμπα (κομπριμέ). Οδηγίες χρήσεως θα βρήτε μέσα στο περιτύλιγμα.

Α. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Παθολόγος Ιατρός

Οι άνδρες
ορλομούν τις
ξανθές, όλαν...

...έχουν
την έσπερ-
μίδα μάτ,

και έχουν πολύ δική, γιατί εκείνο που δίνει στις γυναίκες την ακατανίκητη έλξη της υγείας και της σφριγηλής νεότητος είναι το μάτ χρώμα ΜΟΝΟΝ Η

ΠΟΥΔΡΑ ΧΩΡΙΣ ΤΑΛΚ
ΜΑΤΙΤΕ

της οποίας όλα τα συστατικά είναι μάτ σάς έγγυαται, άκρι βώς, λόγω της συνθέσεώς της, αυτό το ιδεώδες χρώμα

L.T.RIVER

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ
MAZY ME ΤΗΝ
NEAN
Κρέμαν
ΜΑΤΙΤΕ
"ΜΗΝΥΤΑ"

για να είδε α' la mode
προμυδένεσδε
τά υφάσματα σας στου
Μορφίνη & Ψαξμαδά

έρμου 34
τη: 20555

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ
Δ^ΡΙ.Μ.ΚΑΔΑΒΙΤΗΣ
ΕΙΔΙΚΕΥΘΕΙΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΩΣ
ΕΞΕΤΑΣΤΕ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΟΡΗΝ ΟΡΙΘΜΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19
10-12 • 4-7 • ΤΗΛ. 25-125

"Ο,τι νεότερον εις μάλλινά ό-
φάσματα Ευρωπαϊκά.

ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ
5 Πλατ. Καπνικαρέας

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ο Ιατρός Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΗΣ, Ιδρυτής
του αισθητικού κέντρου ELYSEE των Παρι-
σιών, τ. διευθυντής της Κλινικής ST.
CODUL των Παρισίων, δέχεται τās
ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
όλας τās δυσμορφίας, έγκαύματα, σόλās,
σίγματα, αγγειώματα κ.λπ.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

χωρίς ηλεκτρόλυσιν άνευ σίγματος, άνευ
πόνου. Βερανζέρου 12α.

ΑΙΤΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ
ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

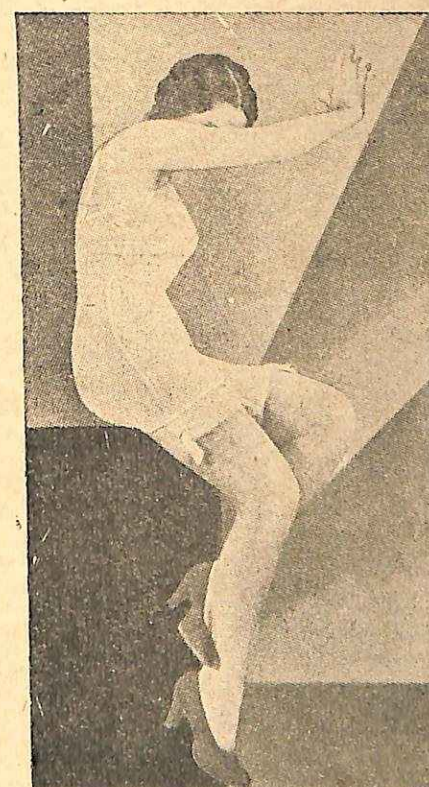

Brasso

Με το BRASSO όλα γίνονται
σάν καθρέπτες.

Το BRASSO είναι ή χαρά του σπιτιού.

ΖΩΝΕΣ-ΚΟΡΣΕΔΕΣ-
ΜΑΓΙΩ-ΣΟΥΤΙΕΝ

Εάν θέλετε να περιορίσετε κάθε περιττόν και
να διατηρήσετε τās γραμμές σας, δοκιμά-
σετε τās τελευταία μονέλλα των ΖΩΝΩΝ —
ΚΟΡΣΕΔΩΝ — ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. του περιφήμου
οίκου ΜΠΑΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ εφαρμόζουν σάν
γάντι έντελώς αδιόρατα και χωρίς μπανέλλες. Μιά
δοκιμή δά σας πείση

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

FORMA
ΒΟΥΛΗΣ 12

2 ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ
ΥΑΛΙΝΩΝ ΕΙΔΩΝ
ΜΕ ΜΕΓΑΛΑΣ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

Ηρώδης
ΑΙΟΛΟΥ 61